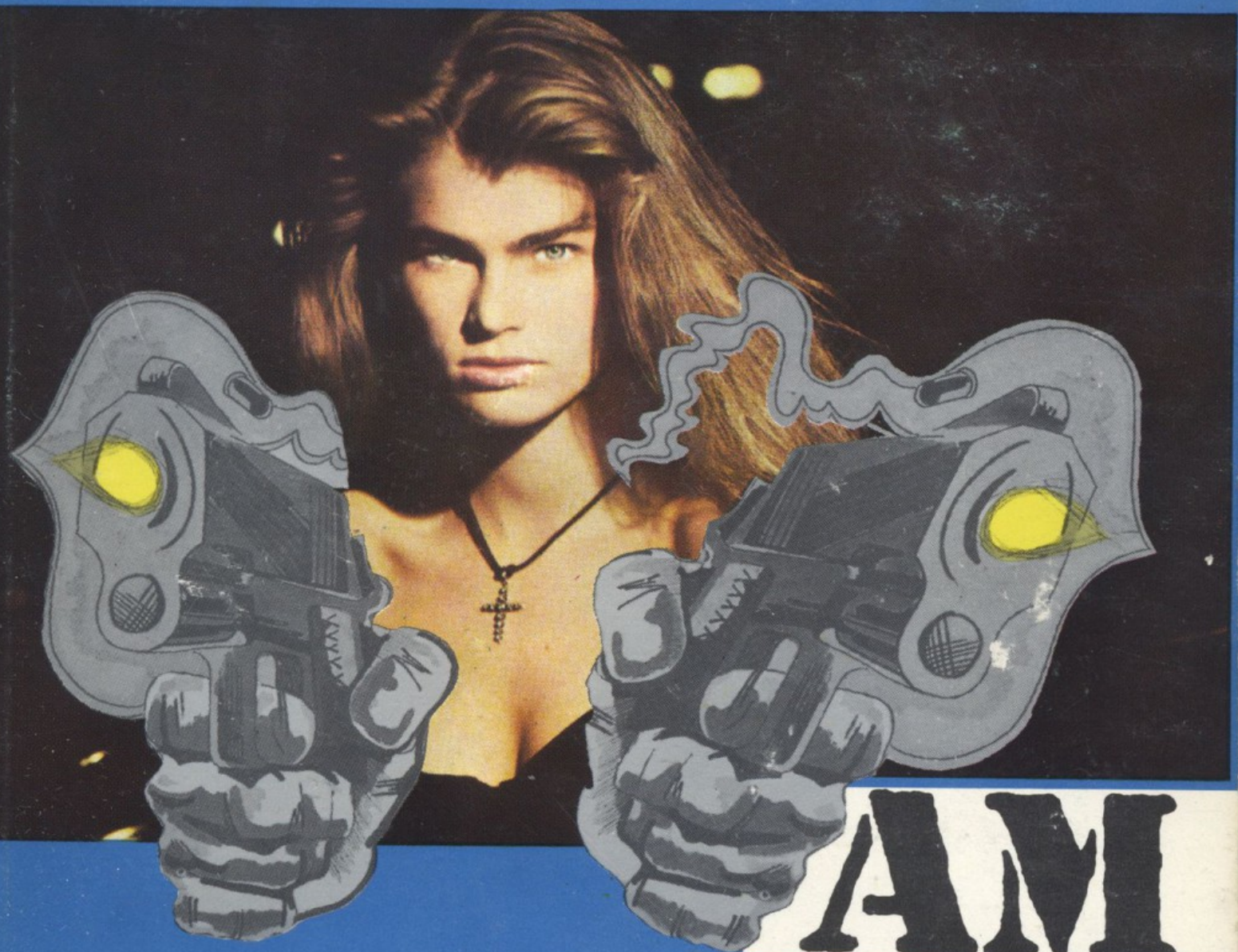

JAMES HADLEY CHASE

AM
LUMIEA

IN
BUZUNAR

James Hadley

CHASE

**AM LUMEA ÎN
BUZUNAR**

Titlu original:
The World In My Pocket

Traducere de DINU GEORGESCU

Editura VIVALDI 1994

CAPITOLUL I

Patru bărbați stăteau în jurul unei mese pe care erau împrăștiate cărți de joc, fise, două scrumiere pline, pahare și o sticlă cu whisky.

Camera era cufundată în penumbră, cu excepția unei lumini verzui aruncată direct asupra mesei de un bec cu abajur. O ceață de fum atârna deasupra capetelor și se risipea departe în umbrele încăperii.

Morgan, un bărbat voinic, cu o privire rece și neliniștită și cu buze subțiri, puse pe masă patru popi și se lăsă pe spate, răpăind încet cu degetele pe masă.

Se făcu tăcere, apoi, bombănind dezgustați, ceilalți trei bărbați își aruncară cărțile din mână.

Gypo, născut Giuseppe Mandini, un grăsan cu păr negru cârlionțat, încărunțit pe la tâmpile, brunet la față și cu un nas mic și ascuțit, își împinse fisele peste masă spre Morgan și rânji șiret.

— Asta m-a curățat, spuse el. Ce ghinion! N-am avut decât niște perechi de nouă toată seara!

Ed Bleck își pipăi teancurile de fise frumos aranjate, luă patru dintre ele și le făcu vânt spre Morgan. Era un bărbat înalt, blond și foarte bronzat. Avea o frumusețe brutală care atrăgea femeile, dar îi făcea pe bărbați să fie precauți cu el. Purta un costum de flanel gri, călcat cu grijă și o cravată pictată de mână, având pe ea o potcoavă galbenă pe un fond verde închis. Dintre cei patru bărbați, el era cel mai bine îmbrăcat.

Al patrulea bărbat era Alex Kitson. Era cel mai tânăr dintre ei, având în jur de douăzeci și trei de ani. Era un tânăr voinic, brunet, cu o față lungă, un nas turtit, de boxer profesionist, și cu ochi negri și bănuitori. Purta o cămașă deschisă la gât și pantaloni negri de catifea. Zvârli lui Morgan ultimele lui fise și se strâmbă.

— Și pe mine, spuse el. Am avut patru dame și-am crezut... Se întrerupse, dându-și seama că

ceilalți doi îl priveau cu atenție pe Morgan și nu ascultau cuvintele lui.

Morgan aranjă fisele primite în trei grămăjoare frumoase. Între buzele lui subțiri îi atârna o țigară, iar ceilalți trei bărbați îi ascultau respirația rapidă și egală. Când termină de aranjat fisele pe gustul lui, își ridică privirea. Ochii lui negri de reptilă se mutară încet de la o față la alta.

Bleck spuse nerăbdător:

— La ce te gândești, Frank? Toată seara ai părut preocupat.

Morgan continuă să răpăie pe masă cu vârful degetelor câteva secunde, apoi vorbi brusc:

— Cum v-ar place, băieți, să vă alegeți cu două sute de mii de dolari?

Cei trei bărbați înlemniră. Îl cunoșteau destul de bine pe Morgan ca să fie siguri că nu glumea.

— Ce-ai spus? întrebă Gypo, aplecându-se înainte.

— Două sute de mii de dolari fiecare, răspunse Morgan, apăsând pe ultimul cuvânt. Ne stau la dispoziție, dar nu va fi ușor deloc.

Bleck scoase un pachet de țigări. Luă una și începu s-o frece între degete în timp ce-l privea pe Morgan gânditor.

— Vrei să spui că miza totală e de opt sute de mii de dolari? întrebă el.

— E de un milion, spuse Morgan. O împărțim în cinci, dacă vreți să participați.

— În cinci? Cine-i al cincilea? se răsti Bleck.

— Ajungem la asta mai târziu, zise Morgan. Își împinse scaunul în spate și se ridică. Se sprijini cu mâinile pe masă și se aplecă înainte. Fața lui palidă se contractă când vorbi: O mare lovitură. E foarte grea, dar rezultatul e un milion de dolari în bani gheață. Bani pe care îi poți vâri în buzunar fără niciun risc. Nicio hârtie mai mare de zece dolari. Dar, să fim clari, e o treabă grea.

— Două sute de mii de dolari? Gypo rămase cu gura căscată. Nu există atâta bănet în lumea

întreagă!

Morgan îl privi disprețuitor. Pe față i se întipărise o expresie care îl făcea să semene cu un lup flămând.

— E lovitura cea mare, repetă el. Cu atâta bănet, ai lumea în buzunar!

— Frank, cred că știi ce vrei, spuse Bleck. Te gândești la banii de salarii de la Centrul de Cercetări Spațiale, nu-i așa?

Morgan își relua locul la masă. Dădu din cap, zâmbind încântat.

— Ești deștept, Ed. Despre asta e vorba. Ce părere ai? Suma totală se ridică exact la un milion. În hârtii mici. Ne așteaptă.

Își mută privirea la Kitson care îl urmărea cu o expresie de mare uimire.

— M-ai auzit, băiete. Banii ne așteaptă.

— Ai înnebunit de-a binelea? spuse Kitson, strângându-și mâinile lui mari. E o lovitură pe care n-o s-o dăm, Frank, și știi ce vorbesc.

Morgan îi zâmbi așa cum un om în vârstă îi zâmbește unui tânăr care a spus ceva stupid. Își mută privirea la Bleck, dându-și seama că acesta avea un simț al loviturilor și a ce se putea face. Bleck era cel deștept între ei. Junele Kitson avea curaj, știa să se bată, să conducă o mașină, dar n-avea nimic în capul lui. Dacă Bleck spunea că lovitura nu se putea da, atunci nu-i rămânea decât să mai reflecteze.

— Ce părere ai, Ed?

Bleck își aprinse o țigară și se încruntă.

— În ciuda sumei, e o lovitură care nu mă atrage. Dacă ai însă o soluție, sunt gata să te ascult.

Așa era Bleck. Nu exprima niciodată o părere mai înainte de-a avea toate informațiile.

Gypo își suci neliniștit trupul masiv, uitându-se de la Kitson la Morgan cu o expresie uluită.

— Care-i atunci problema cu lovitura? întrebă el.

Morgan făcu un semn cu mâna spre Kitson.

— Spune-i, băiete. Ești în măsură să știi. Ai lucrat pentru acea întreprindere.

— Mda, zise Kitson, știu despre ce e vorba. E o lovitură pe care n-o poate da nimeni. Oricine e destul de nebun ca să încerce să pună mâna pe banii de salarii, are să dea de dracu. Se uită în jurul mesei la ceilalți trei, jenat să se adreseze astfel unor oameni mai în vârstă și nesigur de el. Nu glumesc. Compania de Camionete Blindate Welling e bine pusă la punct ca să preîntâmpine orice problemă. Știu ce vorbesc. Am lucrat pentru ei.

Gypo se frecă la față și se uită încruntat la Morgan.

— Tu însă ai găsit o cale de-a da lovitura, nu-i așa Frank?

Morgan îl ignoră. Continuă să-l fixeze pe Kitson.

— Continuă, băiete, spuse el. Nu te opri. Spune-le cât e de greu.

Kitson luă una din fisele lui Morgan. Începu s-o joace între degetele lui groase, privind-o încruntat.

— Înainte de-a pleca de la ei, zise el, au primit o nouă camionetă blindată. Mai înainte se foloseau de un furgon însoțit de patru agenți înarmați drept pază. Noua camionetă n-are nevoie de agenți care s-o păzească. E ultimul strigăt în materie de tehnică. Compania e așa de sigură că nu poate fi atacată, încât nu și-a mai bătut capul să asigure banii dinăuntru.

— Ce-o face să fie așa de specială? întrebă Morgan.

Kitson își trecu degetele groase prin păr. Îi venea greu să vorbească, dar era decis să dovedească tuturor că de data asta Morgan se înșela când propunea o astfel de lovitură. Până acum avusese multă încredere în Morgan. Toți patru operaseră împreună în ultimele șase luni și dăduseră mai multe lovituri destul de satisfăcătoare. Nu se aleseseră cu prea mulți bani,

dar nu existase niciun risc. Fiecare lovitură fusese pusă la cale de Morgan. Kitson era gata să recunoască faptul că două sute de mii de dolari nu erau de disprețuit, dar la ce folosea să se gândească la ei? Morgan spusese că banii îi așteaptă. Se înșela grosolan! Habar n-avea de ce spunea!

— Continuă, băiete, îl îndemnă Morgan cu o expresie batjocoritoare în privire. Ce-are așa de special noua camionetă?

Kitson respiră adânc.

— Nici n-ai să ajungi vreodată lângă ea, Frank, răspunse el. Era atât de nerăbdător să le dovedească că are dreptate, încât vocea începu să-i tremure. Camioneta e făcută dintr-un aliaj special pentru mașinile blindate. Nu poți să tai prin el. S-ar putea eventual topi la o căldură extrem de ridicată și continuă, dar va trebui să lucrezi la asta ore întregi, poate zile întregi. Partea cea mai solidă e ușa. Se încuie cu ceas. După ce banii sunt încărcăți, se încuie ușa. Camionetei îi trebuie cam trei ore de condus rapid pentru a ajunge la Centrul de Cercetare. Ceasul e pus ca să opereze timp de patru ore după ce camioneta a plecat de la companie. Asta îi lasă șoferului destul timp la îndemână ca să rezolve probleme de circulație sau accidente. Puse fișa pe masă și se uită la ceilalți doi care se aplecaseră înainte și îl ascultau cu mare atenție. Pe tabloul de bord se află un buton care, controlează ceasul. În clipa când are o problemă serioasă, șoferul apasă pe buton și ora stabilită e anulată automat.

— Și ce se întâmplă? îl întreabă Morgan ironic.

— După ce șoferul a apăsă pe buton, nimeni nu mai poate deschide ușa până când ceasul intră din nou în funcție, iar asta e o treabă de expert. Kitson își aprinse o țigară și dădu drumul la fum prin nările lui largi. Mai e și altceva: șoferul și însoțitorul lui au la îndemână un aparat radio cu unde ultracurte prin care pot transmite orice mesaj, așa că din clipa când pleacă de la Centrul

de Cercetare sunt în permanentă legătură prin radio cu compania. Conștient de faptul că Morgan rânjea la el ironic, Kitson se întoarce spre Gypo și îi vorbește direct: Ascultă, să presupunem că un nebun încearcă să jefuiască camioneta. Să presupunem că un nebun blochează drumul și oprește mașina. Șoferul și gardianul intră imediat în acțiune. Șoferul apasă pe butonul care anulează ora de deschidere a ușii iar gardianul trage de o manivelă care declanșează obloane de oțel peste parbriz și ferestre, transformând camioneta într-o cutie ce nu poate fi deschisă cu forța. Apoi gardianul pune în mișcare un dispozitiv care activează aparatul de transmisie care emite un semnal continuu. Orice polițai cu un aparat de radio receptează semnalul și, indiferent de unde se află camioneta, mașina poliției are s-o găsească. După ce-au pus în funcție cele trei dispozitive, cei dinăuntru nu mai au decât să aștepte în cutia lor de oțel ca să li se vină în ajutor. Scutură cenușa țigării tremurând de nervozitate. Cum am mai spus, nimeni nu poate jefui această camionetă. Au prevăzut orice problemă.

Gypo se scărpină pe ceafă cu o expresie plictisită pe fața lui puhavă. Bleck luase un pachet de cărți de joc și le amesteca distrat în timp ce îl ațintea pe Morgan cu ochii lui pali.

— Ce se întâmplă cu șoferul și cu gardianul? întrebă Morgan. Cum ajungem la ei?

Kitson făcu un gest nerăbdător cu mâna.

— Să ajungi la ei? La cei doi? Ți-ai pierdut complet mințile? Ce ți-am spus până acum?

O sclipire primejdioasă trecu prin ochii lui Morgan.

— Ți-am pus o întrebare, răspunse el. Nu fi obraznic și nu-mi spune că mi-am pierdut mințile. Nu-mi place.

Văzându-i expresia furioasă, Bleck vorbește blând:

— Nu te enerva, Frank. Băiatul ne-a informat bine. Cel puțin pare să știe ce spune.

Morgan îl ironiza.

— A, da? O să vedem noi. Se uită la Kitson. Continuă. Spune-le de ce nu putem ajunge la cei doi.

Kitson începuse să transpire. Broboanele de sudoare făceau ca nasul lui turtit să lucească în lumina dură.

— Am lucrat cu cei doi, zise el, privindu-l fix pe Morgan. Îi cunosc. Șoferul se numește Dave Thomas iar gardianul Mike Dirkson. Sunt brutali, deștepți și trag bine cu arma. Știu că dacă împiedică un jaf, fiecare va primi o răsplată de două mii de dolari. Mai știu că nu există o cale de a deschide camioneta cu forța pentru a ajunge la bani, așa că nu sunt nebuni ca să devină complici cu noi și să-și piardă o slujbă atât de frumos plătită. Cei doi sunt cinstiți. O să aflați imediat dacă încercați vreo manevră cu ei.

Gypo îl întrerupse:

— Dacă o să fie așa de greu, nu vreau să mă amestec. Două sute de mii de dolari e o groază de bani, dar nu sunt de ajuns dacă nu apuci să trăiești ca să-i cheltuiești.

Morgan zâmbi.

Gypo era un defetist. Avea unele calități, dar curajul și abnegația nu erau printre ele. Era un tehnician. Nu existau multe broaște pe care degetele lui fine să nu le poată stăpâni. Deschisese multe broaște, aparent imposibile, la vremea lui, dar operase întotdeauna în liniște. Nu fusese solicitat niciodată să lucreze sub presiune, iar Morgan își dădea bine seama că în această lovitură avea să acționeze sub cea mai mare tensiune. Se întrebă dacă Gypo avea să treacă examenul. Morgan avea destulă încredere în sine pentru a fi sigur că-l putea convinge pe Gypo să accepte, deși nu putea fi cu totul sigur. La momentul necesar, când cărțile erau pe masă și tensiunea urca, totul avea să depindă de îndemânarea lui Gypo. Dacă îl lăsau nervii, atunci lovitura eșua.

— Calmează-te, spuse el și își puse mâna pe umărul lui Gypo. De când noi patru lucrăm împreună, v-am aranjat lovituri profitabile, nu-i așa?

Gypo dădu din cap în timp ce ceilalți doi se uitau fix la Morgan și așteptau.

— Nimic grozav, continuă Morgan, dar toți v-ați ales cu câte ceva. Mai devreme sau mai târziu poliția are să ne dea de urmă. Nu putem continua la infinit dând mici lovituri, fără s-o pățim. Așa că mi-am spus să dăm lovitura cea mare, luăm banii, ne despărțim și fiecare își vede de treabă. Două sute de mii de dolari îți oferă destule distracții. Lovitura poate fi dată. E numai o chestiune de-a o studia cu atenție. Îmi dau seama cât de greu este. Kitson v-a spus esențialul. Are dreptate, dar a uitat un lucru. Îi privi pe cei trei și observă că Gypo era neliniștit, Kitson, speriat și încăpățânat, iar Bleck indiferent, așteptând să fie convins. Ceea ce a uitat să vă spună e că noua camionetă e folosită de cinci luni, săptămână după săptămână și că toată lumea e convinsă că e impecabilă. Toată lumea, inclusiv Kitson, e ferm convinsă că niciun om în toate mințile n-are să încerce s-o jefuiască. Când ți-a intrat în cap această idee, îți expui bărbia și îți cobori garda. Nu-i nevoie decât de-o directă și ți-ai curățat adversarul.

Folosise premeditat limbajul din lumea boxerilor fiindcă dorea să capteze atenția lui Kitson. Trebuia să-l atragă, ca și pe Gypo, de partea lui. Își dădu seama că reușise. Kitson părea mai puțin încăpățânat și mai interesat.

— Tot ce v-a spus Kitson despre camionetă am citit în ziare acum câteva luni, continuă Morgan. Proprietarii camionetei erau atât de încântați, încât i-au făcut mare publicitate. Sunt convinși că nimeni nu poate pătrunde în ea și își închipuie că dând tot mai multe amănunte mașina are să apară mai sigură și are să atragă alți clienți. De când am citit despre camionetă, nu m-am gândit la altceva

decât cum s-o sparg. O putem face dacă aveți nervi destul de tari ca să lucrați cu mine. Va fi nevoie de curaj, dar nu uitați că răsplata e două sute de mii de dolari pentru fiecare.

Bleck își stinse țigara și își aprinse imediat o alta. Îl privea pe Morgan cu ochii lui palizi închiși pe jumătate.

— Și ai o soluție la problemă? îl întrebă el.

— Mda. Morgan își aprinse și el o țigară și suflă fumul peste masă spre Gypo. Am o soluție la problemă. Cel puțin, avem destul timp ca să ne gândim la ea. Camioneta are să ducă cinci milioane de dolari în fiecare săptămână pentru următorii cinci ani și poate și mai mult. Recunosc că sunt pregătiți pentru orice problemă, dar, pe timp ce trec săptămânile, au să devină mai puțin atenți, mai puțin alerti și în acea clipă intrăm pe fir și dăm lovitura.

— Stai o clipă, spuse Kitson, aplecându-se înainte și cu fața îmbujorată. Bați câmpii. Cât timp îi trebuie unuia, chiar ațipit, ca să apese pe un buton? Două secunde? Cu siguranță, nu mai mult. Șase secunde ca să apese pe trei butoane, iar apoi camioneta se transformă într-o țestoasă de oțel și nu mai e nimic de făcut. Îți închipui că poți s-o oprești, să spargi ușa și să te ocupi de șofer și de gardian în șase secunde? Trezește-te la realitate! Îți faci iluzii!

— Așa crezi? spuse Morgan batjocoritor.

— Sunt sigur de ce spun! Oprește camioneta și, mai înainte de-a ajunge la un metru de ea, dispozitivul de anulare a ceasului are să intre în funcție, obloanele au să coboare și radioul are să urle după ajutor!

— Ești sigur? spuse Morgan și zâmbetul lui ironic îi dădu chef lui Kitson să-l pleznească peste mutră.

— Sunt sigur, și nimic din cele spuse de tine nu mă poate convinge de contrariu, răspunse Kitson, încercând cu greutate să se controleze.

— Ce-ar fi să le calmezi și să-l lași pe Frank să ne explice poziția lui? spuse Bleck. Dacă îți închipui că ești mai deștept ca el, de ce nu conduci tu grupul nostru?

Kitson se înroși de furie, se strădui să se calmeze și se lăsă pe picioarele din spate ale scaunului. Se uită posac mai întâi la Bleck și apoi la Morgan.

— În regulă, dar ascultați-mă pe mine, nu-i nimic de făcut, zise el.

Bleck îi aruncă o privire lui Morgan.

— Spune-ne cum crezi c-o să putem da lovitura, Frank.

— Ieri m-am dus și-am aruncat o privire la itinerariul urmat de camionetă de la companie la Centrul de Cercetări, zise Morgan. E o distanță bună, cam vreo sută și patruzeci de kilometri cronometrați. Vreo sută și cinci sunt pe autostradă, cincisprezece pe un drum secundar, alți cincisprezece pe un drum neasfaltat și cinci pe o cale care duce direct la Centrul de Cercetări. M-am uitat după un loc unde putem opri camioneta. Autostrada e exclusă. Drumul secundar de asemenea. Circulația pe ambele e intensă și neîntreruptă. Calea privată e păzită ziua și noaptea, deci e în afara discuției. Nu ne rămâne decât drumul neasfaltat. Scutură cenușa țigării și își strânse pleoapele în timp ce se uita la cei trei bărbați din fața lui. Cincisprezece kilometri de drum. La vreo șase kilometri de drumul secundar, pe cel neasfaltat, se face un drum lateral care duce la autostrada numărul 10. Circulația pe aici nu e prea deasă și folosește un drum din dosul Centrului de Cercetare, căci e cu vreo trei kilometri mai scurt și într-o stare mai bună decât drumul neasfaltat. La vreo trei kilometri spre Centru, drumul se îngustează din cauza a două stânci mari pe fiecare parte. În jurul stâncilor sunt o mulțime de desişuri. Un loc perfect pentru un atac sau un accident.

Bleck dădu din cap în semn de asentiment.

— Ai dreptate, spuse el, am mers pe acel drum și aproape c-am avut un accident acolo. Dacă ai să cotești în viteză, ajungi la cele două stânci mai înainte de-ați da seama. Au pus un semn pe margine din cauza numărului mare de accidente.

— Perfect adevărat, spuse Morgan. Imaginați-vă pe cei doi în camionetă. Pe vremea asta e groaznic de cald înăuntru. Au mers pe drumul ăsta de zeci de ori și, din cauza plictiselii și a căldurii, au să fie mai puțin prevăzători. Ajung la stânci. Când să cotească, zăresc o mașină zdrobită de una din stânci, pe margine. În mijlocul drumului zace o femeie, plină de sânge și arătând groaznic.

Se aplecă înainte și se uită fix la Bleck.

— Spune-mi, ce crezi c-au să facă cei doi din camionetă, au să-și continue drumul sau au să se oprească pentru a vedea cât e de grav rănită femeia?

Bleck rânji. Se uită la Kitson.

— Asculți, cretinule? Și mai spui că e o fantezie!

— Așa că ce-au să facă? repetă Morgan în timp ce Kitson se foia pe scaun roșu la față de furie.

— Au să se oprească, spuse Bleck. Bănuiesc că unul din ei are să iasă din camionetă iar celălalt are să cheme ajutor folosind aparatul de transmisie. Asta dacă sunt atât de scrupuloși în ce privește securitatea, cum pretinde Kitson.

Morgan se uită peste masă la Kitson.

— Ce părere ai? Ce crezi c-au să facă?

Kitson ezită să răspundă, apoi dădu din umeri enervat și spuse:

— Bănuiesc că Ed are dreptate. Dirkson are să iasă din camionetă iar Thomas are să rămână pe loc. Dirkson are să încerce să-și dea seama cât e de rău rănită femeia și s-o mute de pe drum, apoi are să se întoarcă la mașină și are să cheme ajutor, iar apoi au să-și vadă de drum, urmând ca o ambulanță să se ocupe de ea.

— Perfect, așa gândeam și eu, zise Morgan. Nu se sinchisi să ceară părerea lui Gypo. Gypo rareori exprima o părere care merita atenție, afară de cazul că era în legătură cu spargerea unei broaște sau deschiderea unui lacăt complicat.

— Așa că suntem în situația următoare, continuă Morgan: gardianul afară din camionetă iar șoferul încă înăuntru. Vreau să știu un lucru, spuse el și se uită direct la Kitson. E cu putință ca într-o astfel de situație șoferul să anuleze ceasul și să coboare obloanele de oțel peste parbriz și ferestre?

Kitson își scoase batista și se șterse pe față.

— Bănuiesc că nu, răspunse el posac.

Morgan se uită la Bleck.

— Ce părere ai?

— Firește că n-are s-o facă, spuse Bleck hotărât. Din cele relatate de Kitson, dacă ceasul se anulează, e nevoie de un expert ca să-l pună din nou la punct, iar șoferul n-are să facă așa ceva atât timp cât nu crede că e în primejdie. N-are să declanșeze obloanele fiindcă e curios să vadă ce se întâmplă și cât e de rău rănită femeia.

Morgan dădu aprobator din cap.

— Deci am realizat ceva. Camioneta s-a oprit și nimeni n-a apăsat pe butoane. Arată cu degetul spre Kitson. Ai spus că o asemenea situație e cu neputință. Ai spus că e o nebunie, o fantezie. Ce părere ai acum?

— Și la ce-are să ne folosească? exclamă Kitson furios. În regulă, recunosc că m-am înșelat, dar nu văd ce-o să faceți de-acum înainte.

Morgan suflă un nor subțire de fum de țigară spre tavan. Avea aerul că se amuză bine.

— N-a fost prea rău până aici, nu-i așa? zise el. Am oprit camioneta și am scos gardianul din ea. Imaginați-vă situația la fața locului, acolo unde s-a oprit camioneta. De fiecare parte a drumului sunt desigur în care se pot piti doi, trei oameni. Gardianul iese din camionetă și se apropie de femeia de pe drum. Să nu-mi spuneți că în căldura

asta înăbușitoare cei doi conduc mașina cu ferestrele închise peste o sută și patruzeci de kilometri. Crezi că șoferul are să lase obloanele când gardianul iese din mașină?

Kitson ezită din nou să răspundă, apoi dădu din cap enervat.

— Nu cred c-are s-o facă.

— Nici vorbă. Va fi destul de fierbinte în cutia lor de oțel și fără să mai închidă ferestrele. Așadar, avem camioneta pe loc, destul de aproape de desigurile în care se pot ascunde cu ușurință doi oameni. Șoferul se uită la gardian prin parbriz și urmărește ce face. Colegul lui se apropie de femeie. Nu anticipează neplăceri. E un loc unde s-au petrecut multe accidente. În ultimele șase luni au avut loc cinci ciocniri violente. Am să fiu ascuns în desigurii, cam la trei metri de camionetă. Am să ies prin spatele mașinii în timp ce gardianul se apleacă asupra femeii, am să ajung la fereastra din partea șoferului și-am să-i vâr o armă în față. Se aplecă înainte și își stinse țigara. Spuneți-mi ceva. Ce-au să facă cei doi în acea situație? Au să facă pe eroii?

— Sunt în stare, răspunse Kitson. Sunt curajoși.

— De acord, sunt curajoși, dar nu sunt scrântiți la cap. Fac pariu c-au să se predea.

Urmă o pauză lungă și apăsătoare, apoi Gypo spuse cu o voce tremurătoare:

— Ce se întâmplă dacă nu se predau?

Morgan se uită la el și ochii lui negri sclipiră.

— Miza e un milion de dolari. Două sute de mii fiecare. Dacă nu se predau, au să fie răniți. Nu poți pune mâna pe asemenea bănet fără să comiți vreo violență împotriva cuiva.

Urmă o altă tăcere și Gypo vorbi din nou:

— Nu-mi place treaba asta, Frank. Poate că-i prea grea pentru noi.

Morgan îi înlătură obiecția cu un gest nerăbdător.

— Nu știu ce te supără. Nici n-ai să fii acolo. Am o treabă pentru tine și n-are să fie prea grea, îți promit.

Kitson se aplecă peste masă.

— Ce se întâmplă cu mine? Nu vreau să fiu vârat într-o crimă. Scoate-mă din combinație!

Morgan se uită la Bleck care își aprindea o țigară.

— I-am auzit pe cei doi fricoși. Tu ce părere ai?

Bleck își strânse buzele în timp ce arunca chibritul stins într-un colț al camerei.

— Sunt sigur că șoferul și gardianul au să se predea. Dacă n-o fac, îmi pare rău de ei.

— Asta-i și părerea mea, zise Morgan. În regulă. Deci noi doi și fata o să ne ocupăm de treabă. Gypo și Kitson vin la urmă, dar le tăiem din partea ce li se cuvine. Noi ne asumăm toate riscurile, așa că merităm mai mulți bani. E cinstit, nu-i așa?

Kitson se încruntă neliniștit. Gândul la ce va putea face cu două sute de mii de dolari începuse să-l obsedeze.

— Asta depinde de cât de mare e pierderea mea, zise el.

— Ai să primești doar o sută și douăzeci și cinci de mii de dolari, răspunse Morgan pe loc. Fiindcă Gypo e tehnician, va primi o sută și șaptezeci și cinci de mii. Suta de mii rămasă o voi împărți cu Ed.

Kitson și Gypo schimbă priviri.

— Dacă cei doi se decid să facă pe eroii, unul dintre doi, sau poate mai mulți, pot fi uciși, spuse Kitson, respirând greoi. Nu-mi place. Până acum, loviturile noastre au fost ușoare și mărunte. În cel mai rău caz ne-am fi putut alege cu un an de închisoare, dar de data asta e vorba de-o crimă. Scoate-mă din afacere.

— Kitson are dreptate, spuse Gypo. Scoate-mă și pe mine.

Morgan zâmbi șiret.

— De acord. Hai să votăm. Regula bandei noastre e să votăm pentru orice lovitură. Așa că hai să votăm.

— Nu-i cazul să mai votăm, îl repezi Kitson. Suntem la egalitate și regula a fost că în caz de egalitate nu dăm lovitura, mai ții minte?

— Sigur că țin minte, răspunse Morgan ironic. Hai să votăm totuși. Să ne ținem de reguli. Indiferent de hotărâre, rămânem împreună, de acord?

Kitson dădu indiferent din umeri.

— Mda, dar nu văd de ce ne mai pierdem timpul.

Morgan își împinse scaunul și se sculă. Trupul lui masiv și mușchiulos aruncă o umbră peste masă.

— Pregătește biletele de votat, Gypo.

Gypo, cu o expresie de uimire pe fața lui rotundă ca o lună, scoase un carnetel și rupse o foaie. O tăie în patru părți cu un briceag și lăsă bucățelele de hârtie pe masă.

— Uite-le, spuse el. Serviți-vă singuri.

— De ce-ai tăiat numai patru, Gypo? îl întreabă Morgan calm.

Gypo îl privi uluit.

— Nu suntem întotdeauna doar patru?

Morgan zâmbi.

— Ai uitat că împărțim în cinci? Fata are și ea dreptul la vot.

Se îndreptă spre ușă, o deschise brusc și spuse:

— Vino încoa, Ginny. Vor să voteze și am nevoie de ajutorul tău.

○

Păși din beznă în lumina dură a lămpii din tavan și rămase în picioare lângă Morgan, uitându-se la cei trei care se holbau la ea.

Era tânără, n-avea mai mult de douăzeci și trei de ani, și puțin mai înaltă ca media femeilor. Avea păr de culoarea bronzului, ridicat pe vârful capului. Avea ochi mari, verzi-cenușii, la fel de

lipsiți de expresie și de impersonali ca un pahar cu apă de mare. Gura îi era lungă, cu buze pline și senzuale iar poziția bărbiei exprima aroganță și hotărâre.

Purta o bluză de un roșu ca sângele, vârată într-o fustă neagră despicață. Avea sâni plini și o talie strâmtă. Șoldurile i se prelungeau în picioare lungi și suple. Era un gen de trup adus la modă de vedetele filmelor italiene și reținu atenția celor trei bărbați, așa cum o momeală atrage un pește.

Ochii negri ai lui Morgan se plimbară de la o față la alta, apoi rânji. Știa că fata avea să le facă impresie și voia să afle cât de mare avea să fie acea impresie.

Mâna lui Gypo se repezi la cravata lui roșie subțire pentru a o potrivi, în timp ce-și dezlipea buzele groase pentru a scoate la iveală dinții lui de o albeață orbitoare într-un zâmbet obscen.

Bleck, sincer surprins, își înălță sprâncenele și își strânse buzele într-un fluierat de admirație mută.

Kitson avea aerul că l-a pocnit cineva cu un ciocan în creștetul capului. Se zgâi la fată ca un taur chinuit de matador în clipa dinaintea unei *estocada*.⁴¹

— V-o prezint pe Ginny Gordon.

Bleck se sculă în picioare. După un moment de ezitare, Gypo se sculă și el, dar Kitson rămase pe scaun, cu labele pe masă, cu ochii cam sticloși și cu un aer uluit.

— De la stânga la dreapta, continuă Morgan, Ed Bleck, care e răspunzător de bandă când nu sunt aici. Gypo Mandini, tehnicianul nostru, apoi Alex Kitson, care se ocupă de mașină când avem nevoie de ea.

Kitson sări brusc în picioare, răsturnând aproape masa. Continuă să se holbeze la fată, cu mâinile făcute pumn.

Ochii fetei se mutară de la o față la alta, apoi trase un scaun lângă Morgan și se așeză pe el.

— Le-am dat băieților o idee generală a planului, îi spuse Morgan fetei, stând în picioare alături de ea. Doi dintre ei cred că e prea grea pentru noi. Regula noastră e ca atunci când nu suntem de acord să votăm. Așa c-o să votăm acum.

Fata se încruntă, figura ei căpătând o expresie de uimire și încruntare.

— Prea grea pentru ei? repetă ea. Vrei să spui că doi dintre ei nu vor să se aleagă cu două sute de mii de dolari?

Avea o voce rece, uimită.

— N-aș spune asta, zise Morgan și rânji. Cred că cineva ar putea fi rănit în timpul loviturii și asta îi deranjează.

Fata se uită la Gypo, apoi ochii ei verzi-cenușii se deplasară la Bleck, de unde se mutară la Kitson.

— Am avut impresia că echipa ta e de calitate, spuse ea.

Disprețul din vocea ei îl făcu pe Kitson să se cambreze și să roșească.

— Așa am crezut și eu, zise Morgan și rânjetul i se accentuă. Asta e însă prima lovitură plănuită pe scară mare și doi dintre noi nu sunt prea încântați.

— E cu adevărat mare lovitura, răspunse fata încordat. E vorba de un milion de dolari. Mi-ai spus că echipa ta se poate ocupa de ea, iar eu te-am crezut, fiindcă altminteri n-aș fi venit la tine. Ce se întâmplă?

Cei trei din jurul mesei tresăriră. Nota de dispreț și de încredere din vocea fetei îi irita.

Bleck, care avea reputația de-a se purta brutal cu femeile, spuse:

— Ești cam obraznică, fetițo. Ce-ar fi să te mai calmezi nițel.

Fata își împinse scaunul în spate și se sculă. Avea o figură rece și dură.

— Bănuiesc că am greșit adresa, îi spuse ea lui Morgan. Hai să ne vedem de treabă. Am să mă adresez unei echipe care are sânge în vine. N-am

timp de pierdut ca niște fricoși. Se întoarse pe călcâie și o porni spre ușă.

Morgan, continuând să rânjească, întinse brațul și o apucă de mână.

— Ia-o mai încet, spuse el. Băieții sunt în regulă. Trebuie doar să se obișnuiască cu planul. Gypo e cel mai priceput spărgător din bransă. Ed are nervi la fel de solizi ca ai mei. Kitson poate conduce o mașină mai bine ca oricine. Așa că ia-o mai încet. Ne-ai găsit într-un moment greu. Poate că n-ar fi trebuit să le dau datele așa de repede. Băieții sunt perfecți din punct de vedere tehnic, dar se tem că cineva ar putea fi rănit.

Fata rămase în picioare privindu-i pe rând.

— Rănit? Care-i idiotul care își închipuie că putem pune mâna pe un milion de dolari, fără ca cineva să nu fie rănit? Vocea ei suna aspră în timp ce îi privea pe cei trei. E vorba de un milion de dolari! Pentru o asemenea sumă nu-mi pasă ce mi se poate întâmpla mie sau altora! Se eliberă din mâna lui Morgan și înaintă din nou în lumina brutală a becului.

Îl fixă pe Kitson cu privirea:

— Ți-e frică să nu capeți vreo vânătăie pe tenul tău frumos când e vorba de două sute de mii de dolari de cap?

Kitson trebui să facă un efort ca să susțină privirea ei disprețuitoare și neclintită.

— Lovitura nu poate fi dată, răspunse el posac. Sunt convins. Am lucrat pentru acei oameni. Riscăm o sentință pentru crimă și n-am chef să fim amestecat.

— În regulă, dacă așa crezi, spuse fata, ne putem lipsi de ajutorul tău. Dacă nu vrei banii, a venit vremea să-ți ridici de pe scaun trupul mușchiulos și frumos și să te cari!

Fața lui Kitson se întunecă și își împinse scaunul în spate.

— Cu cine îți închipui că stai de vorbă? Îți spun că lovitura asta nu se poate da! E o aiureală!

Fata îi arată spre ușă cu degetul.

— Atunci și tu ești o aiureală! Întinde-o, fricosule! O putem da și fără tine.

Kitson se îndreptă pe picioare, răsuflând greu prin nasul turtit. Ocoli masa și se apropie de fată care se întoarse pe călcâie ca să-i facă față.

Cei trei bărbați de la masă urmăriră scena. Bleck părea preocupat. Știa că Kitson avea un temperament imprevizibil. Gypo se încruntă. Morgan continua să rânjească.

— Nimeni nu vorbește așa cu mine! spuse el și înfruntă fata.

Erau un cuplu caraghios. Capul ei de-abia ajungea la umărul lui, și stând în fața ei, Kitson părea cel puțin de trei ori mai lat ca ea.

Fata continuă să-l privească cu aceeași expresie disprețuitoare.

— În cazul când nu m-ai auzit, am să repet ce-am spus: „Întinde-o fricosule! O putem da și fără tine!”

Kitson scoase un mârâit înfundat și ridică mâna amenințător.

— Nu te opri! Lovește-mă! spuse fata. Nu mi-e frică să fiu rănită!

Morgan râse.

Kitson lăsa să-i cadă mâna și se îndreptă spre ușă.

— Kitson! răcni Morgan. Vino înapoi și stai jos! Avem de votat. Dacă pleci acum, ai terminat definitiv cu noi!

Kitson ezită, apoi se întoarse încet, cu o expresie confuză și morocănoasă, se apropie de masă și luă din nou loc.

Morgan se uită la Gypo.

— Mai avem nevoie de o altă hârtie.

Gypo își scoase carnetul și tăie o altă bucată de hârtie.

— Mai înainte de-a vota, Frank, spuse Bleck, aș dori să știu mai mult despre lovitură. Cum a ajuns

ea să fie amestecată? Arată cu degetul mare spre fată.

— În ultimele cinci luni am tot încercat să găsesc o metodă de-a jefui camioneta, spuse Morgan, și n-am găsit niciuna. Acum trei seri, Ginny a venit să mă vadă și mi-a pus în poală soluția. E ideea ei, iată de ce împărțim în cinci. Ginny a rezolvat toate problemele și sunt mulțumit că planul ei are să meargă.

Bleck se uită la fată.

— De unde ai apărut, fetițo? o întrebă el. Cine ți-a băgat ideea asta în capul tău nostim?

Fata își deschise poșeta ieftină și jerpelită și scoase dinăuntru un pachet de țigări și niște chibrituri. Își aprinse o țigară în timp ce se uita la Bleck cu ochii ei reci și impersonali.

— Nu te privește și nu-i treaba nimănui, i-o tăie ea. Mi-a venit ideea fiindcă aveam nevoie de bani. Și fiindcă discutăm despre asta, nu-mi place să fiu numită „fetițo”, așa că las-o baltă.

Bleck rânji. Îi plăcea o femeie înfiptă.

— În regulă, am să renunț. Ce te-a făcut să ne alegi pe noi pentru o lovitură de calibrul ăsteia?

Ginny arată spre Gypo.

— E din cauza lui. M-am interesat. Mi s-a spus că e cel mai bun expert din regiune când e vorba de broaște și avem nevoie de el în această istorie. Mi-au mai spus că ai curaj, că Morgan se pricepe să organizeze iar Kitson e cel mai bun șofer din California când va trebui să scăpăm.

Gypo începu să zâmbească. Îi plăcea să fie măgulit. Fata avea mare dreptate, își spuse el. Nu exista un om mai capabil ca el în branșa lui.

Kitson își pierduse expresia mohorâtă. Părea doar jenat, cu privirea lăsată în jos, uitându-se la cercul umed lăsat pe masă de paharul cu whisky.

— Cine anume ți-a vorbit despre noi? o întrebă Bleck.

— Unul și altul. Ne pierdem vremea, spuse ea. M-am interesat fiindcă voiam să fiu sigură că dau

de o echipă potrivită, dar am impresia că m-am înșelat. Dacă e așa va trebui să caut în altă parte.

Bleck își aprinse o țigară în timp ce o privea.

— Cred c-ai ales partea cea mai grea, dacă tu ești aceea care va zace pe șosea. A fost ideea ta?

— Firește.

— Hai să vedem despre ce vorbești. Ai să zaci în mijlocul șoselei. Ai să ai o armă sub tine. Când gardianul se apropie, îl ameninți cu arma... așa e?

Fata dădu afirmativ din cap.

— S-ar putea să fie complicat, zise Bleck. Două lucruri se pot întâmpla: gardianul ridică mâinile și se predă sau nu te ia în serios și încearcă să-ți ia arma. Ce se întâmplă atunci?

Fata dădu drumul la fum pe nări.

— E vorba de un milion de dolari, zise ea cu o voce rece și inexpressivă. Dacă încearcă să-mi ia arma, are să fie împușcat.

Gypo își scoase batista și se șterse cu ea pe față. Vârful limbii îi apărură între buze și se uită neliniștit la Morgan iar apoi la Kitson.

— E lovitura cea mare, zise Morgan. Va trebui să vă asumați riscuri, băieți. Dacă nu vă place, puteți să nu luați parte.

Bleck o studie pe fată.

„Nu glumește”, își spuse el. „Sfinte Dumnezeule! E dură ca un diamant. Are să omoare gardianul, dacă acesta va încerca ceva. Cu nițel noroc, va citi hotărârea în ochii ei când îl va amenința cu revolverul. Dacă are să-și dea însă seama, n-are să facă o mișcare. În situația de-a mă uita la o armă ținută de ea, cred c-aș înceta să mai respir și, cu atât mai puțin, să fac vreo mișcare necugetată”.

— În regulă. Voiam doar să știu în ce direcție mergem, spuse el și scoase o țigară din pachet și o bătu de masă.

Morgan clătină din cap.

— Nu auziți restul până nu votăm, zise el. Asta-i aranjamentul. Mi-a spus că s-a ocupat de toate

amănuntele și-a eliminat toate problemele. Ce v-am spus nu-i decât o mostră din plan. Dacă o să cădem de acord să operăm împreună cu ea, atunci auzim și restul, dacă nu, e liberă să meargă în altă parte. Mi se pare echitabil. Ce părere aveți?

— Dar a eliminat cu adevărat toate problemele? întrebă Bleck. Mi se pare că sunt o mulțime. Am oprit camioneta și ne-am îngrijit de gardian și de șofer. Un lucru pe care nu l-am crezut cu puțință mai înainte. Dar din ce-mi spui tu, mașina e în legătură continuă cu compania. În clipa când legătura se întrerupe, vor începe cercetările. Știu unde s-o caute și, în plus, în afara poliției, e și armata, ceea ce înseamnă sute de oameni, avioane și mașini. Un avion poate acoperi distanța în câteva minute. Camioneta va fi vizibilă pe drum ca un furuncul pe gât. Avem mai puțin de douăzeci de minute ca să dispărem. Am putea s-o facem dacă nu va trebui să oprim camioneta lângă stânci. De acolo înainte solul e gol ca dosul mâinii mele. Va trebui să mergem vreo patruzeci de kilometri ca să găsim un adăpost și-au să-și dea seama unde suntem și-au să ne caute acolo. Nu văd cum putem spera să oprim camioneta, s-o deschidem cu forța, să luăm banii și să dispărem înainte de sosirea armatei.

Morgan dădu din umeri.

— M-am gândit și eu la asta.

Făcu un semn spre fată.

— Mi-a spus c-a găsit soluția.

Bleck se uită la Ginny.

— Serios? Ai găsit într-adevăr o soluție?

— Da, zise ea cu vocea ei rece și lipsită de emoții. Asta a fost partea cea mai grea. M-am ocupat de ea.

Vorbea cu atâta convingere încât Kitson, care o asculta cu cinism, avu brusc sentimentul că fata ar putea fi în stare să reușească lovitura.

Bleck își desfăcu degetele și dădu indiferent din umeri.

— În regulă. Te cred pe cuvânt, dar ai săvârșit într-adevăr o minune. Mai rămân însă două probleme. Prima privește faptul că după ce-am oprit camioneta, s-ar putea să ne pomenim cu alte mașini pe drum în clipa când dezarmăm gardianul. Drumul nu e foarte folosit, dar are totuși circulație pe el. S-ar putea să fim surprinși.

Fata luase o expresie apatică și plictisită în timp ce se lăsa pe spatele scaunului, bluza ei roșie întinzându-se peste sânii ei provocatori.

— Asta-i ușor, nu-i așa? Sunt două drumuri de acolo, ambele conducând la autostrada 10. Nu avem decât să punem un semn la marginea drumului după ce-a trecut camioneta și restul circulației va folosi celălalt drum. Ce-i așa de complicat?

Bleck rânji.

— Da, e adevărat ce spui. Acum, deșteapto, rezolvă și problema asta: am oprit camioneta și avem pe cei doi sub supraveghere. Cum o deschidem? După cele spuse de Kitson e făcută dintr-un material impregnabil. Va trebui să operăm rapid. Cum ai rezolvat asta?

Ginny clătină din cap.

— Asta-i treaba lui, spuse ea și arată spre Gypo. El e expertul. Am aranjat ca să aibă camioneta. Nu-i nicio grabă. Poate să lucreze la ea o lună întreagă, și chiar două luni, dacă e nevoie. Ochii ei de un verde-marin se mutară asupra lui Gypo. Ești în stare să deschizi acea camionetă dacă ai o lună de lucru neîntrerupt la ea?

Înflăcărat de măgulirile anterioare, Gypo dădu din cap entuziasmat.

— Pot să pătrund și în Ford Knox¹²¹ dacă am la dispoziție o lună de zile, răspunse el.

— Asta ai să ai, zise Ginny. Cel puțin o lună și chiar mai mult, dacă va fi nevoie.

— În regulă, am discutat destul, spuse Morgan. Ginny a rezolvat toate problemele și sunt satisfăcut de explicațiile ei. Hai acum să votăm. Va trebui să

vă decideți dacă sunteți gata să fiți răniți, sau să răniți pe alții, vreau să spun dacă cineva, fie din partea noastră, fie din cealaltă parte e eventual omorât. Dacă vreunul din ceilalți e ucis sau rănit și facem o greșală, avem de înfruntat de la zece la douăzeci de ani de pușcărie. Pe de altă parte, e vorba de un milion. Fiecare dintre noi va primi două sute de mii de dolari și e o groază de bani. Iată situația. Hai să votăm, afară de cazul că cineva mai are de pus întrebări. Se opri și se uită la cei trei bărbați. După ce-am votat, urmăm decizia luată. Cunoașteți regulile echipei. Cine pierde la vot, având o majoritate împotriva lui, lucrează cu noi sau pleacă de-a binelea. Nu vă grăbiți. Miza e de două sute de mii. Dacă dăm faliment, ajungem la închisoare pentru vreo douăzeci de ani, și dacă iese și mai rău ne așteaptă scaunul electric. Iată cum stau lucrurile. Vreți să vă mai gândiți, băieți?

Se uită mai întâi la Bleck care părea destins, apoi la Ginny, cu o adevărată admirație în privire. În continuare, îl privi pe Gypo care se uita fix la masă, cu fața concentrată și sprâncenele groase și negre încruntate. Apoi îl cercetă pe Kitson care o urmărea pe Ginny, respirând scurt și repede prin nasul lui turtit.

— Hai să votăm, zise Bleck și, aplecându-se înainte, luă una din bucățelele de hârtie.

Ginny luă o alta.

Morgan apucă cele trei bucăți de hârtie rămase, aruncă una în fața lui Gypo, alta lui Kitson și, luând un stilou din buzunar, mângăli ceva pe bucata rămasă, o împături și o lăsă să cadă în mijlocul mesei.

Ginny îi împrumută stiloul, scrise și ea ceva și lăsă hârtia lângă cea a lui Morgan.

Beck își dăduse părerea pe bucata lui de hârtie folosind un stilou cu penița de aur. Scutură hârtia în aer, apoi o împături și apoi o puse lângă celelalte două în mijlocul mesei.

Gypo rămase câteva clipe uitându-se la hârtia lui. În cele din urmă, scrise ceva pe ea și o lăsa alături de celelalte.

Nu mai rămăsese decât Kitson care părea preocupat și privea fix hârtia.

Fata, împreună cu ceilalți trei, îl urmărea din privire.

— Nu te grăbi, zise Morgan batjocoritor din nou. Avem la dispoziție toată noaptea.

Kitson își ridică privirea, îl aținti cu privirea, apoi se uită la fată. O vreme îndelungată Kitson îl privi pe Morgan, apoi îi luă stiloul, mângăli ceva, împături hârtia și o aruncă peste celelalte.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Morgan trase spre el cele cinci bucăți de hârtie și desfăcu una din ele.

— „Da”.

Despături o alta.

— „Da”.

Degetele i se mișcară rapid desfăcând cele trei bucăți de hârtie rămase.

— „Da, da, da”.

Se uită în jurul mesei, buzele lui subțiri erau încordate într-un zâmbet șiret.

— Așadar, dăm lovitura. Așa sperăm c-au să decurgă lucrurile. Două sute de mii de dolari fiecare! O treabă grea, dar ce recompensă!

Kitson se uită peste masa lui Ginny.

Ea îi întoarse privirea, bărbia îi tremură, apoi brusc expresia i se îndulci și îi zâmbi.

CAPITOLUL II

Puțin după ora opt, a doua zi dimineața, un Buick Century negru și prăfuit se opri la câțiva metri de intrarea la Compania de Camionete Blindate Welling.

Pe fiecare parte a străzii largi se aflau parcate mașini, lăsate acolo peste noapte și Buickul deveni și el o altă mașină parcată acolo.

La volan se afla Morgan cu pălăria lui slinoasă și pătată lăsată pe ochi și cu o țigară atârând între buze. Alături ședea Ed Bleck.

Cei doi se uitară la porțile înalte de lemn ale companiei. Pe vârful lor se vedea sârmă ghimpată, apoi mai jos un mâner strălucitor de bronz ce servea drept sonerie iar în mijloc, înșurubată pe una din uși, o firmă pictată în litere mari și roșii pe un fond alb, cu următorul cuprins:

„COMPANIA DE CAMIONETE BLINDATE WELLING

Doriți siguranță – V-o oferim!

Cele mai sigure și mai bune camionete blindate
din lume!”

— Par să aibă o foarte bună părere despre ei, zise Bleck după ce citi firma. Au să aibă o surpriză.

— Sau noi o să avem una, spuse Morgan cu rânjetul lui arogant.

— Am o intuiție c-o să ne reușească lovitura, zise Bleck. Fata a pus totul la punct, nu-i așa?

— Mda. Morgan își luă țigara dintre buze și se uită lung la vârful ei incandescent. Planul e în regulă, dar totul depinde de cum îl vom pune în aplicare. Există mai multe legături slabe. Gypo mă neliniștește. E o tâmpenie ce spune fata că avem tot timpul să deschidem camioneta. Nu-i adevărat. De acord, dispunem de ceva timp, dar asta-i tot. De îndată ce încep să caute camioneta, presiunea

are să crească și cu cât o deschidem mai rapid, cu atât o să fim mai în siguranță. Așa că Gypo va trebui să lucreze sub tensiune. E un lucru nou pentru el. S-ar putea să-și piardă controlul.

— Va trebui să ne îngrijim ca asta să nu se întâmple, zise Bleck. Nu-mi fac griji în privința lui. Îl privi pe Morgan cu ochii lui palizi, duri și nervoși. Cu cât mă gândesc mai mult la plan, cu atât mi se pare mai limpede că va trebui să ucidem doi din camionetă. Dacă n-o facem, au să ne descrie și asta ne poate înfunda.

Morgan dădu sceptic din umeri.

— Mda, îmi dau seama, dar nu-i ceva care trebuie discutat. Ceilalți sunt destul de nervoși și așa.

Bleck se uită la el.

— Ea nu-i nervoasă.

— Perfect adevărat.

— Cine-i fata, Frank?

Morgan dădu din umeri indiferent.

— N-am idee. Nu-i din oraș. Am impresia c-a mai lucrat cu alte bande mai înainte.

— Așa cred și eu. Bleck se uită la ceasul de mână. Știi ceva? Nu cred c-a pus de una singură la cale acest plan. Nu cred că o fată de vârsta ei poate găsi toate soluțiile, așa cum pretinde. Nu m-ar surprinde dacă o altă bandă a studiat planul – o bandă din care făcea și ea parte – și fie că s-au speriat, fie c-au să dea lovitura, iar ei i-a venit ideea să le-o ia înainte. Poate că n-au vrut să-i dea destui bani. Va trebui să fim atenți cu ea, Frank. Nu-i cazul ca o altă bandă să opereze în același timp cu noi și nici să ne-o ia înainte.

— Mda. Morgan își împinse pălăria pe ceafă cu un gest nervos și se încruntă. M-am gândit și eu la asta. Nu putem acționa până vineri, poate nici atunci. Avem o groază de lucruri de făcut. Cât e ceasul?

— Opt și jumătate exact.

— Autobuzul trebuie deci să sosească.

— Mda.

Se uitară în lungul străzii la stația de autobuz unde așteptau mai mulți oameni.

— E o bucătică aleasă, nu? spuse Bleck și se uită prin parbriz. Are un trup nemaipomenit.

Morgan se încruntă. Ochii lui inexpressivi și negri se ațintiră asupra feței lui Bleck.

— Fiindcă ai pomenit de asta, vreau să-ți spun un lucru, zise el aspru. Fata trebuie lăsată în pace. Nu vreau prostii. Are să fie cu noi două săptămâni, poate mai mult. Condițiile în care vom trăi vor face ca situația să fie dificilă. Are să fie în mijlocul nostru fără întrerupere douăzeci și patru de ore pe zi. Nu vreau să vă faceți idei greșite în privința ei. Nu vreau prostii. Să fim clari de la bun început.

Bleck ridică din sprâncene și îl privi cu o expresie cinică pe fața lui atrăgătoare.

— Ai rezervat-o pentru tine, Frank?

Morgan clătină din cap.

— Nu-i adevărat. Repet: trebuie tratată serios. Planul e mult prea important și suma mult prea mare ca să ne încurcăm cu femeii. Nu vreau prostii și vorbesc serios. Oricine încearcă ceva cu ea, are să dea de dracu cu mine.

Bleck se uită la ochii reci de șarpe ai lui Morgan și rânji puțin nesigur.

— Ai discutat asta cu Kitson? El e cel ce trebuie urmărit. O privea aseară ca un taur în călduri.

— Trebuie să vă urmăresc pe toți trei, îl repezi Morgan. Nici tu și nici Gypo nu sunteți niște sfinți de ghips.

O luminiță de furie apăru în privirea lui Bleck.

— Ți-ai lustruit haloul de deasupra capului azidimineață, Frank?

Morgan se pregătea să-i dea un răspuns tăios, apoi se opri căci văzu autobuzul dând colțul străzii.

— Uite că vine, zise el. Urmărește-l cu atenție.

Se aplecară amândoi ca să se uite prin parbriz.

Autobuzul ajunsese la stație și doi bărbați se dădură jos din el. Unul era scund și subțire. Celălalt avea cam doi metri, umeri lați, șolduri strâmte și mergea țeapăn și pompos. Purta o bluză și pantaloni bej, uniforma Companiei de Camionete Blindate Welling. Pe cap avea pusă țănoș o șapcă cu emblema strălucitoare a Companiei. Pantofii fuseseră lustruiți până arătau ca de lac, ca și centura și tocul pistolului. Mergea cu un pas sprintar și rapid, cu mișcările unui atlet de competiție.

Cei doi din Buick îl urmăriră când trase de mânerul de bronz al ușii.

— El e? întrebă Bleck.

— Mda. Morgan îl măsură pe om din priviri și avu un sentiment de neliniște. Asta-i Dirkson. Thomas are să sosească cu autobuzul următor, căci vine din direcția opusă.

— Poate fi foarte dur, zise Bleck, căruia înfățișarea gardianului nu-i plăcea de asemenea. Are să fie rapid ca un șarpe și are curaj. Uită-te la bărbia lui!

Dirkson se întorsese și se uita nepăsător spre Buickul parcat, fără însă să-l vadă. Avea vreo douăzeci și cinci de ani. Greu de spus că era arătos, deși avea forță și caracter întipărite pe față, trăsături imediat recunoscute de Morgan.

— Va trebui ca fata să-l omoare, zise Bleck și simți brusc că transpiră la subsuoară. L-a văzut cumva?

— Mda, l-a văzut ieri. N-o sperie. Spune că se poate ocupa de el.

Ușa se deschise și Dirkson dispăru de la vedere. Ușa se închise în urma lui.

— Un tip hotărât și cu mult curaj, zise Bleck serios. Cred că Kitson avea dreptate. Individul n-are să renunțe cu una cu două. Va trebui să folosim forța.

— Va fi treaba ta. N-o putem lăsa pe seama fetei. Nu-i poate face față, tipul e prea rapid, zise

Morgan fără să se uite la Bleck. Am să mă ocup de șofer. Ai să fii ascuns cu o pușcă. Când iese din camionetă, va trebui să-l iei la ochi. Dacă încercă ceva cu fata, va trebui să-l ucizi. Ai priceput?

Bleck simți că i se usucă gura, dar dădu afirmativ din cap.

— În regulă. Am să mă ocup de el.

— Uite că vine și celălalt autobuz, zise Morgan. Îmi sosește clientul.

Thomas, șoferul, era un om înalt, mușchiulos, cu o față ca o scripcă, cu ochi reci, o bărbie proeminentă și o gură subțire și strânsă. Era îmbrăcat la fel de îngrijit ca și Dirkson și mergea la fel de țeapăn ca amicul lui. Părea mai în vârstă, să fi avut în jur de treizeci și cinci de ani. Se deplasa cu o siguranță care îl impresionează pe Morgan, care își strânse ochii, făcând să-i apară cute pe față.

— Uită-te la el, e la fel ca celălalt, spuse Morgan dezgustat. Au angajat, nici vorbă, doi oameni deștepți care știu cum să conducă mașina, nu-i așa? O să ne facă neplăceri. Va trebui să-l curăț pe frumosul ăsta. Nu-mi fac nicio iluzie. N-are să se predea.

Bleck își scoase pălăria și se șterse pe frunte. Inima îi bătea neregulat.

— Dacă ratăm lovitura, Frank, dăm de dracu.

— Miza e un milion de dolari, zise Morgan. Uite ce cred eu: am patruzeci și doi de ani. Cincisprezece ani de viață i-am petrecut la răcoare. Restul de timp am trăit într-o altfel de închisoare. Singurul lucru care mai contează în viața mea sunt banii. Fără bani nu ești nimic. Cu bani ești cineva. E simplu, nu? Cu două sute de mii de dolari în buzunar simt că trăiesc. Fără ei, nu-mi rămâne decât să mor. Așa că, ce risc? Iată ce cred eu. Nimeni, și cu atât mai puțin un gardian deștept și dur, n-are să mă împiedice să pun mâna pe bani. Să zicem că nu reușim și dăm de dracu. E cu puțință. N-o neg, dar nu-ți dai seama în ce situație

disperată suntem cu toții? Cui îi pasă dacă vreunul din noi moare? Cui îi pasă dacă vreunul trăiește? Cui îi pasă de noi, în primul rând? Dar dacă fiecare din noi are două sute de mii de dolari în buzunar, e altă poveste. Devenim oameni ca lumea, și asta doresc să devin. Asta vom deveni cu toții, nu-i așa?

Bleck își puse pălăria pe cap.

— Asta-i și părerea mea, dar știi ce cred? Cred că Gypo și Kitson au fost influențați de fată. Cred că n-au voit ca ea să-și închipuie că n-au curajul să ia parte la lovitură. Iată de ce-au votat cu noi.

— Atât timp cât au votat, de ce ne batem capul? spuse Morgan. Vor trebui acum să ia parte la plan.

— Dacă îi țin nervii.

— Trebuie să-i țină.

— Sper să ai dreptate, zise Bleck și arătă cu mâna. Dacă acești doi...

— Dacă punem mâna pe camionetă, spuse Morgan, vorbind încet și clar, cu o amenințare în fiecare cuvânt, o s-o deschidem cu sau fără ei doi. Nu-ți închipui c-am să renunț în clipa aceea?

Bleck dădu afirmativ din cap.

— În regulă. Mai e ceva. Cred că va trebui să găsim cel puțin două mii de dolari ca să finanțăm această operațiune. N-am discutat acest lucru aseară. Cum găsim banii?

— Va trebui să dăm o lovitură, zise Morgan. Una mică, ceva care să nu ne cauzeze probleme. Mă gândesc la asta. Ținând seama de marea lovitură pe care o plănuim, n-am chef să facem ceva care să pună poliția pe urma noastră.

Bleck trase din țigară.

— Ce părere ai de stația de benzină de pe autoruta 10? Cea de pe stânga când pleci din Dukas.

— E cu puțință, răspunse Morgan. Am putea s-o jefuim pentru două mii de dolari, deși mă gândesc la ceva mai liniștit și nu pe autorută. Mă gândeam la acea cafenea deschisă toată noaptea de pe

Maddox Street. La închiderea cinematografelelor se umple de clienți, de oameni care au bani. S-ar putea să ne alegem cu mai mult decât două mii de dolari, dacă avem noroc. Ar fi o lovitură simplă. O pun la cale.

Bleck se strâmbă.

— S-ar putea să fie complicat, Frank. Nu-mi place genul ăsta de lovitură. S-ar putea ca cineva să facă pe eroul.

— Va fi un bun antrenament, spuse Morgan cu un zâmbet trist. Suntem siguri că cei doi vor face pe eroii. Va trebui să ne obișnuim cu această idee. Dacă avem noroc, ne putem alege cu vreo trei mii de dolari de la cafenea. Pe deasupra, vom lua fata cu noi. Vreau să-mi dau seama dacă e atât de capabilă cum pretinde.

— Cine va mai participa?

— Kitson se va ocupa de mașină. Noi doi îi ținem la respect și fata are să strângă banii.

— Gypo va scăpa ușor din nou?

— Ascultă, Ed, văd că tot faci la glume pe seama lui. N-avem nevoie de el pentru o asemenea lovitură. El e tehnicianul nostru. Nu-i de niciun folos în treaba asta. El se va ocupa cu deschiderea camionetei. Nimeni altul nu-i în stare s-o facă, așa că l-am rezervat pentru marea lovitură și nimic altceva. Ai priceput?

— În regulă. Într-o bună zi, am să devin și eu un tehnician, zise Bleck dând din umeri plictisit. De unde procurăm caravana?

— De la o firmă din Marlow. De îndată ce punem mâna pe bani, am să trimit acolo pe Kitson și pe fată. Au să spună că pleacă în luna de miere.

Bleck zâmbi.

— Ai grijă ca Kitson să nu-și ia rolul în serios.

— Vrei să încetezi cu asta? se rățoi Morgan la el. Avem destule pe cap și fără povești cu femei. Ți-am spus o dată pentru totdeauna: nu vreau niciun fel de prostii. Kitson e cel mai tânăr din noi

patru. Va juca rolul soțului, dar asta nu înseamnă nimic. Dacă își închipuie, are să discute cu mine.

— Ce se întâmplă cu damicela? întrebă Bleck. Ai întrebat-o cum are să-și ducă viața sexuală?

Morgan respiră adânc și regulat.

— Am prevăzut problema asta, zise el cu o voce scăzută și violentă. De când am văzut trupul ei, am știut că trei golani au să se dea la ea. I-am spus pe șleau: dacă începe să facă prostii, ne scăpăm de ea. Buzele i se strâmbară într-un zâmbea dur. Ai fi fost surprins dacă ai fi fost acolo când i-am spus asta. Nu-ți face nicio iluzie: în viața ei nu există decât un singur lucru, și anume bani, nu sex. Nu te lăsa înșelat. Nici tu, nici Kitson și nici Gypo n-o să realizați nimic cu ea. În ce-o privește e doar bani la început și bani la sfârșit. Dacă Kitson n-o lasă în pace, are să aibă un șoc. Același lucru în ce te privește, sau cu Gypo. Așa că vezi-ți de treabă. Fata nu vrea prostii. Iar eu spun că nu vreau prostii și vorbesc foarte serios. Ai priceput?

Bleck râse.

— Desigur. Mi se pare că n-au să fie prostii.

Morgan îl apucă pe Bleck de încheietura mâinii cu degetele lui subțiri și reci și o strânse. Surprins, Bleck se uită grăbit de jur-împrejur, apoi în ochii strălucitori și negri ai lui Morgan.

— Nu glumesc, Ed, zise Morgan încet. Asta-i singura șansă ca să scap din închisoarea care e viața mea. E marea miză. Dacă îți închipui c-am să ratez totul fiindcă tu te-ai îndrăgostit de o fată de douăzeci și doi de ani, ar trebui să te gândești mai bine. Te împușc în dos dacă ai să încurci lucrurile. Nu uita. Asta-i o șansă în viața mea și n-am s-o ratez fiindcă tu, Gypo sau Kitson v-ați înfierbântat după ea. Ai înțeles?

Bleck zâmbi forțat în timp ce spuse:

— Ce-i cu tine, Frank? Nu înțelegi de glumă?

Morgan se aplecă nițel înainte. Respirația lui puțind a tutun îl izbi pe Bleck în față.

— Sper să fie o glumă.

Se lăsă o tăcere lungă și apăsătoare în timpul căreia cei doi se uitară fix unul la altul. Bleck făcu un efort ca să vorbească și spuse calm:

— Ești sigur că mașina asta poate trage o caravana după ea? Va fi enorm de grea.

— Trebuie s-o tragă, spuse Morgan, făcându-se comod pe banchetă și răpăind cu degetele lui pătate de nicotină pe volan. Nu avem dealuri prea rele. Prima jumătate de oră va fi cea mai grea. Trebuie să ne îndepărtăm cât putem de mult de zona strâmtă a drumului. După aceea va fi ușor. Aș vrea să verifici mașina, Ed, și s-o verifici serios. Dacă avem o pană când punem mâna pe camionetă, dăm de dracu.

— Sigur. Am s-o verific bine. Te poți bizui pe mine. Va trebui să furăm o mașină pentru fată. Când o facem?

— Cu două zile înainte de lovitură. Tu și Gypo va trebui să-i găsiți noi plăci de înmatriculare iar Gypo va trebui s-o vopsească. Nu ne putem îngădui ca cineva să recunoască mașina când are s-o conducă Ginny.

Bleck îi dădu un ghiont lui Morgan când văzu că porțile mari de la Compania de Camioane Blindate Welling se deschid.

— Uite-o că vine...

Camioneta blindată ieși prin porțile deschise. Cei doi o vedeau pentru prima oară și ambii se holbară la ea, fotografiind-o mintal.

Bleck fu surprins să observe cât era de mică. Se așteptase la ceva mult mai mare. Era ca o cutie de oțel pe roate, plus cabina șoferului. Îi puteau vedea pe Dirkson și pe Thomas prin parbriz. Dirkson stătea țeapăn, uitându-se înainte. Thomas se comporta firesc, ca un șofer înăscut, cu mâinile pe volan în poziția limbilor ceasului la ora două. Vârî mașina ușor în circulație în timp ce Morgan pornea motorul Buickului și intra și el în șirul de automobile, la două mașini în urma camionetei.

— Am crezut c-are să fie mai mare, zise Bleck, încercând să vadă ceva din dosul mașinii pe lângă Lincolnul care era în față. Nu mi se pare așa de temută.

— Serios? Poate că-i mică, dar să nu-ți închipui cu e ușor de spart, zise Morgan.

Văzu un spațiu în circulație, apăsă pe accelerator și trecu înaintea Lincolnului. Nu mai aveau înaintea decât o mașină de sport joasă și putea vedea bine dosul camionetei. Pe spatele mașinii era scris:

**COMPANIA DE CAMIONETE BLINDATE
WELLING – SERVICII**

„Aveți în fața ochilor cea mai sigură camionetă blindată inventată vreodată. Dacă aveți orice lucru de valoare care trebuie transportat, folosiți serviciile noastre. Cele mai sigure și mai bune servicii de transport din lume.”

Bleck se pomeni respirând adânc în timp ce privea camioneta care se deplasa lin și rapid prin traficul de dimineață. Semăna cu un cub de oțel pe roți. Instinctiv simți că acest cub reprezenta nu numai o provocare la adresa viitorului său, dar chiar la adresa vieții lui.

— Uită-te la dreapta, spuse Morgan brusc.

Ochii palizi ai lui Bleck se răsuciră spre dreapta.

Un polițai de circulație, pe o motocicletă, tocmai își pornise mașina și își făcea loc prin circulație.

— A venit vremea să ne cărăm, spuse Morgan. Au să fi întovărășiți de caraghiosul ăsta până ies din oraș. Dacă ne ținem după ei, are să vrea să afle de ce-o facem.

Întoarse volanul și viră Buickul afară din circulație pe o stradă laterală.

Bleck zări camioneta pentru ultima oară, în timp ce înainta ușor, având în urmă polițaiul de la

circulație. I se luă o greutate de pe suflet când o pierdu din vedere.

Morgan încetini, intră într-un parcaj pustiu și opri mașina.

— Ai văzut-o deci...

— Da, o cutie de oțel. Simpla vedere nu înseamnă mare lucru. Ai notat ora exactă la care a plecat de la companie?

— Da. La ora opt și patruzeci și trei de minute. Morgan scoase o țigară și o aprinse. La trei ore de acum va trebui să treacă prin drumul îngust. Sunt sigur că Gypo și Kitson transpiră în caniculă, așteptându-i.

— Vederea camionetei și a celor doi face ca lovitura să devină mai realistă, spuse Ed, foindu-se pe banchetă. Ai dreptate, Frank, e marea lovitură și n-are să fie ușor.

— Cu puțin noroc, o să fie în regulă, zise Morgan. Hai să aruncăm o privire la acea cafenea care e deschisă toată noaptea. Vreau să văd cum arată drumul pe care vom pleca de acolo. Va trebui să ne cărăm rapid. Asta e o treabă, Ed, la care nu ne putem îngădui nicio greșală.

— Asta și lovitura cea mare, zise Bleck, închizând ochii pe jumătate. De-acum înainte, nicio greșală, nu-i așa?

Morgan dădu afirmativ din cap, scoase mașina din parcaj și o luă spre oraș.

○

Puțin după ora unsprezece și jumătate dimineată, Kitson și Gypo sosiră la îndoitură în Lincolnul rablagit al lui Gypo, cam la vreo trei kilometri de intrarea la Centrul de Cercetări.

Kitson era la volan și, fiindcă Gypo nu voia să meargă pe jos, se opri la drumul îngustat și-l lăsă pe Gypo să coboare, apoi mai conduse vreo sută cincizeci de metri până la un luminiș unde putea ascunde mașina.

Parcă mașina ca să nu fie văzută de nimeni de pe șosea și se înapoie pe jos la locul unde îl lăsase

pe Gypo.

Soarele ardea și îi încingea capul neacoperit, așa că în curând începu să transpire.

Avea pe el o cămașă albastră, deschisă la gât, o pereche de blugi și pantofi de tenis. Se mișca ușor, pendulându-și pumnii mari, cu capul ținut sus și respirând rapid și scurt prin nasul turtit. Îi păru bine că avea ocazia să-și întindă picioarele lungi și puternice și, în timp ce înainta, examinează terenul pe ambele părți al drumului prăfos și pârjolit de secetă.

Era, fără îndoială, o regiune aridă, își spuse el în timp ce pășea înainte, ridicând praful în urmă și lăsându-și umerii în jos, mândru de felul în care îi funcționau mușchii sub cămașa pătată de sudoare. Putea găsi însă destulă umbră și drumul îngustat era perfect pentru lovitură.

Ajunse lângă ea și se opri să-l cerceteze mai bine.

Drumul se îngusta brusc în acest loc, strâns între două stânci uriașe care căzuseră de pe dealurile din jur. Pe lângă stânci se găseau desișuri care ofereau o ascunzătoare ideală.

Se uită pretutindeni și nu-l văzu pe Gypo, deși era conștient că acesta era în apropiere și îl spiona.

Faptul că Gypo se putuse ascunde atât de bine ridică nițel încrederea cam zdruncinată a lui Kitson.

Îi era sincer frică de această lovitură. Nu avea nicio îndoială că mai înainte ca Dirkson și Thomas să se predea, cineva avea să fie rănit.

De șase luni, de când părăsise ringul, Kitson intrase sub influența lui Morgan. Morgan fusese singurul care rămăsese alături de el în vestiar după ce Kitson fusese învins rușinos de către un boxer pe jumătate mai mic ca el și cu câteva kilograme mai puțin, dar cu un creier mai bine dezvoltat decât al lui.

Tot atunci antrenorul lui Kitson aruncase două hârtii de zece dolari pe masa de masaj și îi spusese

lui Kitson că e terminat. Antrenorul ieșise și Morgan intrase în încăpere.

Morgan îl ajutase să se îmbrace și îl condusesese, pe jumătate orbit și pe jumătate năucit de bătaia pe care o încasase, afară din stadion la mașina lui Morgan. Apoi îl condusesese acasă.

— Gata cu luptele dacă îți faci creierii pane, spusese Morgan când Kitson zăcea pe spate în pat în cămăruța sordidă pe care o numea locuința lui. Știi ceva? Noi doi, băiete, am putea lucra împreună. Am văzut cum știi să conduci o mașină. Adun o echipă mică. Băieți care pot da lovituri ușor și discret și care vor să câștige niște bani. Ce spui?

La douăzeci și trei de ani, Kitson își dăduse seama că ajunsese pe ultima treaptă de jos a ambițiilor sale. Sperase să devină Campion Mondial la Categoria Grea, dar bătaia primită îl convinsese pe deplin că ambiția lui era o iluzie și că nu era decât un alt boxer aruncat la lada de gunoi. Avea douăzeci de dolari în buzunar, niciun prieten și viitorul îi apărea sinistru. Chiar și atunci ezitase.

Îl cunoștea pe Morgan după reputație. Știa că Morgan stătuse cincisprezece ani la închisoare, că era un om violent și primejdios. Știa, de asemenea, că va da de neplăceri dacă se va alipi lor, deși era mult mai speriat de a fi lăsat pe contul lui, încercând să-și facă un viitor, decât să dea urmare invitației lui Morgan, așa că se hotărî să devină membru al bandei.

Cele cinci lovituri date împreună cu echipa lui Morgan îi procuraseră destui bani ca să trăiască destul de confortabil. Erau lovituri care nu comportau multe riscuri: mărunte și bine puse la punct, iar pe deasupra, știa că dacă avea să fie prins nu se va alege decât cu de la trei la șase luni de închisoare ca o primă infracțiune.

Era destul de inteligent ca să priceapă că toate aceste coscării erau doar pregătirea pentru marea

lovitură. Știa destule despre Morgan ca să-și dea seama că Morgan n-avea să fie niciodată mulțumit să continue la scara asta. Mai devreme sau mai târziu, avea să plănuiască o lovitură care avea să coste douăzeci de ani la închisoare, iar Kitson avea să ia parte la ea.

În timp ce încerca să-și facă un nume în lumea boxului, Kitson lucrase ca șofer pentru Compania de Camionete Blindate Welling. Nu rămăsese acolo decât zece zile. Disciplina de la Companie îl învinsese. Pantofii lui nu erau niciodată la fel de bine lustruiți ca ai altor șoferi. Condusul lui fusese doar nițel prea neglijent, atât cât să-i aducă mai multe puncte rele. Punctualitatea lui lăsa de dorit. Antrenamentul de tir provocase comentarii sarcastice și neplăcute de la instructor. Nu fu deloc surprins când un reprezentant al companiei îl plăti și îi spuse să nu se mai întoarcă.

Și, totuși, în acele zece zile învățase destule despre metodele companiei și oamenii care lucrau acolo pentru a-și da seama că Morgan se angaja într-o cauză pierdută. Era ca și cum s-ar fi suit pe ring ca să lupte cu Floyd Patterson³¹. Poate că avea o șansă la un milion de-a învinge pe campion, dar o șansă la un milion e ridicolă.

Știa că nici Dirkson și nici Thomas n-aveau să se dea bătăuți și asta însemna un conflict. Cineva putea fi ucis. Dacă erau prinși, sentința era douăzeci și cinci de ani sau scaunul electric.

Se hotărâse încă din clipa când Morgan detaliasa planul să nu aibă nimic de-a face cu el. Prefera să părăsească banda la nevoie. Era gata s-o facă, dacă n-ar fi fost fata cu părul arămiu.

Nicio fată nu-i vorbise sau se uitase la el ca ea. Până în clipa când o văzuse și observase mai ales disprețul din ochii ei, înțelegând că fata nu se temea absolut deloc de el, Kitson își închipuise că avea un fel de putere asupra femeilor. E adevărat că exercitase un fel de atracție animală asupra unora care se țineau după boxerii de mână a doua,

dar această fată cu părul ca pala focului îi dovedise că puterea de care fusese atât de mândru era foarte îngrădită. Îi lăsase o impresie care îl zdruncinase rău de tot și nu se mai putea gândi la altceva.

Așa că numai din cauza ei se hotărâse să participe la lovitură. Știa că se amesteca în ceva peste puterile lui, ceva ce nu putea duce la capăt, dar nu avea curajul să facă față disprețului ei.

Rămase pe loc uitându-se la teritoriul plin de desișuri, dar nu-l zări pe Gypo.

Fața în formă de luna a lui Gypo răsări din dosul a două stânci. Gypo îi făcu semn cu mâna lui Kitson.

— Aici sunt, amice. Ce părere ai? Eu și omul invizibil suntem totuna, zise el și ridică două degete strânse.

Kitson părăsi drumul și i se alătură.

— Un loc perfect pentru un atac neașteptat, spuse el și se ghemui alături de Gypo. Se uită la ceas. Au să fie aici cam în douăzeci de minute, dacă au să conducă rapid.

Gypo se întinse pe spate. Scoase din buzunar o așchie de lemn și începu să se scobească în dinți cu ea în timp ce privea albastrul strălucitor al cerului.

— Vezi cerul ăla, amice? întrebă el. Îmi amintește de orașelul meu natal. Nicăieri în lume nu există un astfel de cer.

Kitson se uită la el. Îi plăcea Gypo. Grăsanul avea un caracter bun, prietenos care te atrăgea. Gypo nu semăna cu Ed. Bleck se lăuda tot timpul cu cuceririle lui amoroase, ceea ce irita oamenii, bătându-i la cap și jucându-le farse urâte. Ed era deștept, avea mult sânge rece, dar nu era genul de om la care să mergi dacă aveai probleme, în timp ce Gypo era. Gypo avea să-ți împrumute ultimul lui dolar fără să pună vreo întrebare, în timp ce de la Bleck nu aveai să scoți niciodată ceva, decât cu tot felul de condiții.

— Unde-i, Gypo? Unde-i orașul tău natal? îl întrebă Kitson, întinzându-se pe burtă și ridicând

capul ca să aibă o vedere clară a drumului.

— Fiesole, lângă Florența, în Italia, spuse Gypo, strângând din pleoape și din nas. Ai fost vreodată în Italia, amice?

— Nu.

— Nu există o altă țară ca ea în lumea întreagă, zise Gypo cu un suspin adânc. N-am mai fost acasă de douăzeci de ani. E prea mult. Știi ce-am să fac când pun laba pe partea mea de bani? Am să merg acolo. Am să-mi iau un bilet de clasa întâi la transatlantic. Am să-mi cumpăr o mașină Alfa Romeo de îndată ce sosesc și am să merg în ea la Fiesole. Bătrâna mea mamă are să aibă un șoc. Am să-mi iau o mică vilă pe dealul spre Florența. Tata a murit cam acum zece ani și mama are să fie acolo ca să mă aștepte. Am să mă însor, am să mă fixez acolo și-am să fac o groază de copii. Banii îți cumpără orice. Cum a zis Frank: o să avem lumea în buzunar. Are dreptate. Asta am să am: lumea în buzunar.

„Afară de cazul că ești împușcat”, reflectă Kitson. „Afară de cazul că poliția nu pune mâna pe tine până să te sui pe vapor”.

Gypo îl privi, își lăsă capul pe braț și rânji.

— Ce-ai să faci cu banii tăi, amice? Te-ai gândit? Ce planuri ai?

Ascultându-l pe Gypo vorbind, Kitson avea impresia că ascultă un copil.

— Cred c-am să aștept până pun mâna mai întâi pe bani, zise el. E prea devreme ca să fac planuri. Poate că nu-i vom avea niciodată.

Gypo se strâmbă la el.

— Știi ceva, amice? A face planuri e lucrul cel mai plăcut în viață. Poate că nu se realizează. Poate că ceva nu merge bine, și planul se duce de râpă. Dar ce distracție să-l pui la cale! Îmi place să privesc înainte și să fac planuri. O fac de ani de zile. De acord, o recunosc, niciunul din planurile mele nu s-a îndeplinit, deși de data asta s-ar putea

s-o facă. Gândește-te la tot ce poți cumpăra cu acei bani!

Kitson dădu indiferent din umeri.

— Mda, zise el, m-am gândit, dar deocamdată nu-i avem.

— Pariez c-ai să-ți cumperi o mașină mare, zise Gypo, săpând în nisip cu degetele lui grase și scoțând la iveală un pumn de pământ nisipos pe care îl lăsă să se scurgă printre degete. E adevărat? N-am cunoscut niciodată pe cineva care să conducă o mașină ca tine. Meriți să ai o mașină mare și rapidă. Ținând seama de cum conduci, ai să-ți găsești o fată. O fată și o mașină, și poate niște haine pe cinste. Dădu din cap și rânji. Ce părere ai de această Ginny? E grozavă, nu? Ce părere ai? Ce trup! Ascultă-mă pe mine, are un trup ca al italiencelor, cu un dos solid, cu o talie strâmtă și sâni frumoși. Cred că e cam tânără pentru mine, altminteri m-aș gândi la ea, dar e pe măsura ta, amice. Voi doi vă potriviți. Nu-i cazul să-ți bați capul în ce privește felul ei de-a fi. E doar la suprafață. O femeie clădită ca ea e făcută pentru amor. Ai s-o topești pe picioare. Acea duritate, acei ochi nu înseamnă nimic. Trebuie să te adresezi inimii ei.

Kitson îl ascultă, simțind soarele fierbinte pe ceafă. Dacă oricine altcineva i-ar fi vorbit astfel, i-ar fi spus să tacă din gura, dar Gypo era diferit de toți ceilalți. Gypo spunea exact ce gândea și gândea ce spunea. Kitson se întrebă ce fel de fată era Ginny. Poate că Gypo avea dreptate. Poate că era făcută pentru dragoste, dar apoi își aminti ochii ei reci, impersonali, de un verde-marin și se îndoii.

— Ascultă, amice, vorbește cu mine, zise Gypo cu ochii închiși și cu fața lui ca o lună îndreptată spre soare. Spune-mi ce crezi. Vreau să știu. Poate că ți se pare caraghios, dar vorbesc serios. Aseară, după ce m-am decis să particip la lovitură, m-am gândit la tine. Știam că tu ești ca mine. N-ai voit să

iei parte, nu-i așa? Nici eu n-am vrut, apoi brusc ai spus da. De ce-ai făcut-o, amice?

Kitson se șterse pe față cu dosul mâinii.

— Dar tu de ce-ai făcut-o, Gypo?

— Din cauza acelei fete, răspunse Gypo. Când a intrat în cameră, arătând așa cum știm, și când și-a dezvăluit planul, am căpătat încredere. După ce Frank ne-a explicat cum are să decurgă lovitura, n-am voit să am nimic de-a face cu ea. Apoi a intrat în cameră fata. Nu știu. Într-un fel ea a făcut ca totul să devină posibil. Mi-am dat seama deodată de tot ce se poate cumpăra cu acei bani. Și mi-am spus ce surprinsă are să fie mama când are să mă vadă conducând un Alfa Romeo și îmbrăcat ca lumea. Într-un fel, a făcut posibile toate lucrurile despre care doar am visat.

— Da, fata are ceva, spuse Kitson tulburat. N-avea curajul să recunoască de față cu Gypo că votase împreună cu restul, fiindcă se temea de disprețul fetei. Nu-și făcea nicio speranță că lovitura avea să reușească. Era o prostie, prea complicată pentru ei, era sigur de asta și brusc simți un val de milă pentru Gypo fiindcă încerca să realizeze un vis. Aceasta era o lovitură care n-avea să reușească.

— E ciudat, nu-i așa? spuse Gypo. E doar un copil, și totuși are ceva în persoana ei... se opri abrupt, își înălță capul și ochii lui mici și negri deveniră atenți.

Kitson îl privi cu atenție.

— Ce s-a întâmplat?

— Am auzit ceva, zise Gypo. Stătea nemișcat, trăgând cu urechea. S-a mișcat ceva. Sper că nu-i un șarpe?

— Un șarpe? Ce contează? Un șarpe n-are să se apropie de noi, zise Kitson nervos. Dorea să continue conversația despre fată. Pentru el era cel mai important subiect de pe lume.

— Asta e o regiune de șerpi, spuse Gypo. Am să-ți spun ceva, amice. Mi-e groază de șerpi. Cred

c-am auzit ceva mișcându-se pe acolo.

Kitson se încruntă și se întoarce în direcția în care arăta Gypo.

— Nu-ți bate capul, zise el, enervat că Gypo întrerupsese subiectul conversației. Niciun șarpe n-are să se apropie de tine dacă îl lași în pace.

— Fratele meu mai mic a fost omorât de un șarpe, zise Gypo încordat. Zăcea exact ca mine și șarpele ăsta a venit de nu știu unde și l-a mușcat de față. A murit mai înainte de-a apuca să-l duc acasă. Avea aproape zece ani. Închipuie-ți asta: un copil nostim, grăsuț și bronzat ca o nucă. Șarpele...

— Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Kitson. Nu mă interesează să aflu despre fratele tău! În regulă, a fost mușcat de un șarpe. I se poate întâmpla oricui. Las-o moartă, te rog.

Gypo își înalță capul și îl privi cu reproș.

— N-ai vorbi așa dacă era fratele tău, zise el. E ceva care n-am să uit niciodată. Mi-e groază de șerpi.

— Cum dracu am ajuns să discutăm despre șerpi? spuse Kitson. Vorbeam despre fată, și apoi ne-am pomenit discutând tâmpeniile astea despre șerpi și fratele tău.

— Am avut impresia c-am auzit ceva...

— În regulă, ai auzit ceva. Ei și? Nu te mai tot gândești la prostia cu șarpele!

Gypo se pregătea să spună ceva când văzu un nor de praf în depărtare. Puse mâna pe brațul lui Kitson și arată într-acolo.

— Crezi că sunt ei?

Kitson privi drumul lung, șerpuitor și simți brusc cum un nod de frică i se pune în gât.

Instinctiv, își lipi și mai mult trupul de pământ și îl împinse în jos și pe Gypo, șoptind:

— Da, sosesc.

Amândoi rămaseră nemișcați, privind camioneta care se apropia.

Înainta cu o viteză surprinzătoare, ridicând nori de praf în urmă în timp ce se apropia de

strâmtoare. Luă colțul și dispăru o clipă de la vedere, apoi reapăru, circulând mai încet și mai precaut, în timp ce Kitson se uita la ceasul de mână și nota timpul la care mașina trecuse prin spațiul îngust.

În timp ce camioneta trecu vârtej pe lângă ei, zăriră scurt fețele impunătoare ale șoferului și gardianului.

Gypo se ridică în picioare, încercând să memoreze cu privirea cât mai mult din camionetă. O văzură cum dă colțul următor și apoi cum dispare într-un nor de praf. Cei doi se relaxară, uitându-se tulburați unul la altul.

— Mi se pare foarte greu, zise Gypo și începu să se scarpine la subsuoară. Sfinte Dumnezeule! Mi se par extrem de duri!

În timp ce camioneta trecea, Kitson îi văzuse destul de bine atât pe șofer cât și pe gardian. Îi cunoștea destul de bine pe amândoi. Îl prevenise pe Morgan în privința lor, dar acum, văzându-i în dosul parbrizului, își dădu seama și mai bine cât erau de formidabili și îl trecu un fior rece de teamă la gândul că în câteva zile va avea o confruntare cu ei.

— Ce te neliniștește? spuse el cât putu de degajat. Nu va trebui să-i ataci personal. De acord, sunt duri. Ce-ai crezut că sunt, niște domnișoare?

Gypo clătină din cap cu o expresie neliniștită.

— Mi se par nemiloși. Mă bucur că nu va trebui să-i atac eu.

Kitson scoase carnetul și notă ora la care trecuse camioneta prin strâmtoare.

— Ți-a cerut cineva să-i ataci? se răsti el. Morgan și Bleck au să se ocupe de ei.

— Iar fata, spuse Gypo, are partea cea mai primejdioasă. O fată ca ea... Mă gândesc tot timpul la ce-a spus că va face dacă gardianul va încerca să-i ia arma. Îl va împușca. Crezi că vorbea serios?

Kitson reflectase și el la asta și se întrebase ce se va întâmpla. Putea să vadă ochii de un verde-marin, acea expresie încordată și se strâmbă.

— Nu știu. Se ridică în genunchi și se uită de sus în jos pe drum. Hai să mergem. Ce părere ai despre deschiderea cu forța a camionetei?

— Frank spune că voi avea trei sau patru săptămâni ca să mă ocup de ea. Nu va fi prea greu. Dă-mi sculele necesare și tot acest timp și nu există nicio camionetă pe care să n-o pot deschide. Indiferent de cât de grea e treaba, atât timp cât ai destul timp la dispoziție, o poți face. Frank spune trei sau patru săptămâni. În acel timp, am s-o sparg.

— Așa spune Frank, zise Kitson, uitându-se la Gypo, dar să presupunem că se întâmplă ceva. Să presupunem că va crește presiunea, cât de mult timp îți trebuie, Gypo, ca s-o deschizi?

Figura lui Gypo exprimă brusc o mare neliniște.

— De ce tot vorbești așa? Frank a spus trei sau patru săptămâni. În regulă. Până acum Frank a avut întotdeauna dreptate, nu-i așa? E o camionetă greu de spart. Chiar și un om ca tine, fără nicio experiență în ce privește metalele, poate să-și dea ușor seama. Trebuie să lucrezi la ea încet, consistent și să ai mult timp la dispoziție. Nu se poate deschide rapid.

— Mă duc să aduc mașina, zise Kitson. Așteaptă-mă aici.

Gypo îl urmări cum pleacă cu o expresie neliniștită.

Apoi se gândi la fată, la ochii ei de un verde-marin, plini de încredere, la felul disprețuitor cum îl privise pe Kitson și simți că devine și el mai încrezător.

De ce se agitau atâta cu această lovitură? își spusese el, simțind cum soarele fierbinte se răsfrângea asupra lui. Frank spusese că totul avea să fie perfect și până acum tot ce spusese Frank fusese în regulă. Fata avea toată încrederea din

lume în ce privește lovitura. El unul nu va avea de participat la nicio operațiune primejdioasă. Treaba lui era să deschidă camioneta și Frank îi promisese că va avea trei sau patru săptămâni la dispoziție. Oricine lucra cu metal și se pricepea la broaște putea s-o spargă, indiferent de cât de complicată era.

Mașina de la Compania de Camionete Blindate Welling își continuă drumul spre Centrul de Cercetări. Nici șoferul și nici gardianul nu-și dăduseră seama că fuseseră spionați și cronometrați.

Își văzură de drum, lăsând în urmă un nor de praf alb.

CAPITOLUL III

Morgan convocase o întrunire la ora opt și Bleck veni mai devreme. Sosi la Localul de Biliard al lui Strieger la ora șapte și patruzeci și cinci de minute doar fiindcă ceasul lui era înainte.

Își croi drum prin barul aglomerat, plin de fum de țigară până ajunse la Strieger, un tip cu fața roșie, enorm de gras, care urmărea o partidă de biliard.

— A urcat cineva, Lu? întrebă Bleck.

— Nu încă, dar ușa nu e încuiată. Ce vrei să bei?

— Am să beau un scotch whisky, răspunse Bleck și după ce Strieger îl servi, se îndreptă spre un colț al încăperii și se așeză, împingându-și pălăria pe vârful capului și desfăcându-și cravata.

Bleck era prost dispus și morocănos în acea seară. Ideea lui Morgan de-a ataca acea cafenea îl neliniștea.

Bleck își începuse viața având mai multe privilegii decât ceilalți trei. Tatăl său, patronul unui magazin prosper, îi dăduse fiului său o bună educație. Voise să-l vadă doctor, dar plictiseala studiului fusese prea mult pentru Ed. După câțiva ani de colegiu, părăsise brusc școala și căminul părintesc. Se făcuse vânzător de mașini și își descoperise, în același timp, o poftă irezistibilă pentru femei. Începu să cheltuiască mai mult decât câștiga și când datoriile deveniră prea mari, se servi cu bani din seiful firmei, o sumă care se ridicase la aproape patru mii de dolari. Trăise cu impresia greșită că își calculase bine lovitura, așa că avu un șoc când doi ofițeri de poliție îl ridicară mai înainte ca să aibă timp să cheltuiască mai mult de două sute de dolari din banii furați. Ajunse la închisoare pentru doi ani. Acest lucru se întâmplase când avea douăzeci și doi de ani. Între timp, mai servise și alte două condamnări: un an

din cei doi la care fusese condamnat, și un alt an din patru. Avea groază de închisori.

În timp ce-și petrecea ultima condamnare, îl întâlnise pe Morgan care completa o sentință de cincisprezece ani: o sentință care îi înghețase sângele în vine lui Bleck. Ieșiseră împreună de la zdup și când Morgan îi propuse să-și unească forțele, Bleck consimți.

Acceptase mai ales din cauza reputației lui Morgan. Oameni bine informați îi spusese că Morgan avea să devină un Om Important în curând. Mai devreme sau mai târziu, Morgan avea să dea marea lovitură și după ce-a dat-o avea să rămână o lovitură de care avea să-și amintească toată lumea.

La cei treizeci și cinci de ani ai lui, Bleck era conștient că viitorul său era jalnic, afară de cazul când era dispus să riște totul într-o afacere care promitea mari beneficii. Avea sentimentul că Morgan era în stare să ducă la capăt lovitura care avea să-i procure destui bani pentru restul vieții.

În timp ce ședea în colțul sălii de biliard, sorbindu-și whisky-ul, Bleck se gândi la ce va face cu banii căpătați de pe urma loviturii. Două sute de mii de dolari! Avea să călătorească. Avea să se îndrăgostească de toate fetele din fiecare țară din Europa. Avea să se ducă la Monte Carlo și să câștige jucând la cazinou. Avea...

Apoi o văzu pe Ginny Gordon intrând și toate visurile lui fanteziste se întrerupseră brusc. Fata păși prin ceața de fum de țigară, cu bărbia ridicată, cu o expresie ostilă în priviri în timp ce clienții se zgâiau la ea rânjind complice, făcându-și cu ochiul și dându-și coate. Dacă Lu Strieger n-ar fi fost la fața locului, ca să mențină ordinea în sala de biliard, fata ar fi fost asaltată de clienți din clipa când a pătruns înăuntru.

Arată bine, își spuse Bleck, urmărind-o din ochi când fata se opri în fața unei uși în dosul căreia se afla o scară abruptă care ducea la o odaie pe care

Lu Strieger o închiria celor ce doreau un cadru privat.

Ginny purta o pereche de pantaloni negri, strânși pe trup și o bluză verde-închis, desfăcută la gât.

E o damă dură, își spuse Bleck și își termină de băut whisky-ul. De unde apăruse oare? Ginny putea să aibă haz. Poate c-am s-o îmblânzesc nițel. După ce dăm lovitura, poate plecăm împreună în călătorie câteva săptămâni. E deșteaptă și cu un trup ca al ei...

Se sculă de pe scaun, traversă camera și o urmă pe fată pe scări. O ajunse din urmă la palier.

— Salut, Ginny, zise el. Noi suntem primii. Ai niște pantaloni care se potrivesc geografiei tale.

Ginny se întoarse și îl privi. Ochii ei de un verde-marin erau tulburător de triști.

— Serios? spuse ea, apoi deschise ușa, intră în cameră și întoarse comutatorul în timp ce vorbea.

Fata se apropie de masă și se așează la ea. Își deschise poșeta, scoase un piepten și o oglindă și începu să-și pieptene părul de culoarea bronzului.

Bleck trase un scaun și se așează în fața ei. Se uită la ea admirativ, privind mișcarea ondulatorie a sânilor sub materialul moale al bluzei în clipa când ea își ridică brațele.

— Deci s-a hotărât pentru astă-seară, zise el. Ești speriată?

Ginny puse la loc pieptenul și oglinda și scoase un pachet de țigări.

— Speriată? De ce să fii speriată? îl întrebă cu nepăsătoare.

— Ești foarte calmă, zise Bleck, uitându-se fix la ea. Nu cred că ești speriată.

Întinse mâna peste masă, oferindu-i flacăra brichetei.

Ginny studie flacăra o clipă, apoi se aplecă și vârî vârful țigării în ea. Buzele ei pline și roșii se curbară într-un zâmbet care apărură și dispărură atât de rapid, încât Bleck nu mai era sigur dacă avusese loc cu adevărat.

— Ce găsești că-i așa de nostim? o întrebă el înăsprindu-și glasul.

Ochii ei se ațintiră din nou asupra flăcării brichetei, iar Bleck se uită și el la flacără. Observă că mâna îi tremura și odată cu ea și flacăra. O stinse și se lăsă pe spate rânjind forțat.

— Ai dreptate, mi-e frică și-am să-ți spun de ce. Își sprijini brațele de masă și se aplecă pe ele. Mă tem că vom rata atât lovitura de astă-seară cât și pe cea mare. Nu-mi place treaba asta. Am încercat să-l conving pe Frank să renunțe. Ar fi fost mult mai sigur dacă atacam acea stație de benzină de la Dukas, dar el nu vrea să audă. La cafenea se poate ca cineva să facă pe eroul. Dacă are să se întâmple, o să trebuiască să tragem. Dacă cineva e împușcat astă seară, presiunea are să fie atât de mare, încât cealaltă lovitură are să cadă de la sine.

Fata dădu fumul pe nări și se uită atent la el.

— Atunci va trebui să avem grijă ca nimeni să nu facă pe eroul.

— Ușor de zis, greu de făcut.

Fata ridică mirată din sprâncene.

— Serios? Dacă îl faci pe un câine rău să priceapă că nu ți-e frică de el, n-are să te muște. E același lucru cu oamenii.

Bleck se încruntă.

— Nu te mai înțeleg deloc. Ai mai operat și cu alte bande?

Ochii fetei se voalară.

— Atunci nu-i cazul să mă înțelegi, i-o tăie ea.

Bleck dădu din umeri resemnat.

— În regulă, dacă vrei să faci pe misterioasa, n-ai decât. Dar ține minte asta: astă-seară ai partea cea mai primejdioasă. Va trebui să strângi portofelele. S-ar putea ca unuia să-i vină ideea să te atace. Așa că ai grijă.

Fiind atât de neliniștit de lovitură, spera ca și ea să devină neliniștită, dar expresia ei rămase neschimbată când îi răspunse:

— N-are să-i vină nimănui această idee.

Ușa se deschise și Kitson și Gypo intrară în cameră.

Kitson se opri brusc când zări pe fată și pe Bleck singuri, apoi se roși la față și în ochi îi apărură o expresie de furie.

— Sosește logodnicul, zise Bleck și începu să fredoneze în batjocură un marș nupțial.

Gypo chicoti, ochii lui negri umplându-se de amuzament. Gluma i se păruse nevinovată și reușită.

Kitson se făcu alb la față.

— Gura! strigă el. Scutește-mă de glumele tale!

Bleck se opri din cântat și se aplecă pe scaun cu un rânjat batjocoritor pe mutră.

— Las-o moartă! Tu și ea... făcu un semn cu mâna spre Ginny care stătea nemișcată, cu ochii ațintiți asupra lui Kitson... voi doi sunteți proaspeții căsătoriți, nu-i așa? Frank mi-a spus că voi doi veți închiria caravana pentru luna de miere.

— Ți-am spus să-ți ții gura! zise Kitson.

— Ce te mănâncă, cretinule? Nu vrei să petreci o lună de miere cu ea? zise Bleck. Îți revine partea ușoară a loviturii. Ce poate fi mai frumos decât să ai o damicelă ca ea singură în caravană. Asta, firește, dacă știi ce să faci cu ea când vei fi singur...

Kitson făcu doi pași și ajunse lângă masă. Ridică mâna și îl pocni cu pumnul pe Bleck peste bărbie.

Bleck se rostogoli pe spate, cu scaun cu tot, sfărâmându-l sub greutatea lui și făcând un zgomot care răsună în odaie. Rămase pe dușumea, privindu-l pe Kitson năucit.

— Scoală-te, canalie! zise Kitson, și-am să te fac să-ți înghiți măselele!

— Hei, las-o mai moale! strigă Gypo îngrozit.

Îl înșfăcă pe Kitson de braț, dar acesta îl îmbrânci și Gypo ajunse și el într-un colț al camerei.

Bleck clătină din cap. Se uită fix la Kitson cu o privire plină de ură.

— Am voit întotdeauna să-ți dau o lecție, bețivanule, spuse el. Am să-ți arăt ce înseamnă o bătaie bună!

În timp ce se ridica în picioare, Morgan intră în încăpere.

Gypo strigă cu respirația tăiată:

— Oprește-i, Frank! Vor să se încaiere!

Morgan făcu patru pași rapizi și se opri între cei doi, cu spatele la Kitson și cu fața la Bleck.

— Ai înnebunit cumva? întrebă el pe Bleck cu o politețe nefirească, în timp ce ochii lui de șarpe străluceau.

Bleck ezită, apoi dădu din umeri plictisit, își aranjă haina, trase un scaun și se așează. Se uită la masă în timp ce-și freca bărbia care îl durea.

Morgan se întoarce și îl privi pe Kitson.

— Dacă ai să ne faci probleme, zise el, ai să dai de dracu. N-am să te mai previn a doua oară. Stai jos!

Kitson se târî la un scaun departe de Beck și Ginny și se așează pe el.

Încă nervos, Gypo se apropie de masă și se așează ezitând lângă Ginny.

— Pot să stau aici?

Ginny dădu indiferentă din umeri.

— N-ai decât.

Gypo se așează, vizibil jenat.

Morgan începu să dea târcoale prin cameră, cu o țigară între buzele lui subțiri și cu pălăria lăsată pe ochi.

— În regulă, zise el, fiți atenți la ce vă spun. Dăm lovitura astă-seară la ora douăsprezece și zece. La acea oră localul e plin și șansele ca cineva să dea peste noi sunt neînsemnate. Kitson se ocupă de mașină. Se opri și se uită la Kitson. Cunoști regiunea. Dacă lucrurile ies prost, ne aștepți, apoi iei pe prima stradă la stânga ca să evităm luminile

de semnalizare. Las pe seama ta ca să scapi de sub urmărire. Ai priceput?

Continuând să se strâmbe, Kitson dădu afirmativ din cap.

— Ginny, tu, cu Ed și cu mine, își continuă Morgan expunerea, intrăm în cafenea. Lu îmi dă o mitralieră. Ed, tu ai arma ta. Ginny intră după mine, apoi Ed se ocupă de ușă. În clipa când suntem înăuntru, Ed are să tragă jaluzelele de pe ușă. Eu am să mă duc la bar ca să pot supraveghea întreaga sală. Mitraliera are să calmeze spiritele. De îndată ce-i punem la respect, Ginny face turul și strânge portofelele. Nu luăm decât bani. Dacă intră cineva, e datoria ta să te ocupi de el, Ed. Întreaga lovitură nu trebuie să ia mai mult de cinci minute, dacă lucrăm rapid. Asta depinde de tine, Ginny. Fii atentă ca să nu atace vreun deștept în timp ce-i culegi portofelul. Nu tragem decât dacă lucrurile se complică rău.

Ochii mici și negri ai lui Gypo se agitară în timp ce asculta. Era încântat că nu participă la lovitură.

Kitson își frecă încheieturile și se uită la masă. Și el era fericit că nu-i revenea decât să conducă mașina. Îți trebuia mare îndrăzneală ca să intri într-o cafenea și să ții la respect patruzeci sau cincizeci de oameni, și nu era sigur c-ar fi fost la înălțime.

Bleck fierbea încă de furie că fusese lovit de Kitson, dar cuvintele lui Morgan îi mutară gândurile la altceva și simți o senzație rece și de încordare în stomac.

— În regulă, zise el, dacă așa crezi că trebuie să acționăm, Frank, dar să ști că nu-mi place. Am putea ataca ceva mai puțin complicat și riscant.

Morgan se opri de a mai bate încăperea.

— Știi asta, dar dăm lovitura pentru că are să ne pregătească pentru cea mare. Știi ce fac, Ed. Lovitura de astă-seară are să-mi arate care dintre voi nu e pregătit pentru cealaltă. Iată de ce-am decis așa. Se apropie de masă și se uită fix la Ginny. E un test pentru tine. Ai vorbit mult și ne-ai

convins. Acum vreau să-mi dau seama dacă nu-i decât vorbărie goală. Iată de ce ți-am încredințat partea cea mai primejdioasă.

Fata îl privi fără să clinească.

— Am să mă achit cum trebuie. Nu-i o treabă atât de grea.

Morgan zâmbi.

— Vom vedea. În regulă, deci asta e situația. E vremea să ne despărțim acum. Kitson, adu mașina lui Gypo la ora douăsprezece și zece noaptea. Verifică-ți ceasul. Ce oră ai?

— Opt și douăzeci, spuse Kitson, uitându-se la ceasul de mână.

— E opt și douăzeci și trei, zise Morgan, verificându-și ceasul. Lu are să-ți dea mitraliera. Pune-o pe bancheta din spate. Vii la cafenea de unul singur. Ed și cu mine vom sosi pe jos. Înainte de-a intra, am să iau mitraliera. Se uită peste masă la Ginny. Ai să vii pe Maddox Street. Să fii acolo la douăsprezece și zece. Trebuie să fii la timp. Ai un ceas?

Ginny dădu afirmativ din cap.

— În regulă, zise Morgan. Ia mitraliera mai înainte de-a pleca, Kitson. Gypo, mergi cu el și fii sigur că rabla ta de mașină nu ne lasă în pană. Vă văd la douăsprezece și zece, de acord?

Kitson se sculă de pe scaun. Se opri, se uită neliniștit la Morgan, apoi la Ginny și apoi în gol. Se întoarse și se îndreptă spre ușă urmat de Gypo.

După ce ieșiră, Morgan se așeză jos.

— Te simți bine? întrebă el.

Fata ridică sprâncenele.

— Există vreun motiv să nu mă simt?

— Ascultă, lasă prostiile! o repezi Morgan. Am dat zeci de lovituri ca asta, dar sunt încă nițel speriat. Nu încerca să mă tragi pe sfoară. Te întreb din nou: te simți bine? Vrei încă să te ocupi de partea cea mai primejdioasă?

Ginny își întinse mâna înainte, având între degete țigara arsă pe jumătate. Fumul se înalță

drept. Țigara stătea solid ancorată.

— Arăt speriată? întreba ea, apoi își împinse scaunul și se sculă.

Cei doi bărbați se uitară fix la ea în timp ce ea îl privea direct pe Morgan.

— La douăsprezece și zece, spuse ea. Salut.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă, mișcându-și soldurile provocator în timp ce mergea. Deschise ușa și ieși, închizând-o fără să arunce o privire în urmă.

— E dură, spuse Bleck și se strâmbă.

— Poate că este, zise Morgan sumbru, dar am văzut mulți oameni duri care își pierd cumpătul când nu trebuie. Vom vedea. Se ridică în picioare. În regulă, hai să plecăm de aici.

La cinci minute după miezul nopții, Morgan și Bleck se dădură jos din autobuz la colțul cu Maddox Street. Traversară șoseaua și se opriră în ușa unui magazin închis privind la Palaco All-Night Cafe de vizavi.

Prin perdelele de la ferestre se vedea lumina. Prin ușa de sticlă zăriră o parte din bar.

Morgan își aruncă țigara fumată pe jumătate.

— Uite cafeneaua, zise el.

— Cred că Gypo îi mulțumește lui Dumnezeu că nu ia parte astă-seară, zise Bleck, conștient că inima îi bătea neregulat și că mâinile îi asudaseră.

— Slavă Domnului că nu e aici, spuse Morgan. Și el era conștient că inima îi bătea nebunește și că gura i se uscaseră. De îndată ce sosește Kitson cu mașina, traversăm drumul.

— Mda, zise Bleck pipăind în buzunarul de la pantaloni mânerul rece al unui pistol calibru 38. Uite că vine, spuse el văzând-o pe Ginny care se îndrepta spre cafenea. Purta din nou pantalonii negri și bluza verde-închis, dar își ascunsese părul sub un batic verde și, în timp ce trecea pe sub un felinar, Bleck își dădu seama cât de mult contribuia părul ei de culoarea bronzului la genul

ei de frumusețe. Fără să mai fie la vedere, Ginny părea destul de comună.

În acel moment, Lincolnul înaintă pe stradă și se opri în fața cafenelei.

— Hai să mergem spuse Morgan și traversă strada cu pași lungi și repezi.

Strada era pustie. Auziră tonomatul din cafenea cântând un vals.

Morgan nu se opri decât atât timp ca să vâre mâna pe bancheta din spate și să ia mitraliera.

— Nu te grăbi, îi spuse el lui Kitson. După ce intrăm, lucrăm rapid.

Kitson bombăni ceva. Își ținea mâinile încleștate pe volan.

Bleck își scoase batista și o legă peste partea de jos a feței. Mâinile îi tremurau așa de rău că îi trebui un timp ca să înnoade batista.

Ginny își mascase fața între timp și stătea la ușa cafenelei, ținând în mână un revolver Police Special calibrul 38.

Morgan nu-și bătuse capul să-și ascundă fața. Dăduse multe lovituri și știa că oamenii vor fi atât de speriați încât deseori nu erau în stare să dea poliției o descriere utilă.

— Hai să intrăm, zise el, și răsuflă adânc.

Se apropie de Ginny.

— Deschide ușa, apoi dă-te la o parte.

— Știu ce să fac.

Vocea îi era calmă și egală. Se priviră unul pe altul.

E destul de calmă, își spuse el. N-aș fi crezut... o fetiță ca ea.

Ginny deschise ușa și se sprijini de ea, făcându-i loc să intre. Morgan pătrunse în cafenea gălăgioasă și fierbinte.

Bleck, căruia transpirația îi umezise batista legată peste jumătatea de jos a feței, păși înainte în timp ce Ginny îl urma pe Morgan. Închise ușa după el și trase jaluzeaua.

La bar se aflau doi tipi care se uitară plictisiți peste umăr când simțiră aerul rece al nopții intrând prin ușa deschisă. Se holbară la Morgan și apoi la mitraliera din mâna lui. Privirea lor uluită se mută la fața mascată a lui Ginny și înlemniră albi la față.

Morgan strigă:

— La o parte! Dați-vă la o parte!

Zgomotul conversației din cafenea începu să se diminueze subit. Vocea lui Morgan tăia aerul ca un brici care taie mătasea.

Cei doi tipi de la bar fură cât pe-acți să cadă, în timp ce băteau în retragere.

Morgan își puse o mână pe bar și sări peste el. Făcu vânt paharelor și sticlelor de pe bar, iar zgomotul spargerii lor ridică oamenii în picioare și instaură o tăcere bruscă.

— Nu vă agitați! urlă Morgan, măturând încăperea cu țeava mitralierei. Vrem să dăm o lovitură! Nu vă mișcați și n-o să fiți răniți! Stați jos, toți! Cine face o mișcare se va pomeni cu un glonț! Stați liniștiți și n-are să vi se întâmple nimic!

Aproape orbit de transpirație, Bleck, a cărui inimă bătea atât de violent încât aproape că nu mai putea respira, își trase în jos batista care îl sufoca. Ținea pistolul cu o mână tremurătoare în timp ce se uita peste sala plină de oameni, rugându-se la Dumnezeu ca nimeni să nu aibă vreo inițiativă.

O femeie țipă. Doi oameni încercară să se scoale, dar fură trași la loc de către femeile care îi întovărășeau. Toată lumea din cafenea înlemnii ca niște statui.

— În regulă, spuse Morgan ridicându-și vocea. Vrem bani. Puneți portofelele pe mese. Mai repede! Mișcați-vă!

Cei mai mulți dintre bărbați începură să caute prin buzunare și Ginny intră în acțiune. Își scoase din buzunar sacul de pânză groasă pe care i-l dăduse Morgan. Apoi, ținând sacul cu mâna stângă și pistolul calibrul 33 în cea dreaptă, își începu

drumul solitar printre ei, oprindu-se la fiecare masă ca să ia portofelele și să le pună în sac.

În picioare, lângă ușă, Bleck o privea. Fata se mișca lent și prudent, ca cineva care merge pe gheață crăpată, dar fără să ezite. Se oprea la fiecare masă, lua portofelele de pe masă, le pune în sac și își continua drumul.

Morgan răcni:

— Hai mai repede! Hai o dată! Scoateți-vă portofelele! Sunt gata să trag, dar nu vreau să rănesc pe nimeni, dacă n-am să fiu silit! Scoateți portofelele mai repede!

Bleck se mai destinse.

Morgan și fata își făceau bine treaba. Ce stăpânire de sine! Ordinul din vocea lui Morgan merita să fie auzit. Felul în care stătea, ușor aplecat, cu mitraliera întinsă înainte făcea din el o figură care îți îngheța sângele în vine prin aerul ei amenințător.

Fata se opri deodată din drumul ei mecanic. Ajunsese la o masă unde o femeie, îmbrăcată într-o capă de vizon, stătea alături de un tip cu mutră dură. Pe masă nu se afla niciun portofel.

Ginny se uită la el iar omul se zgâi la ea cu ochii lui cenușii și lucitori.

— Ascultă, dom'le, zise ea, hai, dă portofelul.

— N-am ce să-ți dau, curvo, zise omul. N-am bani asupra mea.

Bleck începu să transpire. Simțea că vor avea neplăceri. Se uită neliniștit la Morgan care stătea nemișcat, ținând mitraliera rigid. O urmărea pe Ginny cu gura ușor deschisă și cu o expresie șireată.

— Dă-l încoa! spuse Ginny și ridică vocea.

— N-am ce să-ți dau, scârbă! spuse omul uitându-se fix la ea.

Însoțitoarea lui se înălbi brusc la față ca o zăpadă proaspătă și închise ochii. Trupul ei masiv începu să se lase pe cel al bărbatului care o împinse încolo nerăbdător.

Ginny ridică pistolul.

— Las-o moartă, borțosule, spuse ea, sau ai să mori de intoxicare cu plumb!

Figura bărbatului se contractă și spuse:

— N-am ce să-ți dau! Întinde-o de aici!

Morgan mută țeava mitralierei, îndreptând-o spre bărbat, deși își dădea seama că gestul era inutil. Știa că bărbatul își dăduse seama, că n-avea să tragă pentru că Ginny era în raza directă a focului.

Era rândul lui Ginny și Morgan o urmări neliniștit, știind c-a venit clipa când avea să-și dea arama pe față. Cărțile erau întinse pe masă și presiunea urca. Avea să cedeze?

Primi răspunsul mai repede decât ar fi crezut.

Ginny îi zâmbi omului. Un zâmbet vag care apărură și dispărură sub mască, dar rămase o clipă în ochii ei. Apoi îl plesni pe bărbat peste față cu țeava pistolului. Mișcarea fusese atât de rapidă încât omul nu avu timp să se apere. Țeava pistolului calibrul 38 îi tăie nasul și obrazul și sângele țâșni brusc. Omul se prăbuși pe spate, ducând mâna la față și sforțându-se să scoată un mârâit.

Ginny se aplecă peste masă și îl lovi din nou. Butoiul armei îl izbi violent peste țeastă și bărbatul se împletici înainte, pe jumătate inconștient.

Femeia în capă de vizon urlă și alunecă de pe scaun leșinată.

Morgan striga:

— Nimeni nu mișcă! Oricine mișcă are să fie împușcat.

Vocea era atât de amenințătoare încât până și Bleck îngheță o clipă.

Ginny se apropie de omul pe jumătate conștient, îl săltă brutal și îi scoase portvizitul din buzunar. Apoi îl împinse violent, făcându-l să cadă peste masă în timp ce ea vâra portofelul în sac.

Fusese de ajuns.

Pe mese apărură ca prin minune portofele. Lui Ginny nu-i mai rămânea acum decât să meargă

rapid printre mese, să le culeagă și să le pună în sac.

Bleck era atât de fascinat că nu mai dăduse atenție ușii, așa că avu un șoc când ușa se deschise pe neașteptate și un timp masiv, lat în umeri, intră înăuntru.

Bleck se uită ca un prost la bărbat. Tipul voinic se uită la Bleck, la mâna lui în care ținea neglijent arma. Omul acționează rapid. Îl lovi peste mână pe Bleck și arma zbură și alunecă pe dușumea, oprindu-se lângă bar.

În timp ce tipul se pregătea să-l lovească pe Bleck, Morgan își îndreptă mitraliera în direcția lui și urlă:

— Stai pe loc! Sus mâinile! Mă auzi?

Ochii bărbatului se îndreptară spre Morgan și mitralieră și curajul îl părăsi. Se îndepărtă de Bleck și ridică brațele în sus.

Un tip îndesat, cu o mutră furioasă, care își protejase portofelul, era așezat la masa unde se afla Ginny.

Observă că mitralieră lui Morgan nu mai era îndreptată în direcția lui și încercă să smulgă revolverul lui Ginny în clipa când ea îi lua portofelul.

Mâna i se încleștă de patul armei și de încheietura lui Ginny și încercă să i-o smulgă.

Ginny se cramponă de pistol și se uită la ochii lui disperați și speriați. Apăsă pe trăgaci. Pistolul explodează cu un zgomot care făcu să tremure geamurile. Omul dădu drumul armei, ca și cum ar fi ținut în mână un fier roșu. Glonțul trecuse prin mâneca hainei și îl zgâriase.

Ginny păși înapoi, amenințându-l cu pistolul în timp ce Morgan îl înjura și amenința.

— Dă-i bătaie! Dă-i bătaie! îi strigă Morgan lui Ginny. Hai mai repede!

La fel de calmă ca un model la o paradă a modei, Ginny își văzu de drum, luând portofelele și dându-le drumul în sacul pe care îl ducea.

Nimeni nu se clinti. Stăteau nemișcați, albi la față și cu groaza reflectată pe figuri.

Afară, Kitson auzi împușcătura și se cutremură. Îi trebui un enorm efort de auto-control ca să nu fugă cu mașina.

Rămase pe loc, cu mâinile încleștate pe volan, cu sudoarea șiroindu-i pe față, încercând să se stăpânească și să stea nemișcat.

Apoi totul se termină.

Kitson auzi zgomotul unor pași grăbiți. Ușa din spate a Lincolnului se deschise violent și trupuri se îmbulziră în automobil. Kitson simți un corp fierbinte și transpirat împingându-se de trupul lui în timp ce Bleck se instala pe bancheta din față. Cu un gest automat, porni mașina.

— Mai repede! mai repede! îi urlă Morgan în ureche de pe bancheta din spate. Hai să ieșim o dată de-aici!

Kitson, șuiărând printre dinții încleștați, porni mașina în trombă. Coti brusc la stânga cu un zgomot de cauciucuri chinuite, tăie printr-o alee strâmtă și ajunse pe strada principală.

Cu o îndemânare care ținea de talent, traversă strada principală și intră într-o străduță laterală, încetinind puțin și aprinzând și stingând farurile pe rând în timp ce trecea prin intersecții.

Morgan se suci și se uită prin fereastra din spate a mașinii, atent să vadă dacă nu sunt urmăriți. După vreun kilometru de condus în aceste condiții, spuse brusc:

— Nu-i nimeni pe urma noastră. Hai să mergem acasă la Gypo.

Toți respirară ușurați.

— A fost complicat! spuse Bleck și se șterse pe față cu dosul mâinii. S-ar fi putut transforma într-un dezastru dacă nu aveam mitraliera cu noi. Când idiotul ăla a încercat să-i ia arma lui Ginny...

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kitson cu o voce tremurătoare. De ce s-a tras cu arma? A fost rănit cineva?

— Nu. Un tip a încercat să-i ia pistolul lui Ginny și arma s-a descărcat. Nimeni n-a fost rănit. Sunt sigur că l-a speriat bine pe idiotul ăla. Apoi, un alt individ m-a luat prin surprindere și mi-a dat peste mână, așa c-am scăpat arma. Am avut emoții mari.

Ginny stătea alături de Morgan care îi simțea trupul tremurând. Se uită la ea cu colțul ochiului în timp ce treceau pe lângă o lampă și observă că Ginny arăta rău, fața ei având o culoare alb-albastră.

O bătu pe genunchi.

— Ai făcut foarte bine, fetițo. Felul în care l-ai pocnit pe tipul ăla! N-am văzut niciodată așa ceva.

Ginny își mișcă genunchiul de sub mâna lui.

— Încetează! spuse ea și, spre surpriza lui, Ginny își întoarse fața și începu să plângă.

Nici Kitson și nici Bleck, așezați în față, nu-și dădură seama de ce se întâmpla. Morgan se trase de lângă ea și o lăsă în pace.

— Cum arată miza? întrebă Kitson, conducând cu atenție și îndreptându-se spre atelierul lui Gypo.

— Ar trebui să fie bună. Cel puțin cincizeci de portofele și apoi o groază de bani de la casă, spuse Morgan. Își aprinse o țigară, observând cu mândrie că mâinile nu-i tremurau.

Morgan auzi râsuflarea forțată a lui Beck. Îl urmărise în cafenea și avea impresia că Bleck putea să cedeze la presiune. Lucrul îl supăra. Crezuse că Bleck avea nervi tari. Dar felul cum se purtase și mai ales faptul că tipul voinic îl dezarmase îl preveniră pe Morgan că de-acum înainte va trebui să-l supravegheze atent pe Bleck.

Nici Kitson nu acționase prea bine când dăduseră buzna în mașină. Nu pornise așa cum conveniseră. Dacă Morgan nu urla la el, ar fi condus așa de încet, încât unul din clienții cafenelei ar fi putut da o descriere a mașinii.

Înainte de marea lovitură trebuiau să strângă cureaua în ce privește regulile. Cel puțin, era sigur

în ce-o privește pe fată. Acționase formidabil. Era cea mai bună din întreaga bandă.

Se uită din nou la ea. Ginny încetase să mai plângă, ședea drept, cu fața palidă și lipsită de expresie, cu ochii puțin sticloși, privind pe fereastra mașinii.

Morgan îi întinse țigara lui.

— Ia-o, îi ordonă el.

Fata luă țigara și o puse între buze fără să vorbească.

Morgan își aprinse o alta. Kitson conducea pe drumul plin de hârtoape care ducea la atelierul lui Gypo.

Atelierul se găsea într-o magazie mare și o cabană în care locuia Gypo. În magazie se ocupa uneori de sudări, de porți de fier forjat când avea clienți, ceea ce nu se întâmpla decât rareori, făcea chei sau repara broaște pentru o fierărie din oraș.

Atelierul îi oferea lui Gypo o scuză legitimă de-a avea mai mulți cilindri de acetilenă, ca și câțiva cilindri de hidrogen nediluat, folositoare atunci când trebuia să spargă un seif. Banii care îi câștiga de pe urma atelierului nu-i ajungeau să plătească nici măcar chiria.

Îl găsiră așteptându-i neliniștit și când farurile Lincolnului se fixară pe ușile duble, Gypo apărură și le deschise cu graba opintită a unui om speriat.

Kitson vârî mașina în atelier și se dădură cu toții jos din ea.

— Cum a mers? întrebă Gypo după ce închise ușile magaziei. Ce s-a întâmplat?

— A fost în regulă, zise Morgan. Toți avem nevoie să bem ceva. Ascultă, Kitson, scoate plăcile de înmatriculare, apoi golește radiatorul și umple-l cu apă rece. Nu se știe niciodată. S-ar putea ca poliția să dea buzna peste noi. Grăbește-te. Gypo, dă-ne ceva de băut. Se uită la Bleck care își aprindea o țigară cu o mână tremurătoare. Ajută-l pe Kitson, spuse el.

Își termină instrucțiunile și se îndreaptă spre Ginny zâmbindu-i.

— Ești bine?

Gura ei se contractă. Arăta încă destul de rău și pielea îi căpătase acea culoare albăstrie.

— Sunt bine.

— Dacă ai să acționezi și la lovitura cea mare ca azi, atunci să știi că vei merge de minune.

— Încetează de-a-mi vorbi ca unui copil mic, exclamă ea iritată și se întoarse, apropiindu-se de o masă de lucru pe care începu să mângâie distrată uneltele de lucru.

Morgan făcu un gest de indiferență și, după ce Gypo sosi în grabă cu o sticlă de whisky și pahare, pregăti cinci băuturi și se duse la Ginny ducând cu el două pahare. Îi oferă unul.

— Dacă ai nevoie de whisky ca mine, atunci servește-te, spuse el.

Ginny luă băutura, sorbi din ea, se strâmbă, și paloarea îi dispăru de pe față.

— A fost mult mai greu decât mi-am închipuit, zise ea. Era cât pe-acum să cedez.

— Dar n-ai cedat. Morgan se opri ca să-și bea jumătate din paharul de whisky, apoi continuă: Ai acționat pe cinste. Hai să mergem și să vedem cu câți bani ne-am ales.

În timp ce Gypo, Kitson și Bleck lucrau în disperare la mașină, Morgan goli conținutul sacului pe masa de lucru și începu să scoată banii din portofele. Ginny îl ajută.

— Țasta e al lui, spuse fata și ridică un portvizit din piele de porc. Cel pe care l-am lovit peste nutcă.

— Hai să vedem ce încerca să apere, zise Morgan. Cât e înăuntru?

Ginny scoase zece hârtii de o sută de dolari și le întinse pe masa de lucru.

— Nu-i de mirare c-a opus rezistență.

Cei trei, după ce terminară cu mașina, se apropiară și îi urmăriră din priviri.

După câteva minute Morgan și fata terminară de golit portofelele. Morgan se așeză pe o ladă și începu să numere banii.

Cei patru îl priveau.

După ce puse pe masă ultima hârtie de cinci dolari, Morgan își ridică privirea spre ei.

— Două mii, nouă sute și șaptezeci și cinci de dolari, zise el. Capitalul nostru de lucru. Acum ne putem vedea de plan.

— E adevărat c-a trebuit să-l lovească pe unul? întrebă Gypo, cu ochii holbați de mirare.

— E adevărat, spuse Morgan, aranjând banii cu grijă. Tipul și-a primit răsplata. Ginny s-a purtat mai bine ca mine, mai bine ca oricare dintre voi.

Ginny se îndreptă spre mașină.

Cei patru se uitară la ea și schimbă priviri.

— Ginny are să acționeze cum trebuie, spuse Morgan liniștit. Dacă și voi o să acționați ca ea, atunci marea lovitură are să ne reușească.

Morgan se uită direct la Bleck care încerca să-i susțină privirea, dar nu reuși. Scoase o țigară și se prefăcu o vreme că își caută bricheta, conștient că ochii vii ai lui Morgan îl cercetau.

— Ai auzit ce-am spus, Ed?

Bleck își aprinse țigara.

— Sigur.

Sensibil la schimbarea de atmosferă, Gypo întrebă:

— Ceva n-a mers cum trebuie, Frank?

— Ed. l-a lăsat pe unul să-l dezarmeze, spuse Morgan. Asta ne-ar fi putut fi fatal.

Bleck se contractă și se strâmbă.

— M-a surprins. Se putea întâmpla oricui.

— Mda, zise Morgan. Dar ai grijă să nu se mai întâmple. Se întoarse spre Kitson și continuă: Și tu, ai condus mult prea încet. Ar fi trebuit să scapi de acolo mult mai repede.

Kitson își dădea seama că Morgan avea dreptate. Zgomotul împușcăturii îl paralizase. Își

închipuise că cineva din cafenea fusese omorât și că afacerea devenise o acuzație de crimă.

— Ginny...

Fata se întoarse la sunetul vocii lui Morgan și se apropie de grupul de bărbați care o așteptau în picioare.

— Putem să continuăm cu lovitura cea mare, zise Morgan. Tu și Kitson mergeți la Marlow mâine și cumpărați caravana. Gypo are să vă dea măsurătorile. Morgan se așeză pe masa de lucru, țigara din mână trimițând în aer o spirală subțire de fum pe lângă nasul lui. Tocmiți-vă. Vom avea nevoie de fiecare sfanț. Nu trebuie să vă mai spun. Se uită la Kitson. Cunoști povestea. Tu și cu Ginny tocmai v-ați căsătorit și vreți o caravană pentru luna de miere. Cei mai mulți tineri cumpără caravane în acest scop și va trebui să fiți siguri că vânzătorul n-are să vă țină minte.

Kitson se uită bănuitor la Bleck, dar Bleck era cam dezgustat de sine, știind că nu făcuse mare impresie la cafenea și nu mai avea chef de glume.

— Încearcă să arăți mai vesel, Kitson! continuă Morgan. Și poartă-te ca și cum ai fi îndrăgostit de ea, ori vânzătorul are să se întrebe despre ce fel de lună de miere e vorba.

Gypo chicoti.

— Poate c-ar trebui să mă lași pe mine să mă ocup de asta, zise el. Sunt plin de afecțiune prin natura mea. Eu și Ginny am face un cuplu foarte nostim.

Până și Ginny începu să râdă împreună cu ceilalți.

— Ești prea bătrân și prea gras, Gypo, spuse Morgan. S-ar putea ca vânzătorul să-și amintească de tine. Kitson va trebui să meargă.

Numără două mii de dolari și îi înmână lui Kitson.

— Încearcă s-o cumperi mai ieftin. Am să aduc Buickul cu clichetul de cuplare la tine acasă la ora unsprezece. Se uită la Gypo. Vino după mine

măine dimineață în Lincoln la Kitson acasă. Am să am nevoie de un mijloc de transport ca să mă întorc.

— Sigur, zise Gypo.

— În regulă, rămâne să ne despărțim acum, zise Morgan. Trebuie să înapoiez mitraliera lui Lu. Hai cu mine, Ed. Se uită la Ginny și Kitson. Voi doi luați autobuzul. Va fi mai bine dacă nu suntem văzuți împreună.

Băgă restul de bani în buzunarul hainei.

— Voi doi hotărâți unde ne întâlnim mâine, îi spuse el lui Ginny. Vreau să fiți aici amândoi împreună cu caravana nu mai târziu de mâine după-amiază. Zvâcni cu capul spre Bleck. Hai să mergem.

După plecarea lor, Ginny își scoase baticul verde și își scutură părul de culoarea aramei.

Kitson se uită la ea și își spuse că era foarte frumoasă. Rămase în picioare lângă masa de lucru, frecându-și mâinile, timid și jenat.

— Încă o băutură? întrebă Gypo.

Fata clătină din cap.

— Nu, mulțumesc. Își scoase un pachet de țigări, puse una între buze și se uită la Kitson.

Kitson caută chibriturile, aprinse unul cu o mână nesigură și îl ținu ca să-i aprindă țigara. Ginny își puse degetele reci pe mâna lui ca s-o calmeze și senzația contactului îi provocă lui Kitson un fior erotic.

Fata se îndreptă spre ușile duble.

— Pe curând, îi spuse ea lui Gypo.

— La revedere, spuse el, făcând cu ochiul lui Kitson care îl ignora și o urmă pe fată în aerul fierbinte al nopții.

Merseră unul lângă altul până la șosea.

— Unde locuiești? îl întrebă Ginny când se opri la stația de autobuz.

— Pe Lennox Street, răspunse Kitson.

— Atunci te aștept la colțul străzii mâine la unsprezece.

— Pot să vin să te iau de acasă, dacă vrei.

— Nu-i nevoie.

Urmă o pauză în timpul căreia Kitson se uită la fata de alături.

— Acum câteva zile... spuse el abrupt, să știi că nu te-aș fi lovit. Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul.

Ginny zâmbi.

— Am crezut c-ai să mă lovești. M-ai speriat.

Kitson se înroși.

— N-aș fi făcut-o. Nu lovesc niciodată pe cineva mai mic ca mine. N-aș fi făcut-o.

— Dacă ai fi făcut-o, aș fi meritat-o din plin. Am căutat de furcă. Își aruncă țigara. A fost o bună idee să-l lovești pe Bleck?

Kitson se strâmbă.

— A venit vremea ca cineva să-i bage mințile în cap golanului, spuse el. A meritat-o.

— E adevărat, dar nu cred c-a fost o bună idee. Va trebui să-l supraveghezi. Nu e genul de om care să uite.

Kitson dădu nepăsător din umeri.

— Mă pot ocupa de el.

— Sunt sigură că poți. Te-am văzut pe ring acum un an. Când l-ai bătut pe Jackie Lazards. O luptă strânsă.

Kitson se uită la ea și se luminează la față. Fusese o luptă strânsă. Avusese noroc să-l învingă pe Lazards. Se luptaseră din greu timp de nouă runde și nu știa cine va câștiga.

— Era un boxer bun.

— Nici tu n-ai fost prea rău. De ce te-ai lăsat de box?

Era o întrebare neplăcută și Kitson se grăbi să improvizeze.

— După ultima luptă am căpătat vedere dublă, spuse el plimbându-și degetele prin părul cârlionțat. Asta m-a speriat. O duceam destul de bine, dar cu vedere dublă... Doctorul a spus să renunț și vorbea foarte serios. N-am voit. Aveam o

șansă serioasă la titlu, dar când doctorul mi-a spus să mă las, ce puteam să fac?

Asta era versiunea lui. Antrenorul lui i-ar fi relatat lui Ginny o istorie cu totul diferită.

Kitson o privi neliniștit ca să observe dacă îl crede, dar expresia ei indiferentă nu-i spuse nimic.

— Ce te-a făcut să ieși legătura cu Frank? o întreabă el după o lungă tăcere.

— Pe cine aveam să aleg în orașul ăsta? răspunse ea. Uite autobuzul.

Se suiră în autobuz. Ginny îl lăasă să cumpere bilete și se așezară unul lângă altul, cu fețele reflectate în geamul autobuzului. Mașina era ticsită. După un scurt interes când Ginny se îndreptase spre locul ei, iar bărbații se uitaseră la ea, nimeni nu-i mai dădu nicio atenție.

Călătoriră înapoi în oraș într-o tăcere deplină.

La stația de tren, fata spuse:

— Cobor aici. Te văd mâine la unsprezece.

Kitson se sculă ca să-i îngăduie să iasă și simți că-i năvălește sângele la cap când ea îl atinse în trecere.

În timp ce autobuzul se îndepărta, Kitson își lipi fața de geam, privind în beznă și încercând să mai surprindă ceva din Ginny.

CAPITOLUL IV

La ora șapte, a doua zi dimineată, Kitson conduse Buickul lui Morgan în afara orașului, îndreptându-se spre Marlow, un drum de șaptezeci și cinci de kilometri pe autostrada 10.

Alături de el se afla Ginny pe care de-abia o recunoscuse. Arăta exact așa cum trebuia: o tânără femeie, proaspăt măritată și gata să se bucure de plăcerea și distracția unei luni de miere. Rochia ei de vară simplă îi dădea un aer tineresc. Expresia i se îndulcise și era surprinzător de vorbăreață.

Kitson era uluit de această transformare. Se agitase în ce privește felul cum arăta și acum lăsa impresia unui june destul de prosper, tocmai căsătorit și cam jenat că s-ar putea să se știe că era gata de plecare în luna de miere.

Morgan adusesese Buickul, cu clichetul de cuplare instalat, la locuința lui Kitson. Gypo îl urmărise în Lincoln și devenise sentimental când îi văzuse pe Kitson și pe Ginny că pleacă împreună.

— Par făcuți unul pentru altul, nu-i așa? îi spuse el lui Morgan în timp ce se uita lung după Buickul care dispărea. Fata nu-i așa de dură cum vrea să para. Orice femeie cu un trup ca al ei e făcută pentru amor. Arată ca un cuplu de însurăței. Ar putea avea copii nostimi.

— Încetează cu prostiile! spuse Morgan. Ce se întâmplă cu tine? Vorbești ca o babă!

Gypo își întinse mâinile înainte și dădu resemnat din umeri.

— În regulă, spun prostii. Așa c-am să tac din gură. Dar fără nițică dragoste pe lume, unde ai să găsești fericirea?

— Hai acum, avem treabă. Du-mă la locuința lui Ed, spuse Morgan posomorât.

Acest fel de-a vorbi aiurea nu prevestea nimic bun, își spuse el. Nu aveau timp să devină sentimentali.

Bleck locuia într-un apartament de două camere într-o clădire de piatră pe marginea râului.

Morgan luă liftul până la etajul patru, merse pe coridor și apăsă pe butonul soneriei.

După o mică întârziere, Bleck deschise ușa.

Purta o pijama neagră cu vipușcă albă și inițialele lui brodate în alb pe buzunarul de la piept. Avea părul vâlvoi, ochii obosiți și cam apoși.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă el, holbându-se la Morgan. Cât e ceasul?

Morgan înaintă în casă și îl împinse și pe Bleck în camera de toate zilele, mobilată confortabil, dar în dezordine, având mai multe sticle de gin și de whisky aliniat pe pervazul ferestrei.

În cameră puțea a fum de țigară și a parfum. Morgan strâmbă din nas.

— Miroase ca într-un bordel, zise el. Ce-ar fi să deschizi o fereastră?

— Sigur. Bleck se îndreptă spre fereastră și o deschise larg. Se uită la ceasul de pe consolă și văzu că era ora unsprezece și douăzeci. Ai venit cam devreme, nu-i așa, Frank? A plecat Kitson?

— Au plecat, zise Morgan. Se uită prin cameră, apoi spre ușa dormitorului. Ai pe cineva acolo?

Bleck zâmbi timid.

— Doarme. Nu-ți face griji în privința ei.

Morgan întinse brațul și îl apucă pe Bleck de buzunarul pijamalei, trăgându-l spre el.

— Ascultă, Ed. Asta-i marea noastră lovitură. Aseară n-ai acționat prea bine. Va trebui să acționezi mult mai bine pe viitor, sau n-ai să ne fii de mare folos. Până nu încheiem afacerea, renunță la băutură și dame. Arăți de parcă te-a cules o pisică.

Bleck se trase înapoi și figura i se înăspri.

— Frank, nu-ți dau voie să vorbești așa cu mine...

— Las-o moartă. Dacă vrei să-ți spun pe șleau ce gândesc, am s-o fac. Mă pot ocupa de tine la

orice eră din zi și din noapte, nu uita. Ori faci ce-ți spun, ori îți iei catrafusele.

Expresia din ochii negri și plăți ai lui Morgan îl îngheță pe Bleck.

— Am înțeles, spuse el grăbit. Am să am grijă ce fac.

— Te sfătuiesc în mod serios, zise Morgan.

Bleck se îndepărtă de el.

— Ce scriu ziarele de lovitura de aseară?

— Prostiile obișnuite. Toți au fost atât de speriați, încât nimeni n-a putut da poliției o descriere exactă... Cred c-o să scăpăm basma curată. Vreau să te duci imediat la locuința lui Gypo. Caută șuruburile lungi pentru placa de oțel și ajută-l. Du-te. De acord?

— În regulă, spuse Bleck prost dispus. N-avea chef de muncă în acea dimineață.

— Grăbește-te! se răsti Morgan la el. Mă duc la Dukas să cumpăr o armă automată. Ernie are una și vrea s-o vândă.

— Sigur, zise Bleck. Plec imediat.

După plecarea lui Morgan, Bleck înjură în surdina și intră în dormitor, traversă odaia cufundată în penumbră și trase jaluzelele, lăsând să cadă razele soarelui direct pe fața unei fete din pat.

— Ed, pentru numele lui Dumnezeu! protestă ea, ridicându-se în capul oaselor și clipind la el. Era brunetă și părul ei negru îi atârna pe frunte în cârlionți. Avea ochi mari albaștri și trăsături delicate. Purta o pijama galbenă care îi scotea în relief trupul frumos conturat.

— Întinde-o fetițo, spuse Bleck în timp ce se chinuia să-și îmbrace cămașa. Am treabă. Hai mai repede! Mișcă-te!

— Ed, sunt frântă. Dacă trebuie să pleci, ai să mă lași să stau, nu?

— Nu! Nu te las aici de una singură! Hai o dată! Mișcă!

Fata, pe nume Glorie Dawson, gemu înfundat, aruncă de pe ea cearșaful și se bălăbăni părăsind

patul. Își întinse brațele, căscă și se îndreptă cu pași nesiguri spre camera de baie.

— De ce ești așa de neliniștit, scumpule? întrebă ea, trecându-și degetele prin părul ei negru. Cine e prietenul tău?

Bleck începu să se bărbierească, cu o mașină de ras electrică.

— Hai o dată! Îmbracă-te și întinde-o! spuse el. Mă grăbesc.

Își lepădă pijamaua și intră sub duș.

— Uneori îmi spun că trebuie să fiu nebună, spuse ea, ridicându-și vocea peste zgomotul dușului. E mereu aceeași poveste. Începe frumos: muzică plăcută, lumini scăzute, cuvinte dulci și apoi brusc: îmbracă-te și întinde-o! Ce manieră de-a vorbi cu o fată! Omul viselor mele! Prințul meu fermecat!

— Las-o moartă și grăbește-te! spuse Bleck enervat.

Scoase aparatul din priză și intră în bucătărie ca să încălzească cafeaua.

Îl dureaua capul rău de tot și gura îi era căptușită cu felt. Regretă că băuse atât de mult în seara precedentă, dar avea nervii zdruncinați. Regretă, de asemenea, că o invitasese pe Glorie să împartă patul cu el. Își dădu seama că îi lăsase o impresie proastă lui Morgan.

Își turnă o ceașcă de cafea, găsi un tub de aspirine și înghiți trei tablete, observând cu neliniște că mâna îi tremura rău. Când își terminase de băut cafeaua, Glorie intră în bucătărie complet îmbrăcată.

— Hm, cafea. Toarnă-mi și mie o ceașcă, iubitele.

— N-am timp. Hai mai repede, trebuie să plecăm. N-ai decât să-ți bei cafeaua peste drum.

— Stai o clipă, Ed. În vocea ei apăruse o notă bruscă de asprime care îl făcu pe Bleck să se uite brusc la ea.

— Morgan a fost aici, nu-i așa? Vorbea despre lovitura cea mare? Ce-i asta?

Bleck rămase trăsnit. O clipă o privi neliniștit pe Glorie.

— Nu-ți băga nasul în afacerile mele! o repezi el. Nu te privește!

— Eddy, te rog, ascultă-mă, spuse ea și îl apucă de braț. Morgan e un escroc. Am auzit tot felul de lucruri pe seama lui. A fost vârât în tot felul de încurcături urâte toată viața. A făcut tot ce se poate, mai puțin crime, și după cum merg lucrurile n-are să ezite. Eddy, nu te amesteca cu el! Ai să dai de dracu!

Bleck și-o luase ca amantă pe Glorie de aproape trei luni și îi plăcea de ea. Era prima persoană pe care o cunoscuse care se interesa de el doar de dragul lui, dar asta nu însemna că avea s-o lase să-i dicteze ce să facă și cu cine să se înhaite.

— Nu mă bate la cap! bombăni el. Vezi-ți de treabă și eu am să-mi văd de-a mea! Hai acum!

Fata dădu din umeri resemnată.

— Foarte bine, iubittle, dar ține minte ce ți-am spus. N-am ce să-ți fac, Eddy. Morgan are să te bage în încurcături. Nu te amesteca.

— În regulă, în regulă, are să mă bage în încurcături, spuse Bleck nerăbdător. Hai, o dată, pentru numele lui Dumnezeu! Mă grăbesc!

— Te văd astă-seară?

— Nu. Am treabă. Am să te chem. Poate săptămâna viitoare, dar nu mai înainte.

Glorie îl privi neliniștită.

— Deci plănuiești ceva împreună cu el. O, Eddy, te rog...

Ed o apucă de braț și o împinse afară din apartament, încuind ușa în urmă. În timp ce întorcea cheia, îi spuse:

— Vrei să te calmezi?! N-am să-ți spun din nou! Marea e plină de pește. Ține minte asta!

— În regulă, Eddy. Nu pot decât să te avertizez, dar dacă așa crezi...

— Așa cred, îi spuse el, grăbindu-se să coboare scările. Vrei s-o lași moartă?!

Când ajunseră la ușa principală, Glorie îi spuse:

— Am să te aștept. Nu întârzia prea mult.

— Sigur, sigur, spuse Bleck nepăsător. O salută cu mâna și o porni în goană spre stația îndepărtată a autobuzului.

Așezat în autobuz, cu lumina caldă a soarelui pe față, mintea i se îndreptă spre Ginny.

Ce fată! Ce diferență între ea și Glorie! Ce curaj! Îmbrăcată frumos, avea stil, pe când toată lumea putea să vadă că Glorie era o târfa.

Se strâmbă la gândul că Ginny era pe drum, jucând rolul unei fete proaspăt măritată. Niciun om în toate mințile nu l-ar fi considerat pe acel bețivan drept un rival serios.

Bleck își frecă bărbia dureroasă și ochii îi clipiră de furie la gândul că fusese bătut de Kitson. Era un lucru pe care n-avea să-l uite. Are să se răzbune la timpul convenit și Kitson are să regrete că l-a pocnit.

Se gândea încă la ea când autobuzul se opri la stația de lângă atelierul lui Gypo și, în timp ce mergea pe drumul bolovănos ce ducea la atelier, se întrebă ce-avea să găsească Kitson să-i spună lui Ginny.

Kitson nu prea avea ce să-i spună lui Ginny și se gândi deprimat la distanța de șaptezeci și cinci de kilometri pe care o avea de parcurs.

Fusese întotdeauna destul de vorbăreț cu fetele cu care avea legături, dar Ginny îl intimida. Îi crea un sentiment de inferioritate și îl făcea să amuțească. Cu toate acestea, nicio altă fată nu-l înfierbântase ca ea.

Spre surprinderea lui, Ginny vorbea mereu, dar doar în izbucniri scurte, punându-i întrebări abrupte despre viața lui ca boxer, dacă își mai amintea de unul sau de altul care fuseseră faimoși pe ring și ce credea despre ei. Kitson îi răspundea cu ezitări, cu figura contractată, în timp ce încerca

să-i dea răspunsuri inteligente. Apoi mergeau șase sau șapte kilometri în tăcere, după care Ginny își relua interogatoriul.

Brusc, Ginny îl întrebă:

— Te-ai gândit la ce-ai să faci cu banii pe care ai să-i primești?

În timp ce-l privea, Ginny își încrucișă picioarele suple, dezvelindu-și genunchiul și acoperindu-l apoi cu fusta cu o mișcare atât de bruscă încât captă atenția lui Kitson care trebui să vireze ca să păstreze direcția.

— Nu m-am gândit încă, spuse el. Nu mi-am făcut planuri atât de îndepărtate.

— Nu ești convins ca-i să primești banii, nu-i așa?

Kitson ezită, apoi vorbi lent, cu ochii ațintiți la șosea.

— Avem noroc dacă punem mâna pe bani. Sunt conștient de asta. Am lucrat cu cei doi. N-au să se predea.

— Asta depinde de noi, răspunse ea calm. Au să se predea dacă au să înțeleagă că suntem serioși. În orice caz, ei nu contează. Îi putem controla. O să punem mâna pe bani. Sunt sigură.

— Avem noroc dacă punem mâna pe bani, repetă Kitson. Planul e foarte bun. O știi. Ascunsul camionetei în caravană e o idee grozavă, dar asta nu înseamnă că vom reuși s-o forțăm. Să presupunem că avem noroc și reușim, ce-ai de gând să faci cu banii? Două sute de mii de dolari e o puzderie de bani. Nu-i poți depune la bancă. Poliția are să aștepte o asemenea operație. Ce-ai să faci cu toți acei bani?

— Am să-i pun într-un seif personal la o bancă, zise Ginny. Nu-i foarte complicat, nu-i așa?

— Și crezi că e o idee bună? Cunosoc pe cineva care a dat o lovitură la o bancă anul trecut și-a depus banii într-un seif personal. Poliția a deschis toate seifurile personale și-a dat de bani, zise

Kitson, strângând volanul până când încheieturile i se înălbiră.

— Foarte bine, nu-i pui într-un seif aici, îi duci la New York sau San Francisco, sau chiar la un orășel la kilometri depărtare de aici. Nu pot să deschidă fiecare seif personal din țară.

— Dar trebuie să duci banii acolo! zise Kitson. Toți acei bani! Au să umple o valiză! Închipuie-ți că te sui în tren cu o valiză plină de bani furați, fără să știi dacă poliția n-are să controleze trenul! După lovitura noastră, presiunea are să fie îngrozitoare! Poliția n-are să ezite să facă orice pentru a recăpăta banii!

— Cauți neplăceri cu lumânarea! spuse Ginny și Kitson fu surprins să găsească o notă de simpatie în glasul ei. Dacă ești așa de convins, de ce-ai votat pentru lovitură?

Kitson nu intenționa să-i dezvăluie adevărul.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, zise el. Bat câmpii, cum spune Frank. Cred că totul are să iasă bine. Ce-ai să faci cu partea ta de bani?

Ginny se lăsă pe spate, odihnindu-și capul de spătarul banchetei și stând cu bărbia în sus. Kitson îi putea vedea reflecția în geamul mașinii și își spuse că era foarte frumoasă.

— O, am unele planuri, dar nu cred c-au să te intereseze, spuse ea. Sunt așa de multe lucruri care se pot face cu acei bani. Tatăl meu a murit anul trecut. Dacă avea bani, ar mai fi putut fi în viață. Pe atunci lucram ca plasatoare la un cinema. Nu l-am putut ajuta. Atunci când a murit, mi-am spus că n-am să ajung niciodată în situația lui. Iată de ce-am pus la cale lovitura cu camioneta blindată.

Această revelație neașteptată și nesolicitată îi stârni curiozitatea lui Kitson. Rămase profund impresionat de decizia ei.

— Dar de unde ai aflat de camionetă și de bani? întrebă el.

Fata începu să răspundă, apoi se răzgândi brusc.

În tăcerea care să lăsase Kitson o cercetă și se întristă când văzu din nou expresia ei indiferentă, rece.

— Să nu-ți închipui că vreau să te trag de limbă, se grăbi el să spună. Eram doar curios. Nu da atenție întrebărilor mele. Nu vreau să știu.

Fata îl privi cu ochii ei verzi-marin și impersonali, apoi se aplecă și dădu drumul la radio. După ce tot suci la butoane, găsi o stație cu muzică de dans și dădu radioul mai tare... Apoi se aplecă din nou și începu să bată ritmul cu piciorul.

Kitson înțelese că Ginny nu mai avea chef să discute și, enervat de prostia lui, acceleră motorul.

După douăzeci de minute se opriră în fața Târgului de Caravane.

„Centrul de Mașini și Caravane de Calitate” se află pe marginea autostrăzii, cam la un kilometru de centrul orașului. Era un fel de maidan plin de mașini de ocazie, mai multe caravane și o clădire de lemn curată, vopsită în alb și verde care servea drept birou.

De îndată ce Kitson parcă Buickul, un tânăr ieși valvârtej din clădirea de lemn. Exact genul de om pe care Kitson îl ura cu înverșunare: era atrăgător și blond, cu părul foarte ondulat. Purta un costum alb de vară, o cămașă crem și o cravată de un roșu aprins. Pe încheietura subțire și bronzată a mâinii se afla o curea elastică de aur care susținea un ceas de aur Omega.

Înaintă spre ei pe alee ca o albină ambițioasă care a zărit o floare exotică ce trebuie mulsă de mierea ei.

Mișcându-se rapid, ocoli Buickul și deschise ușa ca să iasă Ginny. Îi zâmbi larg și prietenos, dându-i chef lui Kitson să-l pocnească.

— Bine ați venit la Centrul de Caravane, spuse omul în timp ce-o ajuta pe Ginny să iasă. Bine ați făcut c-ați venit la noi! Vreți să luați o caravană, nu-i așa? Nu există loc mai bun!

Kitson, care ieșise din mașină, bombăni nemulțumit. Tipul arătos și vorbăreț, cu aerul lui de viespe, îl scotea rău din sărite.

— Îmi dați voie să mă prezint, continuă tânărul înconjurând Buickul și înșfăcând mâna inertă a lui Kitson.

— Ai dreptate, zise Ginny brusc foarte tânără și foarte veselă. Vrem să cumpărăm o caravană, nu-i așa, Alex?

— Ați venit la locul cel mai potrivit, spuse omul zâmbind încântat. Mă numesc Harry Carter. Vă asigur că trăiți un moment important în viața voastră, dar vă rog să vă destindeți. Nu vindem niciodată o mașină cuiva care să nu fie complet satisfăcut. Avem tot felul de caravane. La ce v-ați gândit?

Kitson își eliberă mâna dintr-a vânzătorului și mârâi:

— La ceva ieftin.

— Avem la toate prețurile, spuse Carter cu ochii ațintiți la picioarele lungi și frumoase ale lui Ginny. Ce-ar fi să facem un tur? Puteți să vedeți ce avem și vă pot spune prețul oricărei caravane care vă place.

Îl urmară pe aleea dintre bălării până la locul unde caravanele erau parcate pe două șiruri lungi.

Îi trebui destul timp lui Kitson ca să găsească ce căuta. Mașina trebuia să aibă cel puțin cinci metri lungime și să nu fie prea încărcată pe dinăuntru. O găsi în mijlocul celui de-al doilea șir și se opri s-o cerceteze. Era o remorcă albă, cu acoperiș albastru și cu două ferestre în față și în spate.

— Asta ar merge, spuse el și se uită la Ginny, care aprobă din cap. Ce măsurători are?

— Asta? zise Carter puțin surprins. Nu cred că veți fi foarte confortabili în ea. Se uită la Kitson. Nu v-am reținut numele.

— Harrison, zise Kitson. Ce dimensiuni are?

— Cinci și ceva pe trei metri. Sincer, domnule Harrison, problema cu această caravană e c-a fost

construită pentru a se merge cu ea la vânătoare și e cam incomodă. Nu are mai nimic înăuntru. Nu e genul de caravană în care soția dumneavoastră ar dori să locuiască, zise Carter cu privirea ațintită din nou la picioarele lui Ginny. Dacă vă place însă modelul, vă arăt alta care e complet echipată. Dați-mi voie să v-o arăt.

Kitson nu se clinti. Se uită la caravana albă și albastră, la roți, verificând puterea lor, la frânele automate despre care Gypo pomenise că sunt importante.

— Soțul meu e foarte îndemânatic, zise Ginny. Intenționăm să ne facem singuri caravana confortabilă. Ne putem uita înăuntru?

— Firește... Uitați-vă la asta și apoi la cealaltă. O să vedeți la ce mă refeream. Asta n-are nimic înăuntru.

Deschise ușa și Kitson și Ginny se uitară înăuntru.

Kitson își dădu seama că era exact ce căutau.

Echipamentul era inferior și putea fi ușor înlăturat. Dușumeaua părea solidă și când pași în caravană văzu că se putea mișca stând drept în picioare și cu câțiva centimetri până la tavan.

Se uitară și la cealaltă caravană, de aceeași mărime și formă, dar mult mai bine echipată. Kitson aruncă o privire înăuntru și fu satisfăcut că nu era ceea ce voiau să cumpere.

— Bănuiesc că cealaltă e mai pe gustul nostru, zise el, înapoindu-se la caravana albă și albastră. Cât costă?

Carter, în picioare lângă caravană, îl măsura din priviri. Părea să calculeze câți bani făcea Kitson.

— Păi e o mașină bine construită, domnule Harrison Nu-i fragilă și are să vă servească mulți ani. Prețul original a fost de trei mii opt sute de dolari. Atâta v-ar costa dacă ați cumpăra-o nouă... Dar e de ocazie, deși, cum vedeți, nu are o zgârietură. Doi tipi au cumpărat-o de la mine pentru o călătorie de vânătoare. N-au fost plecați

mai mult de șase săptămâni, așa că puteți spune că e ca nouă. Dar fiindcă vă place și sunteți în voiaj de lună de miere, am să vă fac un preț special. Să spunem două mii cinci sute de dolari. V-o dau aproape pe gratis.

— O, nu, nu ne putem îngădui un asemenea preț, spuse Ginny repede, întrerupând bombăniturile de protest ale lui Kitson. Dacă asta e prețul cel mai bun, domnule Carter, mă tem că va trebui să căutăm în altă parte.

Carter îi zâmbi.

— E un preț rezonabil, doamnă Harrison, și n-o să găsiți prea multe caravane în zona asta. Dacă vă duceți la St. Lawrence veți da de caravane, dar și de prețuri mult mai ridicate ca ale noastre. Poate că asta e cam scumpă, și atunci vă pot găsi una mai mică. Am o altă caravană mai încolo, care costă doar o mie cinci sute, dar e mult mai mică și nu atât de solidă.

— Îți dau o mie opt sute pentru ea, zise Kitson cu o voce decisă. Asta-i tot ce ne putem îngădui.

Zâmbetul fals al lui Carter dispăru.

— Nu doresc altceva, domnule Harrison, decât să facem o afacere, dar nu în aceste condiții. O mie opt sute de dolari mă silește să pierd bani. Dar fiindcă văd că vă interesează, ce-ar fi să spunem două mii trei sute cincizeci de dolari? E cel mai scăzut preț.

Kitson simți că e gata să se înfurie. Rezistă impulsului de a-l înșfăca pe Carter de cămașă și de a-l zgâlțâi bine.

Stilul lipicios, manierele degajate, ochii șireți și necinstiți îl scoteau din sărite. Carter reprezenta un tip cum dorea Kitson să devină, în haine imaculate și cu o expresie de superioritate.

— Nu ne putem îngădui atât de mult, domnule Carter, zise Ginny și Kitson simți un val de mânie urcând în el când observă felul în care fata îl privea pe Carter cu ochii ei mari și atrăgători. Ginny reușise oarecum să sugereze vânzătorului o

atracție sexuală care îl înfurie pe Kitson. Nu-l privise niciodată pe Kitson cu astfel de ochi. Nu-i cu putință să cădem de acord la două mii? Sincer, doar de atâta dispunem.

Carter își mângâie cu degetul mare mustața. În timp ce părea că ezită, ochii i se mutară la trupul lui Ginny cu un interes vădit, apoi dădu din umeri cu un fals aer de resemnare.

— Nu pot să rezist la ofertă. Pentru dumneavoastră, doamnă Harrison, și pentru nimeni altul, mă declar de acord. Nu-mi pare rău să vă spun că pierd o sută de dolari la vânzare. Dar ce înseamnă banii când sunteți în luna de miere? În regulă, considerați prețul drept un cadou de nuntă. Dacă vreți s-o luați, atunci prețul e de două mii.

Kitson se înroși la față și își strânse mâinile.

— Ascultă, amice, începu el, dar Ginny îl reținu apucându-l de braț.

— Vă mulțumim, domnule Carter, spuse ea cu un zâmbet sugestiv și încântător. O cumpărăm și vă suntem recunoscători.

— Ați făcut o bună afacere, zise Carter. Să nu aveți nicio îndoială. Am să chem ajutoarele ca s-o cupleze mașinii dumneavoastră iar între timp am să mă ocup de formalități. Se uită la Kitson de data asta cu un zâmbet puțin disprețuitor. Felicitări, domnule Harrison. Aveți o soție care știe să se târguiască.

Întors în birou și, o dată completate formalitățile de vânzare, Carter părea înclinat să trăncănească. Ridică factura între degete și se uită la Ginny fără să-și mai ascundă admirația din privire.

— Și unde plănuți să mergeți în luna de miere, doamnă Harrison? întrebă el. Care e destinația?

— Mergem la munte, spuse Ginny. Soțului meu îi place să pescuiască. Așteptăm cu mare nerăbdare să sosim acolo. O să fie tare amuzant.

Kitson se aplecă și luă factura dintre degetele lui Carter. Felul în care Carter se uita la Ginny îl scotea din minți.

— Trebuie să plecăm, zise el. Avem o groază de lucruri de făcut.

În timp ce se scula, Carter îl privi din nou condescendent.

— Îmi închipui, spuse el. Vă doresc drum bun. Dacă vă decideți să schimbați caravana pentru o alta mai bună, veniți la mine. Dădu mâna cu Ginny și îi reținu mâna mai mult decât era necesar.

Kitson hotărî că nu avea să-i strângă mâna, așa că-și vârî pumnii în fundul buzunarelor și o porni spre ieșire.

Caravana era cuplată la Buick. O luă înapoi pe alee, în timp ce Carter vorbea cu Ginny.

Kitson se înfurie când văzu pe Carter că o ajută pe Ginny să intre în mașină. Se abținu cu greu să nu izbucnească în clipa când acesta îl bătuse arogant pe umăr și îi dori noroc.

— E exact ce doream, spuse Ginny în timp ce se îndepărtau de Târgul Caravelor. Morgan are să fie încântat.

Kitson îi răspunse cu o voce joasă și furioasă:

— Felul în care scârba aia s-a uitat la tine... Ar fi trebuit să-l pocnesc!

Ginny își întoarse brusc capul, îl privi atent cu ochii ei verzi-marin, deveniți dușmănoși.

— Ce vrei să spui?

— Ce vreau să spun?! Kitson se enervase rău. Felul în care se uita la tine! Golanul! Ar fi trebuit să-l pocnesc!

— Ce importanță are cum se uită oamenii la mine? îl întrebă ea cu o voce glacială. Nu ești căsătorit cu mine, nu-i așa? De ce te tot enervezi?

Labele lui mari se încleștară de volan și Kitson roși violent.

Rămase tăcut tot timpul până când se întoarseră la atelierul lui Gypo.

○

Le trebuiă mai puțin de două săptămâni ca să pregătească caravana pentru scopul destinat.

În timpul acelor unsprezece zile, Bleck se mută acasă la Gypo, locuind împreună în casa cam sordidă a acestuia. O făcuse dinadins, fiindcă își dăduse seama că pierduse o mare parte din încrederea lui Morgan și dorea să-i dovedească cât e de serios.

Dormitul în aceeași cameră cu Gypo fusese un coșmar. Gypo era un țaran italian. Obiceiurile lui îl călcau pe nervi pe Bleck, mai ales indiferența lui sublimă față de murdărie și lipsa de confort pe care Bleck nu reușea să le înțeleagă.

În fiecare dimineață, Kitson trebuia să vină la atelier la ora opt și să plece de acolo la miezul nopții. Cei trei bărbați munceau din greu ca să pregătească caravana pentru a suporta greutatea camionetei.

În tot acest timp, atât Bleck cât și Kitson trebuiau să recunoască competența tehnică a lui Gypo. Fără talentele lui și spiritul lui de inovație n-ar fi ajuns nicăieri.

Bleck, care îl disprețuise întotdeauna pe Gypo, fu surprins să descopere cât îi era Gypo de superior din punct de vedere tehnic. Gândul îl supăra, dar fără expertiza tehnică a lui Gypo, lovitura nu putea fi dată.

Kitson, pe de altă parte, căruia îi plăcea Gypo, se grăbi să admire abilitatea italianului, bucurându-se să vină la lucru în fiecare zi și având sentimentul că pentru prima dată în viața lui învăța ceva folositor.

Lucrul se încheie marți seara și, în aceeași noapte, Morgan îi chemă la o întâlnire în atelierul lui Gypo.

Niciunul nu dăduseră ochii cu Ginny în aceste douăsprezece zile. Fata îi lăsase lui Morgan un număr de telefon unde putea fi chemată în cazul unei schimbări de plan, dar nici Morgan și nici ceilalți nu știau unde locuia sau cu ce se ocupa în timpul liber.

Kitson se gândise la ea în timp ce lucra la caravană. Se îndrăgostise de ea, cu totul împotriva voinței lui, fiind sigur că nimic n-avea să se aleagă de legătura lor, așa cum nimic n-avea să se aleagă de lovitura plănuită, poate cel mult un dezastru.

Sentimentele lui față de ea erau însă mult prea puternice pentru a li se mai opune. Fata îi intrase în sânge ca un virus și trebuia să accepte situația.

În vreme ce ceilalți lucrau la caravană, Morgan își petrecuse mult timp pe drumul între Compania de Camionete Blindate și Centrul de Cercetări Spațiale. Bătuse fiecare drum lateral, căutând fiecare cale de scăpare, controlând, recontrolând și desenând hărți.

Morgan nu lăsase nimic la voia întâmplării. De îndată ce puneau mâna pe camionetă, totul depindea de cât de rapid se puteau deplasa. Era extrem de important ca să pună o distanță cât mai mare între locul loviturii și ei mai înainte de-a se da alarma.

Era deci nevoie de o planificare atentă și de o familiarizare cu regiunea.

Se simțea optimist în timp ce se îndrepta spre atelierul lui Gypo pe la ora opt dimineața.

Pentru prima dată în acea lună, plouase bine pe pământul uscat, scoțând la iveală un miros jilav care îi plăcea.

Nu se zărea nicio lumină din dosul ferestrelor atelierului, blocate cu mare grijă, iar magazia enormă avea un aer părăsit.

Când se dădu jos din Buick și mai înainte de-a stinge farurile, auzi pași rapizi și ușori, îndreptându-se spre el. Se opri, cercetând întunericul și încleștându-și mâna pe patul armei.

Ginny se desprinsese din întuneric și pătrunse în raza farurilor. Purta un impermeabil albastru de plastic care strălucea în ploaie. Părul ei arămiu era apărat de o glugă de plastic.

— Prima noapte cu ploaie în două săptămâni, spuse Morgan. Aș fi venit să te iau cu mașina, dacă

as fi știut unde locuiești.

— N-are nicio importanță, spuse ea scurt.

Morgan păși între ea și atelier și se îndreptă spre ușă, strângându-și umerii împotriva ploii.

— De fapt, unde locuiești, Ginny?

Fata se opri în timp ce ploaia continua să răpăie pe impermeabil și se uită direct la Morgan.

— Asta mă privește.

Morgan o luă de braț și o trase spre el.

— Asta nu-i un răspuns pentru mine, fetițo, zise el. Te porți puțin cam misterios. Nu știu cine ești, de unde vii, cum ți-a venit ideea sau unde locuiești. Poți să dispari dacă ceva nu merge, fără să lași o urmă c-ai existat.

Ginny își smulse mâna dintr-a lui.

— Și ce crezi c-ar fi o idee așa de rea? spuse ea și îl ocoli rapid. Se îndreptă spre ușa atelierului și bătu la ea.

Morgan rămase un moment nemișcat, strângându-și ochii lui negri și inexpressivi. Când Kitson deschise ușa, se alătură fetei și intră în atelier.

— Salut, spuse el, scuturându-și apa de pe haină. Cum merge?

— Am terminat, zise Kitson, cu ochii la Ginny, în timp ce fata își scotea impermeabilul ud și îl arunca pe masa de lucru. Purta o jachetă și o fustă gri, împreună cu o bluză verde care îi reliefa părul. Kitson simți un junghi în inimă, văzând cât e de frumoasă. O privi intrigat.

După ce-i aruncă o scurtă privire, Ginny nu-i mai dădu nicio atenție. Luă de pe masa de lucru un pachet îmbrăcat în hârtie cafenie, pe care îl adusesese cu ea și se apropie de locul unde se afla Gypo. I-l dădu.

— Perdelele, spuse ea.

Morgan se apropie de ei.

— Ce părere ai? întrebă el, privind pe Gypo care îl fixa încântat și cu mare mândrie.

— Am terminat și-am făcut o treabă pe cinste, Frank. Spuse Gypo, rupând hârtia de ambalaj. Dă-mi un minut ca să atârî perdelele și apoi poți să vezi frumusețea.

Bleck ieși din umbră ștergându-și mâinile pe niște cârpe vechi. Observă că Kitson se uita la Ginny și își fixă și el privirea asupra ei.

Bleck fusese izolat de prezența femeilor de unsprezece zile și o găsea pe Ginny irezistibil de atrăgătoare. Îl amuza să vadă cum o fixa Kitson. Ce-și închipuia bețivanul? Era cumva convins că are să devină intimul ei? O fată ca ea? Trebuie să-și fi pierdut mințile!

— Salut, îi spuse el lui Ginny. Nu te-am văzut de-o vreme. Unde ai stat ascunsă?

Fata îi zâmbi și asta îl surprinse. Bleck crezuse că va avea de muncit din greu ca să scoată un zâmbet de la ea.

— Prin apropiere, răspunse ea calm. Pe ici pe colo, atât că nu m-am ascuns.

— De ce n-ai dat pe aici din când în când? o întrebă Bleck oferindu-i port-țigaretul său. Ne-ar fi distrat pe toți o prezență feminină.

Ginny luă țigara și acceptă focul oferit de Bleck.

— Recunosc că sunt o femeie, dar nu recunosc a fi o sursă de amuzament.

Kitson, care o privea și o asculta, simți un alt junghi la inimă. Conversația ușoară și cam stupidă îl călca pe nervi. Își dădea seama că n-ar fi fost niciodată în stare să conducă o asemenea conversație cu ea și îl dureau să observe că lui Ginny părea să-i placă.

— Ai fi putut cel puțin să vii și să ne saluți, zise Bleck. Am fost atât de singuratic! Închipuie-ți! De zece nopți dorm împreună cu Gypo!

Fata râse.

— Trebuie să fi fost o mare încercare, zise ea și se întoarse îndreptându-se spre caravana în jurul căreia dădea târcoale Morgan, cercetând-o din toate unghiurile.

Transpirat și încălzit, Gypo ieși din caravană după ce atârname perdelele.

— Intră și uită-te, îl invită el. Am terminat.

Morgan, continuă să se uite fix la caravană.

— Ce se întâmplă cu ușa, Gypo?

Gypo zâmbi încântat. Era triumful, capodopera lui!

— Ușa merge la perfecție. Hei, băiete, i se adresează el lui Kitson, arată-i cum am aranjat-o.

Kitson se îndreaptă spre partea din față a caravanei, în timp ce Morgan și Gypo rămaseră în urmă.

Morgan cercetă dosul caravanei. Părea solid, parte a pereților.

— Arată bine, nu? spuse Gypo, agitându-și picioarele de nerăbdare.

— Mi se pare în regulă, răspunse Morgan.

— Deschide ușa, băiete, zise Gypo.

Kitson trase de o manivelă și dosul caravanei sălta în sus, asemeni capacului unei cutii, iar în același timp o parte din podeaua caravanei se înalță și alunecă în afară formând o rampă.

— Merge grozav, nu? spuse Gypo, frecându-și mâinile. Am avut multă bătaie de cap ca să sincronizez mișcarea ușii din spate cu rampa, dar am făcut-o și lucrează perfect. Rampa are să suporte greutatea caravanei. După câte vezi, am fixat-o cu cabluri de oțel.

Bleck și Ginny se apropie, iar Morgan își exprimă aprecierea.

— E o treabă foarte bună, Gypo, spuse el. Vezi dacă operează din nou.

Pentru a-l convinge definitiv pe Morgan, Gypo trebui să închidă și să deschidă dosul caravanei de mai multe ori.

— Mda, zise Morgan. E în regulă. Ai făcut o treabă pe cinste, Gypo.

Se sui pe rampă și intră în caravană.

La fel de mândru ca o doamnă care-și etalează noua locuință, Gypo rămase pe rampă și arătă

schimbările făcute.

— Cârligele din tavan sunt pentru cilindrii de acetilenă și hidrogen, zise el. Dulapul de colo e pentru scule. Cele două paturi laterale sunt pentru lucrurile pe care le vom lua cu noi. Dușumeaua a fost consolidată. Am pus două bare de oțel peste șasiu. Nu mai există primejdia ca dușumeaua să cedeze dacă trecem peste hârtoape.

Morgan se uită la totul cu multă răbdare, concentrându-se mai ales asupra dușumelei. Se vâri pe spate sub caravană și verifică cu o lampă barele de oțel care fuseseră sudate de șasiu.

Gypo îl privea neliniștit.

În cele din urmă, Morgan se îndepărtă și rămase cu mâinile în buzunare și cu ochii lucind de nerăbdare.

— Asta-i o treabă bună. Gypo. Exact cum am voit. Are să care o greutate enormă, nu-i așa?

— Are să fie grea, zise Gypo, dar Buick-ul are s-o transporte. Ai spus că nu avem de urcat dealuri abrupte.

— Nu, nu va trebui, dacă nu ne apropiem de munți, spuse Morgan scărpinându-și bărbia. O mulțime de lucruri depind de cât de rapid vei reuși să spargi camioneta, Gypo. Dacă are să țină mult, s-ar putea să mergem în munți. Acolo ne vor pierde urma, deși n-am chef s-o fac. Drumul pe acolo e prăpăstios și nesigur. Nu sunt convins că Buickul va putea înainta, trăgând caravana după el.

Gypo se neliniștește imediat.

— Dar mi-ai spus că vom avea tot timpul necesar, Frank, spuse el ștergându-se de sudoare pe dosul pantalonilor.

— În regulă, nu te agita, spuse Morgan împăciuitor în timp ce Ginny și ceilalți se uitau atent la Gypo. Nu mă aștept s-o deschizi în cinci minute. Avem la dispoziție două sau trei săptămâni, dar după aceea va trebui să mergem la munte.

Gypo își mută greutatea de pe un picior pe altul și își contractă ochii lui mici.

— Stai o clipă, Frank, ai spus că vom avea o lună întreagă ca să ne ocupăm de camionetă, iar acum vorbești de două, trei săptămâni. Camioneta e foarte greu de spart. Nu poți să te grăbești într-o astfel de treabă.

Morgan se gândi la sutele de oameni care aveau să participe la vânătoria după ei în clipa când camioneta avea să dispară. Se gândi că elicoptere aveau să cerceteze fiecare drum și că fiecare polițai pe motocicletă avea să verifice fiecare mașină. Dacă voiau să scape cu bine, Gypo trebuia să se grăbească. Știa cât de nervos putea fi Gypo și își dădu seama că nu avea sens să-l neliniștească mai înainte ca să pună mâna pe camionetă. Va avea timp mai târziu ca să exercite presiune.

— Mda, bănuiesc că ai dreptate, zise el. Poate că dacă avem nițel noroc, ai să dispui de o lună întreagă ca să lucrezi la ea. Cine știe? S-ar putea să reușești de la prima încercare.

— E o camionetă greu de deschis, spuse Gypo și se strâmbă. Are să ceară timp.

Morgan își aprinse o țigară.

— Cred că suntem aproape gata, spuse el.

Cei trei bărbați din fața lui se încordară.

Ginny își puse mâna pe aripa camionetei. Ochii îi deveniseră atenți.

— Azi e marți. Ne rămân trei zile întregi pentru ultimele pregătiri, spuse Morgan. Aveți vreo obiecție ca să nu dăm lovitura vineri?

Kitson simți un nod în gât. În ultimele unsprezece zile fusese absorbit de lucrul la camionetă și gonise din minte motivul pentru care lucra. Fusese o muncă care îl captivase, prima operație de construcție făcută vreodată.

Acum însă se trezi brusc la realitate și se sperie.

Bleck simți o senzație ciudată pe spate, dar nu de frică. Cu puțin noroc, în câteva săptămâni avea

să fie un om bogat. Avea să aibă două sute de mii de dolari! Gândul îi accelera bătaia inimii.

Gypo era foarte neliniștit. Nu-i plăcuse aluzia voalată că s-ar putea să trebuiască să deschidă camioneta rapid. Nu se temea să captureze camioneta fiindcă știa că n-avea să joace un rol activ în operație, dar nu voia ca Frank să-și închipuie că o putea sparge ușor. Nu voia ca Frank să aibă false impresii.

— Hai să hotărâm pentru vineri, zise Bleck, ținând morțiș ca Morgan să înțeleagă cât era el de interesat.

— De acord, spuse Ginny.

Morgan se uită la Kitson și Gypo.

Amândoi ezitau, dar Kitson, conștient că Ginny se uita lung la el. Spuse ursuz:

— Desigur, de ce nu?

Gypo înălță indiferent din umerii lui grași.

— În regulă în ce mă privește, zise el.

CAPITOLUL V

Morgan se apropie de masa de lucru și se așează pe ea.

— Atunci avem o hotărâre unanimă, spuse el, uitându-se în jur la cei patru. Hai să ne ocupăm acum de lucrurile care au mai rămas.

Ceilalți găsiră locuri de stat pe tot felul de lăzi din atelierul lui Gypo. Atmosfera deveni brusc încordată.

— Trebuie să procurăm o mașină pentru Ginny, zise Morgan. Avem nevoie de una cu două locuri, decapotabilă, model sport. Ed și Kitson au să se ocupe de asta. Se uită la cei doi. Atunci când ați pus mâna pe una, aduce-ți-o aici și Gypo are s-o vopsească și să-i schimbe plăcile de înmatriculare. Va trebui răsturnată la stânci. Pe o parte a drumului îngust există un șanț care merge paralel cu drumul. Avem nevoie de doi drugi de fier. Cu ajutorul lor putem răsturna ușor mașina. Gypo, tu le ocupi de drugi.

— Desigur, zise Gypo. Am terminat și semnele de drum.

— Hai să le vedem.

Gypo aduse cele două semne fixate pe stâlpi. Morgan dădu din cap aprobator.

— Perfect. Acum trecem în revistă întregul plan, spuse el. Ce-ar fi ca cineva să ia note? Vreau ca fiecare să fie absolut clar în privința misiunii lui. Ginny, vrei să iei tu note?

— Da, spuse fata, dacă îmi dai o hârtie și un creion.

Urmă o pauză în timpul căreia Gypo se duse la el acasă ca să ia un carnet de note și un creion.

De îndată ce ieși din atelier, Bleck spuse:

— Mi se pare nervos, Frank. Mă îngrijorează.

— Ne vom ocupa de el. Va trebui să-i facem pe plac până punem mâna pe camionetă. Dacă își pierde cumpătul, strângem șurubul.

— Sper să ai dreptate, spuse Bleck.

Morgan se uită la Kitson.

— Ascultă, băiete, cum te simți? Ai început să plănuiești ce-ai să faci cu banii?

— Nu-i am încă, răspunse Kitson morocănos. O să am destulă vreme după ce pun mâna pe ei.

Morgan îl privi gânditor, apoi se uită la Ginny.

— Te simți în puteri, Ginny?

Ochii ei verzi-marini rămaseră inexpresivi în timp ce răspundea:

— De ce să nu mă simt?

Gypo se întoarce cu un carnet și un creion și le dădu lui Ginny.

— Am să trec în revistă întregul plan, spuse Morgan. Dacă vreunul dintre voi nu înțelege despre ce e vorba, atunci va trebui să mă opriți. Asta e un lucru important. Fiecare trebuie să știe ce-are de făcut, așa că nu vă temeți să puneți întrebări. Morgan se opri ca să-și aprindă o țigară și continuă: Ne întâlnim aici la ora opt dimineața. Ginny și Kitson au să fie îmbrăcați ca pentru vacanță. Kitson va conduce Buickul. Ginny va fi în mașina sport. Noi ceilalți vom merge în caravană și nu vom fi la vedere. Ginny se duce la Compania de Camionete Blindate, parchează acolo și așteaptă să iasă mașina lor. Kitson conduce Buickul care trage caravana până la începutul drumului de pământ bătut. Acolo îl lăsăm pe Gypo ca să pună unul dintre semne. Se uită la Gypo. Te lăsăm la capătul drumului. Ai destule locuri să te ascunzi și poți sta pitit fără nicio problemă. Treaba ta e ca să aștepti să treacă camioneta. De îndată ce te-a depășit, pui semnul și deturneză circulația pe celălalt drum, apoi mergi înapoi ca să te putem lua cu noi. Ai priceput?

Cu ochii încă temători și cu figura încordată, Gypo dădu afirmativ din cap.

— Kitson conduce mașina la drumul îngust și se oprește. În acel punct, Ed și cu mine ne dăm jos ne ascundem pe marginea drumului. Kitson conduce

mai departe. Uitându-se la Kitson, Morgan continuă: Ai să lași caravana în pădurice și ai s-o decuplezi. Ai să mergi în viteză până la capătul drumului și ai să fixezi acolo cel de-al doilea semn de schimbare a drumului. Apoi te întorci, recuplezi caravana și întorci mașina cu fața în direcția din care ai venit. Terenul din jurul drumului e destul de tare ca să te poți întoarce. Ai să conduci mașina înapoi pe același fel de pământ până ajungi la cele două stânci. Întorci din nou mașina, împreună cu caravana așa încât dosul ei să facă față camionetei. Va trebui să vă amintiți că atunci când primiți semnalul veți acționa rapid, și când spun rapid înțeleg rapid!

— Care va fi semnalul? întrebă Kitson. Când am să știu că sunteți gata pentru mine?

Morgan își scoase țigara dintre buze și se uită la capul ei, gânditor.

— Cred c-ai să auzi niște împușcături, dar dacă n-auzi nimic, am să am un fluier cu mine. Acționezi când auzi fluierul. Un fluierat lung și sosești imediat.

Kitson se contractă la față.

— Crezi c-o să fie împușcături?

Morgan înălță din umeri.

— Nu știu. Nu cred, dar s-ar putea.

Se uită la Bleck, apoi la Kitson.

— În orice caz, vino când auzi fluieratul. Apoi se adresează lui Gypo:

— Ai o treabă ușoară, dar misiunea ta s-ar putea să fie cea mai grea atunci când am terminat, ține minte.

Gypo dădu din cap agitat. Simți un val de ușurare sufletească la gândul că nu va fi amestecat în împușcături. Era un tehnician. Misiunea lui era să deschidă camioneta. Considera că era drept ca ceilalți să nu aștepte de la el ca să fie amestecat în capturarea mașinii.

— Înțelegi acum ce vei avea de făcut? întrebă Morgan întorcându-și atenția spre Kitson.

— Da, răspunse Kitson.

Și el era ușurat să știe că avea această misiune. Cel puțin nu va fi amestecat în împușcături, dacă vor avea loc împușcături.

— Tu, Ginny, spuse Morgan, întorcându-se ca și se uite la fata care îl asculta cu o figură inexpressivă, tu ai să aștepti în mașina sport în fața companiei până iese camioneta. O urmezi, ținându-te strâns de ea. Șoferul ei nu trebuie să te vadă. Ținând seama că ești într-o mașină scundă, nu-ți va fi greu să eviți să fii văzută. Când camioneta o apucă pe drumul secundar, apropie-te mai mult de ea. Începe să claxonezi. Șoferul are să te lase să treci trăgând într-o parte a drumului. Va trebui să-i atragi atenția. Fă totul ca să-și amintească de tine. Deci, continuă să claxonezi nebunește în timp ce-l depășești și fă-o cât poți de repede. Vrem ca ei să-și închipuie că ești grăbită și că riști totul. Fă-le semn cu mâna când îi depășești, apoi ține-o direct înainte. Dacă cronometrezi bine, ai să ai la dispoziție un kilometru și jumătate de drum. Mașina pe care o să ți-o dăm poate merge ușor cu peste o sută și cincizeci de kilometri pe oră și vreau să exagerezi, așa încât cei doi să creadă că mergi prea repede și-ai să ai un accident. La cotitură, au să te piardă din vedere, dar menține viteza și vino cât poți de repede fără să ai vreun accident. Nu va trebui să-ți faci probleme cu circulația din direcția opusă. Kitson a fixat semnul și-a deturnat circulația, așa că nu riști nimic conducând rapid, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu te ciocni de ceva! Noi te așteptăm în locul unde se îngustează drumul și vom avea rângile gata. Ed și cu mine vom răsturna mașina în șanț. Vom avea cam cincisprezece minute ca să pregătim scena până la sosirea camionetei, depinde de cât de repede sosești. Ca să facem spectacolul mai convingător, vom da foc la mașină. Avem nevoie de o cârpă lungă ca să facem să explodeze rezervorul de benzină. Ia notă de asta. Se uită la

Kitson. Du-te la abatorul din Dukas și cumpără câțiva litri de sânge de porc. Spune-le pe șleau că vrei să-l folosești ca îngrășământ în grădină. Ginny, va trebui să mai ai o rochie cu tine. Cea pe care ai s-o porți are să fie murdară de sânge. Trebuie să-i convingi pe cei doi că sângerezi de moarte când au să te vadă în mijlocul drumului. Se opri ca să adauge: E vreo întrebare?

Ginny clătină din cap.

— Până acum mi se pare în regulă.

— Perfect. Ai să zaci pe drum într-o baltă de sânge. Mașina arde în șanț. Ed și cu mine ne-am ascuns. Camioneta apare și se oprește. Morgan își stinse țigara. De aici înainte va trebui să ghicim ce-are să se întâmple și poate că va trebui să improvizăm în funcție de evenimente. E cu neputință să prevestim ce vor face șoferul și gardianul când o vor vedea pe Ginny zăcând pe drum. Putem să ne bizuim pe un lucru: n-au să treacă peste ea, așa că vor trebui să oprească. Poate că atât gardianul cât și șoferul au să iasă, deși nu sunt convins. Cred că gardianul are să se ducă la Ginny, lăsând șoferul în camionetă. Când e la câțiva pași de Ginny, am să ies din dosul camionetei. Ed îl va ține pe gardian la respect ca pușca. Când gardianul se apleacă asupra lui Ginny, am să mă apropiu de camionetă pe partea șoferului și-am să-l ameninț cu arma. Ginny îi vârstă arma ei în fața gardianului.

Urmă o pauză în timpul căreia cei patru îl priveră pe Morgan.

— Vă puteți închipui, ca și mine, ce-are să urmeze, continuă Morgan. S-ar putea preda sau s-ar putea să opună rezistență. Trebuie să fim gata pentru neplăceri. Dacă gardianul începe ceva, Ed se va ocupa de el. Am să fac același lucru cu șoferul. E o operație pe care trebuie s-o mai punem la punct. Nu putem prezice nimic. Indiferent însă de ce se întâmplă, va trebui să-l opresc pe șofer de-a apăsa pe butoane. N-are să fie foarte greu dacă

toată lumea își păstrează capul. Se uită la Bleck. Vei trage de la șapte metri, dacă va fi cazul să tragi. Ai să ai o pușcă și nu uita că gardianul e foarte voinic. Ai grijă să tragi repede și eficace.

— Am s-o fac, răspunse Bleck, dar evită să se uite la Morgan.

— În regulă, zise Morgan. Am scos din circulație gardianul și șoferul. Am să fluier după Kitson. Ai să fii cam la cinci sute de metri mai încolo pe drum. Își întoarse capul ca să se uite la Kitson. Fii atent să auzi fluierul, și când îl auzi, vino imediat.

Kitson dădu din cap. Începuse să respire greu, înecându-se nițel când trăgea aerul prin nasul lui turtit.

— De aici înainte, va trebui să operăm foarte rapid, zise Morgan. Buickul sosește și întoarce, așa încât dosul caravanei să fie în fața camionetei. Am să sui camioneta pe rampă și apoi în caravană. Tu, Ginny ți-ai schimbat rochia între timp. Ed va strânge răngile și le va pune în caravană, împreună cu pușca, apoi vă alăturați mie în camionetă. Ginny și Kitson, se urcă în Buick. Kitson întoarce mașina și caravana și pornim pe drum înainte ca să dăm de Gypo care a început să se apropie de noi. Se suie și el în camionetă. Așa încât avem pe Ginny și pe Kitson în Buick, camioneta înăuntrul caravanei, noi trei în cabina camionetei, ca să nu fim la vedere. Trebuie să ajungem la autostradă cât mai repede, dar asta nu înseamnă că Kitson va trebui să riște. Cu puțin noroc, ajungem la autostradă în cincisprezece minute. Între timp, compania și-a dat seama că mașina lor a încetat să mai transmită prin radio. E cu puțință să creadă că radioul s-a defectat și să verifice cu Centrul de Cercetări. Cred că avem la dispoziție cam o jumătate de oră până își dau seama ce s-a petrecut și dau alarma. O dată pe autostradă, Kitson nu va trebui să conducă prea repede, doar cu patruzeci și cinci de kilometri pe oră. Până să ajungem acolo,

circulația va fi intensă pe autostradă și nimeni n-are să dea atenție unei caravane trasă de o mașină cu doi tineri înăuntru, evident în vacanță. Aveți vreo întrebare?

Kitson își vâri pumnul în palmă și spuse:

— Ce se întâmplă cu gardianul și cu șoferul? Îi lăsăm la fața locului sau ce facem cu ei?

Enervat, Morgan își trecu degetele prin păr.

— Nu-ți bate capul cu ei. Ed și cu mine ne vom ocupa de problemă.

Kitson începu să transpire. Devenise sigur că atât gardianul cât și șoferul aveau să fie omorâți.

— Au să vadă caravana, spuse el răgușit. Au s-o poată descrie, ca și pe noi.

— Va fi în regulă, spuse Morgan cu o voce subit plictisită. E ceva de care va trebui să ne ocupăm, nu-i așa? Nu e cazul să te neliniștești pe seama asta. Ed și cu mine rezolvăm chestiunea.

Kitson se uită la Ginny. Expresia ei fadă nu-l încuraja. Ceva începu să-l îndemne să iasă din afacere. Avea să fie un caz criminal... Până și un orb putea să-și dea seama. N-au să îndrăznească să-i lase în viață pe șofer și pe gardian.

Gypo spuse nervos:

— Ascultă, Frank, sunt neliniștit. Vreau un răspuns direct. Cum ai să te ocupi de gardian și de șofer? Cum ai să poți fi sigur că n-au să dea descrierea noastră poliției?

Ochii lui Morgan se întristară și figura i se înăspri.

— Ce dracu vrei să fac, să-ți desenez o hartă? se răsti el. Cum îți închipui că ne vom ocupa de ei? Ascultă-mă: amândoi ați votat ca să dăm lovitura. V-am prevenit că dacă facem vreo greșeală, riscăm scaunul electric. V-am spus să reflectați înainte de a vota. Ați votat amândoi să dăm lovitura. Nu-mi mai pune întrebări stupide despre cum o să facem ca să nu vorbească! Știți la fel de bine ca și mine cum o s-o facem! Nu vă cer s-o faceți voi! Ed și cu mine ne vom ocupa de asta! Dacă îți închipui însă

că poți să bați în retragere acum, te înșeli! Suntem cu toții vârați în afacere! N-am de gând să dau faliment fiindcă voi doi sunteți brusc cuprinși de remușcări! Pricepi ce spun?

Gypo înghiți în sec. Lumina crudă din ochii lui Morgan îl înghețase. În clipa aceea avu sentimentul că Morgan n-avea să ezite deloc să-i tragă un glonț în cap dacă mai protestează.

— În regulă, zise Gypo cu o voce slabă. Tu ești șeful, Frank.

— Da, eu sunt șeful, zise Morgan și se suci brusc ca să se uite lung la Kitson. Ce-ai de spus?

Morgan nu-l speria pe Kitson, dar Ginny era în stare. Dacă ea avea curajul să continue, atunci și el avea curajul. O știa prea bine.

— Am pus pur și simplu o întrebare, zise el, uitându-se la rândul lui fix la Morgan. Ce-i rău în asta?

— În regulă, spuse Morgan și se destinse nițel. Ai primit răspunsul. Pot să continui acum sau voi doi vreți să mai pierdem timp?

— Continuă, zise Kitson roșu la față.

— În clipa când ajungem pe autostradă, zise Morgan, ne îndreptăm spre Fawn Lake. Există acolo un mare parc de caravane și ne vom stabili exact în mijlocul altor două sute de caravane. Va trebui să ajungem la Fawn Lake pe la prânz. În jurul lacului sunt cabane și Kitson are să închirieze una. Vocea lui Morgan se înăsprise și era încă încordată. Se uită la Kitson. Parchezi caravana aproape de cabană. Tu și Ginny vă purtați ca niște proaspăt căsătoriți în luna lor de miere. Pescuiți, înotați și vă distrați. Spuneți oamenilor că sunteți în luna de miere și că voiți să stați mai retrași. În timp ce voi o să creați această atmosferă, Gypo, Ed și cu mine vom lucra la camionetă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Ed, cu exasperare în voce. Golanul ăsta s-a ales cu partea cea mai ușoară a loviturii!

Kitson se sculă cu pumnii încleștați și roșu la față de furie.

Morgan se răsti la ei:

— Calmați-vă! Ordinul îl făcu pe Kitson să se oprească. Ascultă, Ed, fii atent la ce spun. Suntem o echipă. Kitson a primit misiunea cu luna de miere pentru că o poate duce la bun sfârșit mai bine ca oricare dintre noi. Încetează să-l mai ataci, altminteri ai să-mi dai socoteală. Sunt sătul de felul cum vă purtați. Singura care își ține gura e Ginny. Dacă vreți să reușim, va trebui să lucrăm ca o echipă. Ține minte asta și taci din gură!

Bleck dădu plictisit din umeri.

— În regulă, dar ce, n-am și eu dreptul să fac o observație?

Morgan îl fixă mai mult timp și, când Bleck își mută privirea, spuse:

— De îndată ce parcăm caravana Gypo, începe să lucreze la camionetă. N-are să fie ușor. Nu-i prea mult spațiu și are să fie cald în caravană, dar va trebui să te obișnuiești cu asta, Gypo. Ed și cu mine o să stăm în cabina camionetei ca să nu te incomodăm. Dacă ai nevoie de ajutor, vom fi acolo. Noi trei avem partea cea mai dificilă a loviturii, pentru că va trebui să stăm în caravană până se întunecă. La căderea nopții, ne mutăm în cabană, dar va trebui să ne întoarcem la caravană de îndată ce se crapă de ziuă. Nu trebuie să riscăm să fim văzuți de cineva. Va trebui să avem grijă! S-ar putea să ne continuăm drumul dacă Gypo va crede că avem nevoie de mai mult timp. Dacă vom fi siliți, vom merge sus pe munte, deși nu vreau s-o fac. Mă tem că Buickul n-are să tragă încărcătura și o să dăm de dracu dacă ne împotmolim. Se uită la Gypo. Ai vreo întrebare?

— Vrei să spui că am să lucrez la camionetă în caravană? Întrebă Gypo. Nu pot să folosesc lampa de acetilenă înăuntru. Are să fie văzută prin perdele și, pe deasupra, poate fi primejdios. Caravana ar putea lua foc.

— Poate că nu va trebui să folosești lampa, zise Morgan. Încuietoarea cu timp nu va mai funcționa. Poate că dai de combinație.

Gypo dădu din cap satisfăcut și se luminea la față.

Morgan coborî de pe masa de lucru și se întinse.

— Asta-i planul. E destul de cuprinzător, dar nu e perfect. Niciun plan nu este. Sunt aproape sigur că vom reuși să ținem camioneta ascunsă. Nimeni n-are să se gândească s-o caute printre alte sute de caravane. Asta-i partea cea mai bună a planului. Se uită la Ginny. A fost o idee pe cînste, într-adevăr inteligentă.

— Are să meargă, spuse ea. Atât timp cât toți vă îndepliniți treaba.

Expresia rece și hotărâtă din privirea ei îl tulbură pe Kitson. Își aminti de cuvintele lui Gypo că o fată cu un trup ca al ei e făcută pentru dragoste. Urmărind însă acum fața ei rece și inexpresivă, ca și privirea dură, își spuse că Gypo fantazase.

— Deci asta este, zise Morgan și se uită la ceas. Ed, tu și Kitson luați mașina lui Gypo și faceți un tur în jurul parcajelor. Vreau să puneți mîna pe o mașină sport astă-seară. Când o găsiți, o aduceți aici și Gypo are s-o vopsească. Voi doi plecați acum.

Încruntat fiindcă n-avea chef să-și petreacă seara în compania lui Bleck, Kitson se sculă și se îndreptă alene spre ușă.

Bleck îl urmă fluierând în surdina și făcându-i cu ochiul lui Ginny în timp ce trecea pe lângă ea. Ginny se uită neinteresată la el, dar Bleck continuă să rânjească și la ușă se opri din nou ca să-i facă cu ochiul.

După câteva minute auziră Lincolnul plecând.

— Singurul lucru pe care vreau să-l faci, Ginny, spuse Morgan, e să te ocupi de hrană. Caută mai multe coșuri și cumpără conserve. Scoase niște bani din buzunar și i-i dădu. Cumpără lucruri care

au să țină și pune și câteva sticle de whisky în coș. Asta-i tot ce-ai de făcut. Ne vedem vineri dimineața la ora opt. De acord?

— Da.

Ginny rupse câteva pagini de note din carnet și i le dădu.

— Pot să te duc undeva? întrebă el, știind care va fi răspunsul. Plouă încă.

Fata își îmbracă impermeabilul de plastic și clătina din cap.

— Nu, mulțumesc. Am să iau autobuzul. Se uită la el. Ești convins că totul are să meargă bine, nu?

— Mda, zise el. Și tu crezi la fel, nu-i așa?

— Da. Ezită, apoi dădu din cap. La revedere. Îl salută din cap și pe Gypo și ieși repede în ploaie.

Gypo se simțea foarte zdruncinat. Numai gândul că va pune mâna pe două sute de mii de dolari, ca și amenințarea tăcută a lui Morgan îl mai încurajau. De data asta era speriat de lovitură. Dacă ceva nu mergea? Dacă poliția punea mâna pe el? Santa Maria! Ce-avea să creadă mama lui?

Morgan îl bătu prietenește pe umăr.

— Calmează-te, zise el. Pe vremea asta săptămâna viitoare o să avem lumea în buzunar. Merită să riscăm, nu-i așa? Am să vin mâine dimineață. Ai făcut o treabă pe cinste în caravană, Gypo. La revedere, spuse el și bătându-l ușor în piept, Morgan ieși din atelier.

○

În timp ce conducea mașina spre o mare parcare din spatele cinematografului Gaumont, Kitson se simțea complet confuz. Sperase că această lovitură n-avea să aibă loc. Se angajase într-o afacere criminală. Ideea l-ar fi înspăimântat, dacă n-ar fi auzit spusele lui Morgan. El și Ginny aveau să facă pe proaspeții căsătoriți în luna lor de miere. Aveau să înoate și să danseze și să se distreze. Kitson știa că Ginny vorbea serios, deși nu se îndoia că avea să-și joace rolul ca și cum ar fi fost adevărat.

Gândul că va petrece câteva zile foarte aproape de ea îi înlătură din plin frica de eşec şi de o arestare posibilă.

Întins lângă el în Lincoln, Bleck îl spionă din colţul ochiului.

— Ascultă băiete, zise el deodată, poate c-ar trebui să te informez. Nu vreau să-ţi faci idei greşite despre Ginny. Noi doi avem o înţelegere. La sfârşitul loviturii, ne aliem. I-am promis c-am să-i arăt Parisul şi Londra. Am crezut că merită s-o pomenesc în cazul că ţi-ai făcut planuri cu ea.

Kitson aproape că se ciocni de spatele unui camion, care încetinise înainte de-a se opri la un stop când lumina roşie apărură.

Se simţea de parcă cineva l-ar fi buşit rău sub inimă.

Reuşi să încetinească şi se uită furios la Bleck.

— Minţi! spuse el furios. N-are să meargă nicăieri cu tine, golanule! Minţi!

Bleck era încântat să observe că Kitson căzuse în cursă şi arăta ca un taur înfuriat.

— Mda? râse el. Aici te înşeli, prostule. Ginny vrea să meargă cu un om ca mine decât cu unul ca tine. La urma urmei, eu sunt educat, pe când tu ai să pari stupid încercând să comanzi o masă la Paris sau s-o duci cu eleganţă să vadă locuri. Uite ce nas turtit ai! Nici nu ştii să citeşti, nu-i aşa?

— Gura, spuse Kitson sau te pocnesc!

— N-aş face-o, zise Bleck cu o voce subit răguşită. Ultima oară m-ai surprins, dar să nu încerci din nou, derbedeule. Ai să crezi că te-a lovit o bombă.

Kitson se întoarse pe jumătate gata să-i tragă un pumn când un claxon din spate îl trezi la realitate.

Văzu că lumina semnalizatorului se făcuse verde şi că maşinile din faţa lui aproape că dispăruseră de la vedere.

Porni maşina respirând greu şi bombănind de unul singur.

— Mda, continuă Bleck încântat să-l necăjească pe Kitson. Am avut o discuție cu ea acum câteva zile și-am ajuns să vorbim despre Paris. Am fost acolo acum vreo doi ani și cunosc orașul. Mi-a spus c-a dorit întotdeauna...

— Taci din gură, exclamă Kitson, sau opresc mașina și te fac să taci!

— În regulă, în regulă, spuse Bleck condescendent. N-am voit decât să te previn că atunci când ai să-ți joci rolul de soț iubăreț, să îți minte că eu am prioritate. Dacă n-ai să-ți amintești, atunci noi doi avem de discutat.

Ajunseră la parcaj mai înainte ca Kitson să găsească un răspuns potrivit. Brusc se simțea deprimat. O fată ca Ginny putea să cadă victima unui șarlatan abil ca Bleck. Un tip care călătorise, era educat și care probabil că avea o idee despre Paris, cum spusese. Un astfel de adversar îl copleșea pe Kitson.

Nu era prea sigur dacă îl putea învinge pe Bleck într-o bătaie. Bleck era cu șapte kilograme mai greu ca el și în formă bună. Kitson îl văzuse odată bătându-se într-o cârciumă și fusese impresionat de forța loviturilor lui. Era un bătauș sălbatic, nemilos și gata să folosească orice manevră murdară.

Când ajunseră la parcaj descoperiră că nu exista un paznic care să se ocupe de mașinile parcate în două rânduri lungi.

În timp ce coborau, Bleck îi spuse:

— Ia rândul din față iar eu am să-l iau pe celălalt. Fluieră dacă găsești ceva.

Cei doi se despărțiră și Kitson o apucă grăbit de-a lungul rândului de mașini, fierbând de furie.

Încercă să se convingă că Bleck mințise în privința lui Ginny, că urma să plece împreună cu el, deși se simțea neliniștit. Cel puțin, își spuse el, va avea două zile, trei cu puțin noroc, când va fi singur cu ea și hotărî că aceasta va fi singura lui ocazie ca s-o câștige de partea lui, un lucru de care

se cam îndoia. În unele momente părea atât de dură și de indiferentă încât Kitson se întreba cum ar fi putut orice bărbat s-o câștige de partea lui.

Se opri abrupt când dădu de o mașină G.M. cu două locuri, model sport, parcată între un Cadillac și un Jaguar.

Are să meargă, își spuse el, și se uită rapid în jur ca să se asigure că nu era nimeni la vedere. Apoi se apropie de mașină și o cercetă.

Avea cu el o mică lanternă și cu ajutorul razei de lumină cercetă întreaga mașină. În buzunarul mașinii găsi cheia de contact.

Îl fluieră pe Kitson care mergea pe lângă un rând de mașini.

Bleck i se alătură.

— Asta mi se pare potrivită, zise Kitson, și uite și cheia de contact.

Bleck se uită atent la mașină și dădu din cap aprobator.

— Mda. Devii tot mai deștept, țărane. Îl privi pe Kitson batjocoritor. Tu ai s-o conduci la Gypo. Fiindcă ai fost ales să faci pe deșteptul și mai ai și partea ușoară a loviturii, ai putea să-ți iei un mic risc acum, mai înainte de-a face ochi dulci lui Ginny.

Era mai mult decât putea îndura Kitson. Fără să se mai gândească îl pocni pe Bleck în cap.

Bleck spera să provoace reacția și se pregătise. Își mută capul puțin la stânga așa încât pumnul lui Kitson trecu peste umărul lui. Când Kitson se aplecă înainte, pierzându-și echilibrul, Bleck îl lovi cu toată forța în stomac, într-o lovitură în care puse toată greutatea și puterea lui, fiind foarte scurtă ca mișcare. Kitson nu se mai antrenase de luni de zile și mușchii i se înmuiaseră. Lovitura îl paraliză. Se prăbuși în genunchi, gâfâind, devorat de o durere ca o flacără.

Bleck se dădu îndărăt cu un zâmbet crud pe față.

— Suntem la egalitate, golanule. Nu mai încerca să mă lovești, sau am să te fac să-ți pară rău. Du

mașina la Gypo, dă-i bătaie!

Se îndreptă spre Lincoln lăsând pe Kitson în genunchi, încercând să-și recapete răsuflarea prin plămâni lui chinuiți.

Îi trebuiră câteva minute ca să-și revină de pe urma loviturii. În cele din urmă. Se ridică, mișcându-se cu greutate. Minte îi ardea de pe urma umilinței suferite; se sui în M.G., porni motorul și ieși din parcaj.

O meritase, își spuse el furios și ținând-o pe străzile lăturalnice, se îndreptă spre atelierul lui Gypo. Data viitoare are să fie altfel.

Era sigur că avea să aibă loc o înfruntare finală între el și Bleck. De luni de zile Bleck îl tot chinuia și dacă Bleck își închipuia că avea să i-o fure pe Ginny, se înșela. Când confruntarea avea să aibă loc, Kitson era prevenit. Bleck știa să boxeze și Kitson trebuia să evite acea dreaptă nimicitoare. Fiecare îl surprinsese pe celălalt cu o lovitură neașteptată. Niciunul dintre ei nu avea să mai fie surprins din nou.

În timp ce Gypo își continua drumul spre atelierul lui Gypo, Morgan se duse acasă la locuința lui pe o stradă din cele principale.

Morgan era preocupat de lovitura proiectată. Verificase planul de mai multe ori, luând lovitura mult mai în serios decât ceilalți trei bărbați. Avea să fie ultima lui lovitură, își spuse el, în timp ce conducea mașina prin circulația intensă.

Ploaia încetase, dar străzile erau alunecoase și luceau în lumina farurilor, așa încât conduse cu grijă.

De îndată ce puneau mâna pe bani, își spuse el, grupul avea să se despartă. Făcuse toate pregătirile pentru fuga lui. În portvizit avea un bilet de avion pentru un oraș de pe granița dintre Mexic și Statele Unite. Un bilet special, fără dată pe el care îi dădea dreptul să se suie în orice avion în orice clipă. Închiriasse un seif personal în orașul unde intenționa să țină partea lui de bani. Apoi avea să

treacă granița în Mexic și să aștepte. Când avea să se simtă în destulă siguranță, avea să cumpere acțiuni la purtător și, după ce-a investit toți cei două sute de mii de dolari în acțiuni, avea să simtă nu numai lumea în buzunar, dar și la picioarele sale.

Nu-și făcea iluzii în privința loviturii. Avea cincizeci la sută șansă să supraviețuiască. Adversarii aveau să fie nemiloși. Poliția și armata aveau să pună pe picioare fiecare om la dispoziție și aveau să se folosească de orice mijloc pentru a recăpăta banii. Nu se încredea în Bleck, Kitson sau Ginny. Atât timp cât îi conducea, avea să fie în regulă, dar în clipa când ridica mâna de pe cârmă, de îndată ce erau pe contul lor, șansele lor de-a scăpa erau minime. Îl supăra gândul că pusese la cale o lovitură de un milion de dolari și nu se va alege decât cu o cincime. Era convins că restul de bani avea să ajungă în mâna poliției, poate cu excepția părții lui Ginny.

Ginny îl intriga dar îl și neliniștea.

Planul ei de-a captura camioneta fusese complet și formidabil. Nu-i venea să creadă că îl pusese singură la cale. Cine era în dosul ei? Îl înșelase?

Își spuse că nu era treaba lui. Ginny îi dăduse planul și avea să profite de pe seama lui. Ginny acceptase cea mai grea și mai primejdioasă parte a loviturii.

Dădu din umeri indiferent. Apoi, o izgoni pe Ginny din mintea lui și se concentrează din nou asupra planului.

CAPITOLUL VI

La ora șase dimineața în acea vineri, după o noapte nedormită, Gypo se sculă din pat și se duse la fereastră ca să se uite la soarele care răsărea dincolo de munți.

În două ore, lovitura, pe care o discutaseră și o răsdiscutaseră până când îl apucase amețeala, urma să aibă loc. Va trebui să-și confrunte instruirea, talentul și inteligența cu una din broaștele cele mai complicate inventate vreodată. Gândul îl făcea să se neliniștească. Ce se întâmpla dacă broasca învingea? Se îngrozi la gândul furiei lui Morgan.

Făcu un efort ca să-și controleze nervii și se apropie de un lighean plin cu apă rece ca să se spele pe față. Se bărbieri, tăindu-se în mai multe locuri și observând cu neplăcere că mâna îi tremură. Pentru a simți cum se deplasează mecanismul din broască, pentru a prinde clipa când mișcând doar la distanța unui fir de păr însemna să aibă o mână sigură.

Privindu-și mâinile cum tremurau, Gypo răsuflă adânc și îndelungat. Va trebui să-și controleze nervozitatea și neliniștea, își spuse el. Se mândrise întotdeauna cu finețea degetelor lui și cu fermitatea mâinilor. Dacă se lăsa să devină nervos, broasca avea să reziste încercărilor lui.

Se uită în partea opusă a încăperii unde atârna pe zid un crucifix de lemn foarte sculptat pe care i-l dăduse mama lui. Poate că era timpul să se roage, se gândi el, un lucru pe care nu-l mai făcuse de ani de zile.

În altă parte a orașului, în apartamentul lui de două camere. Bleck era încă în pat. Stătea culcat pe spate, urmărind cum lumina soarelui se înălța pe tavan și știind că atunci când va ajunge în colțul din dreapta va trebui să se scoale.

Bleck fusese tentat s-o cheme pe Glorie în seara trecută și să-i ceară să petreacă noaptea cu el, deși

era conștient de primejdia gestului. Își făcuse bagajele și obiectele personale fuseseră înlăturate. Glorie avea să-și dea seama imediat că plănuia să părăsească orașul și avea să pună întrebări. Ar fi fost în stare și de o scenă, așa că în noaptea dinaintea loviturii Bleck fusele silit să doarmă singur, un lucru pe care nu-l mai făcuse de ani de zile. Noaptea i se păru lungă și singuratică.

Acum, în timp ce urmărea lumina soarelui înaintând încet în cameră, se întreabă cum avea să se simtă după ce-a omorât gardianul. Acesta avea să fie ultimul pas în cariera lui criminală. Nu plănuise niciodată să omoare pe cineva, având grijă întotdeauna ca loviturile lui să aibă loc în așa fel ca nimeni să nu fie rănit.

Nu avea nicio remușcare în privința gardianului. Era parte din lovitură și o acceptase ca pe un lucru necesar. Omul trebuia să moară, altfel planul avea să eșueze. În ciuda faptului că acceptase ideea crimei nu se putu împiedica să nu se întrebe cum avea să se simtă când avea să-și părăsească ascunzătoarea, să se apropie de mort și să-l privească. Pe vremea când fusese arestat vorbise cu criminali în închisoare și zărise în ochii lor o expresie neclară, neliniștită, speriată când se lăudau de ce făcuseră. Știa că acești criminali se considerau oameni aparte. Expresia din ochii lor nu o văzuse niciodată în ochii altor oameni, indiferent de cât de greu trăiseră. Se întreabă dacă și el avea să arate astfel după ce-a omorât gardianul, și gândul îl supăra.

Când avea să apese pe trăgaciul puștii nu avea doar să ucidă un om, avea să pună și viața lui la dispoziția șansei. Din clipa când glonțul avea să pornească, viața lui n-avea să mai fie în siguranță până la moarte.

Însemna că nu va mai putea să se încreadă în nimeni, că va înlemni întotdeauna când cineva bate la ușă, că mâinile i se vor umezi la vederea unui

polițist și somnul îi va fi bântuit de vise. Va deveni și el un om aparte.

Lumina soarelui ajunsese în colțul din dreapta al tavanului și Bleck aruncă cearșaful de pe el și se dădu jos din pat.

Traversă camera, luă o sticlă de whisky, pe jumătate goală, și își turnă o dușcă serioasă într-un pahar. Se strâmbă în timp ce lichidul îi umplea gura, apoi îl înghiți cu un efort.

Câteva clipe rămase nemișcat apoi, când începu să simtă urmările băuturii, se duse la baie și dădu drumul la duș.

În cămăruța mizerabilă de la ultimul etaj al unei pensiuni la mahala, Ginny închidea capacul unui geamantan care conținea toate bunurile ei lumești.

Se uită la ceas și văzu că mai erau douăzeci de minute până la ora șapte.

Nu trebuia să plece spre atelierul lui Gypo decât peste o jumătate de oră, își spuse ea, și se apropie de fereastră ca să se uite la strada strâmtă și murdară, cu lăzi de gunoi pe fiecare parte.

Dacă aveau noroc, se gândi ea, în câteva zile sau câteva săptămâni această viață sordidă și tristă avea să aparțină trecutului. Va avea bani. Se putea duce la New York să-și ia haine, să închirieze poate un apartament de lux și să trăiască viața pe care o visase de ani de zile.

Dacă aveau noroc...

Avea încredere în Morgan. Gândea ca ea. Îi plăcuse fraza pe care o inventase: „am lumea în buzunar”. Fraza reprezenta exact viața pe care dorea s-o trăiască și nu exista nicio altă cale de a obține ceea ce dorea decât cu ajutorul unei mari sume de bani.

Dacă cineva era capabil să captureze camioneta și să pună mâna pe bani, acel om nu putea fi decât Morgan.

Cât despre ceilalți...

Se strâmbă ușor de dezgust.

O groază de lucruri depindeau de Gypo. Starea lui de neliniște o făcea să fie nervoasă. Spera doar ca Morgan să știe cum să se poarte cu el.

Bleck putea să-i cauzeze probleme. Observase felul cum se uita la ea. Va trebui să fie foarte atentă când ajungeau la parcul de caravane și să aibă grijă să nu rămână singură cu el.

Se încruntă când se gândi la Kitson. Era atât de evident îndrăgostit de ea. Mintea ei rece și calculată se încălzi puțin când își aminti expresia din ochii lui și dorința disperată de a-i face plăcere în timpul drumului spre Marlow.

Când avea să pună mâna pe bani, lupii aveau să se apropie de ea, încercând să i-i ia. Era convinsă de asta. N-ar fi fost o idee prea rea să se combine cu Kitson. Împreună vor dispune de aproape o jumătate de milion de dolari. Kitson n-avea să fie greu de mânuit și era sigură că-i un om de încredere. Avea să fie mult mai sigur. Oamenii s-ar putea întreba cum se face că o fată de douăzeci de ani a devenit atât de bogată: o fată cu bani era întotdeauna suspectă.

Era un lucru la care trebuia să reflecteze.

○

Morgan sosi primul.

Își parcă mașina lângă atelierul lui Gypo în clipa când minutarele ceasului de bord indicau ora opt fără zece minute.

În noaptea trecută, el, împreună cu Bleck și Gypo, lucraseră la mașină până când fuseseră satisfăcuți că era sută la sută eficientă. Morgan o luase apoi la el acasă unde o încercase din nou.

Îl găsi pe Gypo verificând uneltele pe care le pusese în dulăpiorul din caravană.

Observă imediat că Gypo era palid și că răsufla opintit. Măinile îi tremurau când aranja uneltele.

Are să-i treacă, își spuse Morgan. Trebuia să-i treacă.

Deși se simțea și el nervos fiind atât de aproape de lovitură, îl putea ierta pe Gypo că se simțea

neliniștit. Nu avea însă intenția să-i găsească scuze dacă nu se calma și nu-și stăpânea nervii repede.

— Salut, Gypo, spuse el. Cum te simți?

— În regulă, zise Gypo, evitând să-l privească. Va fi o zi caniculară. Mai bine să avem soare decât ploaie, nu-i așa?

Ginny intră în atelier ducând cu ea un coș de picnic și e valiză.

Morgan își spuse că fata arăta ca și cum ar fi dormit prost. Avea cearcăne la ochi și părea palidă sub machiajul ei.

— Deci asta este, zise el și se apropie de ea. Ești neliniștită?

Fata îl privi cu ochii ei de un verde-marin, reci și impersonali.

— Nu mai mult ca tine.

Morgan zâmbi ironic.

— Asta înseamnă deci că ești neliniștită, spuse el.

Bleck intră în atelier întovărașit de Kitson.

Morgan bănuiește imediat că Bleck băuse. Avea fața congestionată și mergea clătinându-se. Morgan simți un prim fior de îndoială.

Kitson părea agitat, dar mult mai stăpân pe sine decât Gypo sau Bleck și lucrul îl surprins pe Morgan.

Era ora opt fără două minute și Morgan își dădu seama că nu avea sens să rămână pe loc, întinzând și mai mult nervii lui foarte încordați.

— În regulă, amicilor, hai să mergem, spuse el scurt. Voi trei, scoateți caravana. Ginny ia M.G.-ul și du-te la companie.

Merse cu ea până la mașină și o urmări cum se suie în ea. Rămase în picioare alături, uitându-se la ea, gândindu-se cât era de calmă și admirând-o.

— Știi ce-ai de făcut și-ai s-o faci bine, zise el. Îți doresc noroc.

Fata zâmbi vag și porni mașina.

Kitson veni în mare grabă.

— Îți doresc noroc, zise el. Ai grijă cum conduci. E o mașină rapidă.

Ginny își înălță privirea spre el și dădu afirmativ din cap.

— Mulțumesc. Îți doresc și eu noroc, zise ea pornind mașina și ieșind din curtea atelierului.

După cinci minute Buickul se strecură afară din atelier, trăgând caravana după el.

Morgan și Bleck stăteau pe podeau caravanei. Kitson conducea.

Gypo închise ușile atelierului, apoi atâră un semn: „Închis pentru vară. Plecat în vacanță.”

Avu un sentiment brusc că n-avea să mai vadă vreodată acea locuință mizeră în care petrecuse cincisprezece ani de viață. Deși nu câștigase mult cu atelierul, ajunsese să fie atașat de el așa cum numai un italian poate să iubească un loc ca acesta. În ochi îi apărură lacrimi când intră în caravană.

— Ce se întâmplă, golanule? întrebă Bleck brutal. Avea o criză de nervi. De ce dracu ești așa de trist?

— Gura! strigă Morgan, făcându-i loc înăuntru lui Gypo. Ochii lui reci și primejdioși îl făcură pe Bleck să-și mute privirea în altă parte. Apoi, bătându-l ușor pe piept, Morgan îi spuse lui Gypo: Ai să ai ceva mult mai bun decât asta. Propria ta vilă, vinurile tale și câte țigări de foi vrei să fumezi. Gândește-te la câte femei se vor îngrămădi în jurul tău când ai să știe că ai două sute de mii de dolari!

Gypo dădu din cap și zâmbi vag și forțat.

— Așa sper și eu, Frank. Are să fie în regulă, nu-i așa?

Între timp ajunseră la șoseaua de pământ bătut ce ducea la drumul îngustat.

Cei trei oameni din caravană erau înfierbântați, plini de vânătași și nervoși.

Nu-și dăduseră seama cât avea să fie de cald în spațiul restrâns în timp ce soarele ardea nemilos

caravana. Niciunul dintre ei nu știuse că arcurile mașinii nu funcționau deloc.

Kitson conducea destul de repede și cei trei dinăuntru, fără să aibă de ce să se țină, fură zgâlțâiți rău în timp ce roțile fără arcuri ale mașinii treceau peste hârtoape.

Gypo ieși din caravană cu unul din semnele de schimbare a circulației și un ciocan. Era clar că nu-i făcea plăcere să fie lăsat singur și totuși se simțea ușurat că nu va mai participa la operația următoare.

— Golanul! bombăni Bleck în timp ce Buickul, trăgând caravana, înainta pe drum. Dacă nu deschide camioneta, am să-i deschid eu țeasta!

Morgan întinse mâna și luă pușca automată din clipsurile care o țineau atașată pe tavan. Îi vârî pușca în mâinile lui Bleck.

— Concentrează-te asupra ei, spuse el cu o voce rece și aspră. Nu-ți mai bate capul cu Gypo. Ai grijă de treaba ta și ai grijă să tragi cu precizie.

Bleck luă pușca.

— Am chef de-o băutură, Frank! Hai să luăm o dușcă. Sunt câteva sticle de whisky în coș.

— Mai încolo, răspunse Morgan. Mai întâi îți faci treaba și sărbătorim după aceea.

Caravana încetini și se opri. Kitson deschise ușa din spate.

Ajunseseră la drumul îngustat.

Cei doi bărbați, Bleck ținând în mână pușca și Morgan un pistol calibrul 45, ieșiră din caravană. Rămaseră o clipă pe loc, trăgând în piept aerul proaspăt al dimineții și simțind soarele cald pe față.

Morgan îi spuse lui Kitson:

— Știi ce-ai de făcut. Așteaptă să auzi fluierul și vino repede.

Kitson făcu semn cu capul c-a înțeles.

— Noroc, spuse el, uitându-se mai întâi la Bleck și apoi la Morgan.

— Ai haz! spuse Bleck batjocoritor. Nu crezi c-ai să ai și tu nevoie de ajutor?

Kitson dădu indiferent din umeri, schimbă vitezele și începu să se îndepărteze cu mașina când Morgan își aminti că uitaseră răngile.

— Hei! urlă el, oprește-te!

Kitson se întoarse și scoase capul pe fereastră.

— La dracu! zise Morgan uitându-se furios la Bleck. Trebuie să mă gândesc eu la toate? N-am luat răngile!

Kitson deschise spatele caravanei și Bleck luă răngile. Morgan, încă foarte enervat, îi făcu semn lui Kitson să-și vadă de drum. În timp ce Buickul și caravana se îndepărtau, Morgan luă una din răngi și o duse la marginea drumului.

Bleck îl urmă.

Morgan cercetase terenul din jurul drumului îngustat de atâtea ori încât cunoștea fiecare desiș și tufiș pe dinafară. Îi arătă lui Bleck unde să se ascundă. El se instalează cam la șase metri de Bleck.

Ambii bărbați se întinseră pe pământ și spionară drumul.

Era un loc perfect, își spuse Bleck ridicând arma la umăr și uitându-se prin vizor. Era complet ascuns dar avea însă o vedere nestânjenită pentru a trage cu pușca. Începu să se simtă mai puțin neliniștit, deși ar fi dorit să fi luat o înghițitură de whisky înainte de-a ieși din caravană. Cele trei pahare băute înainte de-a pleca de acasă își pierduseră efectul. Deși era încă devreme, soarele îl făcea să transpire și gura i se uscăse.

— În regulă? îi strigă Morgan.

— Perfect, răspunse Bleck și ajustă vizorul armei. Apoi o puse alături, își scoase batista și se șterse pe mâini.

Morgan își scosese cravata și se deschisese la cămașă. Se uită la ceas. Era ora unsprezece fără cinci. Dacă acea camionetă mergea cu viteza ei obișnuită, avea să ajungă la terenul îngustat la

unsprezece și jumătate. Își mai spuse că Ginny trebuia să sosească într-un sfert de oră.

Venise vremea să fumeze o țigară și își scoase pachetul și aprinse una.

Văzându-l că fumează, Bleck își aprinse și el o țigară, își lăsă mâna pe pușcă și observă că mâna îi tremura și se încruntă. Se simțea încordat și inima îi bătea nebunește. Așteptarea îl făcea să se simtă prost.

După cinci minute de tăcere, Morgan ridică brusc capul și trase cu urechea.

— Mi se pare că vine o mașină, spuse el.

Bleck se sculă în picioare.

— Culcă-te, idiotule! strigă Morgan. Nu poate să fie ea! Ascunde-te!

Bleck se piti la loc.

La vreo șapte sute de metri depărtare văzură un vehicul ce venea într-un nor de praf. În timp ce se apropia, își dădură seama că era un camion militar. În față stăteau trei soldați. Camionul trecu pe lângă ei și își continuă drumul.

— Este poșta, spuse Morgan. Au întârziat.

Arătătoarele ceasului înaintau. La unsprezece și douăzeci, Morgan începu să se neliniștească. Oare Ginny avusese un accident? Își pierduse încrederea și se dăduse bătută?

Bleck spuse:

— Sfinte Dumnezeule! Cât are să mai dureze?

— Poate că circulația a fost intensă la ieșirea din oraș, spuse Morgan, încruntându-se agitat.

— Ce se întâmplă dacă n-o lasă să-i depășească? spuse Bleck, ridicându-se pe jumătate în picioare. Ce dracu facem dacă sosesc aici cu camioneta înaintea ei?

— Nu facem nimic. Încercăm din nou mâine.

— Dar au să devină bănuitori dacă o văd din nou pe drum, zise Bleck. Are să rateze tot planul!

— Calmează-te! bombăni Morgan. Mai avem încă timp...

Se întrerupse căci auzi în depărtare zgomotul înfundat al motorului unei mașini ce venea repede.

— Uite-o!

După câteva secunde zăriră M.G.-ul venind trombă pe drumul drept, cam la un kilometru și jumătate de ei.

— Conduce drăcește! exclamă Bleck, ridicându-se în picioare. Uite cum vine!

Morgan, care se ridicase și el în picioare, se uită la drum.

— Poate că are camioneta chiar în urma ei. Hai o dată! Pregătește răngile!

Scoase o cârpă lungă din buzunar și începu să o înnoade ca pe o frânghie. Apoi luă o sticlă de benzină dintr-un alt buzunar și păși pe drum.

O auzi pe Ginny schimbând viteza în clipa când ajunse la drumul îngustat și în clipa următoare văzu cum M.G.-ul trece prin el. Îi făcu semn cu mâna, indicându-i unde dorea să oprească. Fata trase mașina pe marginea drumului. Și se opri.

Cu fața palidă și cu ochii scăpărând de furie și enervare, Ginny sări afară din mașină.

— Idioții n-au vrut să mă lase să-i depășesc! A trebuit să conduc pe marginea drumului! Dați-i bătaie! Avea o voce încordată și o față palidă. Sunt foarte aproape de noi!

Înșfăcă o armă din buzunarul mașinii, apoi luă canistra cu sânge de porc care se afla pe podeaua automobilului.

— Unde?

Morgan îi indică un loc pe drum.

Ginny scoase dopul de la canistră și începu să toarne sângele pe drum. Morgan și Bleck puseră răngile și o răsturnară.

Forța lor unită răsturnă mașina cu ușurință. O clipă rămase în echilibru, apoi se prăbuși în șanț.

— Ia răngile și ascunde-te! îi spuse Morgan lui Bleck, în timp ce deșuruba capacul de la rezervorul de benzină.

Bleck luă răngile și se întoarse la ascunzătoare.

Ginny vărsă sângele pe brațul ei stâng și peste fustă, strâmbându-se de dezgust.

Morgan turnă benzina pe frânghia de cârpă, o vârî în rezervor și întinse restul, lung cam de trei metri, pe drum.

— Vin! Îi văd! strigă Bleck. Mai repede!

Morgan se uită rapid la Ginny.

Zăcea cu fața în jos în mijlocul unei bălți de sânge și, când își ridică fața spre el, Morgan văzu că era tensă și albă.

— Ai arma? o întrebă el.

— Da.

— Nu fi nervoasă, fetițe. Sunt alături de tine.

În clipa când aprinse un chibrit, se întrebă brusc dacă nu cumva mașina răsturnată nu era prea aproape de ea. Când avea să explodeze, căldura mare avea s-o pâRJolească. Era însă prea târziu ca să mai facă ceva.

— Grăbește-te! strigă Bleck cuprins de panică.

Morgan dădu foc cu un chibrit la capătul frânghiei de cârpă, apoi fugi pe lângă Ginny și își reluă locul din ascunzătoare.

Flacăra alergă pe cârpă și intră în rezervorul de benzină. Urmă o explozie. O pală de aer fierbinte îl lovi pe Morgan și-l făcu să gâfâie.

Un fum negru și o flacăra portocalie învăluiră drumul.

— Are să fie arsa! strigă Bleck apărându-și fața de pala de căldură.

Morgan știa că n-avea ce face pentru Ginny. Renunță să se mai gândească la ea și se uita în josul drumului. Zări camioneta care intra pe drumul îngustat.

— Uite-o!

Bleck apucă pușca și îi fixă patul de umăr. Vizorul tremură în fața ochilor în timp ce încerca cu disperare s-o țină strâns.

Flăcările mașinii se potoliră și fumul se împrăștie. Automobilul continua să ardă cu furie și căldura radiată era înspăimântătoare.

Ginny zăcea nemișcată în mijlocul drumului.

Din ascunzătoarea lor, spectacolul părea oribil de realist.

Fata nemișcată, cu sânge pe brațe și pe fustă, cu picioarele răsucite ca ale unei păpuși de cârpă, ca și mașina incendiată, sugerau tabloul convingător al unui accident fatal.

Chiar și din locul unde se afla, Bleck găsi căldura de nesuportat. Fata era cel puțin cu șapte metri mai aproape de foc și Bleck era convins că Ginny era friptă de vie. Dar fata nu se mișcă și nici nu arată câtuși de puțin că suferea.

Camioneta intră prin drumul îngustat.

Degetele lui Morgan se încleștau de mânerul armei lui, calibrul 45. Putea să vadă șoferul și gardianul. Observă schimbarea de expresie când văzură mașina care ardea și fata în mijlocul drumului. Șoferul frână, oprind camioneta cam la cinci metri de Ginny.

Care avea să fie mișcarea lor următoare? se întrebă Morgan. Ce-aveau să facă cei doi? Totul depindea de acest moment: speranțele și planurile lui atârnavă în balanță.

Gardianul se aplecă înainte, uitându-se cu atenție.

Morgan observă că ambele ferestre erau deschise. Cel puțin acest lucru era conform planului.

Urmă o pauză care i se păru nesfârșită lui Morgan, în timp ce gardianul și șoferul se holbau prin parbriz la Ginny. Apoi șoferul îi spuse ceva gardianului care dădu afirmativ din cap.

Gestul îl neliniști rău de tot pe Morgan. Cei doi erau mult prea calmi și neemoționați de ce vedeau.

Apoi îl zări pe gardian cum întinse mâna și apucă un microfon.

„Pentru numele lui Dumnezeu!” își spuse Morgan. „Are să ceară ajutor prin radio!”

Se întrebă dacă merita să iasă din ascunzătoare și să încerce să-i omoare pe amândoi. Dacă s-ar fi

gândit că cei doi aveau să procedeze astfel, l-ar fi plasat pe Bleck de cealaltă parte a drumului, așa ca să poată înainta amândoi în același timp. De unul singur nu avu curajul să-i înfrunte pe cei doi.

Se întrebă cum se simțea Ginny, zăcând acolo și fiind pârlolită încet, fără să-și dea seama de ce se întâmplă, deși conștientă de oprirea camionetei la câțiva pași de ea.

Chiar și în această criză, Morgan găsi timp să admire nervii fetei. Să zaci acolo, fără să ai idee ce se petrece, în căldura ucigătoare, era o încercare demnă de cei mai solizi nervi.

Îl văzu pe gardian că vorbește la microfon. Îl putea auzi, dar nu înțelegea ce spunea.

Asta însemna că planul de fugă avea să fie eliminat, își spuse Morgan. De îndată ce camioneta avea să întrerupă legătura prin radio, compania avea să-și dea seama că se întâmplase ceva și avea să dea alarma.

Gardianul încetă să mai vorbească și atârână la loc microfonul. Îi spuse ceva șoferului, apoi deschise ușa camionetei și se dădu jos.

Șoferul rămase pe loc, uitându-se prin parbriz.

Morgan se întrebă ce făcea Bleck. Nu-l putea vedea din poziția lui.

Bleck îl ținea pe gardian în vizorul puștii automate în timp ce acesta se îndrepta spre Ginny, blestemând în surdină că mâinile îi tremurau așa de rău încât nu putea ține arma ferm. Îl cuprinse un sentiment de panică.

Între timp, gardianul se apropiase la câțiva pași de Ginny și Bleck își dădu seama că Morgan avea să iasă în orice clipă din ascunzătoare.

Pușca era ațintită asupra gardianului: când la el, când alături.

Bleck auzi un foșnet și îl văzu pe Morgan că iese pe drum. Făcea ce trebuia să facă. Bleck își mută privirea de la gardian și se uită iute la dreapta.

Morgan se deplasă rapid și tăcut pe partea ferestrei șoferului, ținând în mână pistolul calibrul 45.

Gardianul se aplecă asupra lui Ginny, dar fără s-o atingă.

Poate că avea unele bănuieli că nu era ceva în regulă cu scena la care asistase. Se uită brusc peste umăr.

Morgan se afla la fereastră cu arma îndreptată asupra șoferului care paralizase.

Ginny sări în sus.

Gardianul se întoarse brusc și-o lovi peste mână în clipa când ea ridică arma. Avea mișcări incredibil de repezi.

Cu mâna stângă o lovi peste față, trântind-o la pământ. Cu mâna dreaptă își scoase arma din pat. Cele două mișcări erau mult prea rapide ca să le poți urmări.

Cu respirația gâtuită, Bleck împinse trăgaciul în loc să-l apese încet. Pușca săltă în momentul exploziei. Glonțul trecu peste capul gardianului.

În clipa când Bleck trase, șoferul, care stătuse nemișcat în camionetă, uitându-se la Morgan, se aruncă brusc într-o parte, cu mâna întinsă spre cele trei butoane de la bord.

Morgan îl împușcă în față.

Gardianul își întoarse arma spre Morgan. În momentul când trase, Ginny, încă amețită de lovitura primită, îi dădu peste mână, schimbând traiectoria glonțului. Dar nu suficient.

Morgan simți o lovitură grea în coaste, urmată de o durere arzătoare. Șocul îl făcu să cadă în genunchi, dar își reveni rapid. Trase în gardianul de al cărui braț cu armă se agățase Ginny.

Glonțul său îl nimeri pe gardian drept în frunte și îl ucise pe loc. Trupul i se prăbuși peste al lui Ginny în mijlocul drumului.

Morgan se ridică cu greu în picioare la timp ca să vadă cum mâna șoferului se îndreptă spre unul din butoanele de la bord. Înainte ca Morgan să mai

poată acționa, degetul tremurător ajunsese la un buton și apasă pe el.

Obloanele de oțel, mișcându-se cu viteza unei curse de șoareci, coborâă brusc peste ferestre și parbriz, transformând camioneta într-o cutie de oțel.

Morgan se ridică blestemând, se bălăbăni și lovi cu arma panoul de oțel ce acoperea fereastra șoferului într-o explozie dementă de dezamăgire. În timp ce ședea acolo gâfâind, auzi prin oblon un geamăt scos de șofer, apoi zgomotul trupului ce se prăbușea pe podeaua mașinii.

Bleck ieși fugind din ascunzătoare, strângând în mână pușca și livid la față.

Morgan se întoarse și îl privi lung. Avea pe față o expresie care îl făcu pe Bleck să se oprească brusc.

— Idiotule! strigă Morgan. Am mare chef să te omor!

Bleck dădu drumul la pușcă și își agită brațele într-o mișcare de implorare.

— Am încercat să-l nimeresc! urlă el disperat. L-am luat greșit în vizor și apoi arma s-a blocat!

Morgan își dădu seama că sângera și, descheindu-și haina, văzu o mare pată de sânge pe cămașă.

Ginny se apropie cu pași nesiguri de el. Era roșie la față din cauza temperaturii înalte a exploziei și părul îi arăta pârjolit.

— E grav? întrebă ea neliniștită.

— Nu-i serios, răspunse Morgan, deși era alarmat. Simțea frisoane reci și fierbinți și era gata să leșine. Îi dădu fluierul. Cheamă-l pe Kitson rapid!

Ginny suflă în fluier: un fluierat lung și strident; apoi se opri să sufle din nou.

— Ce se întâmplă cu șoferul? îl întrebă ea pe Morgan în timp ce acesta se apuca de marginea camionetei, respirând rapid și ușor.

— L-am aranjat. A reușit să apese pe un buton, dar nu cred că le-a atins pe celelalte. L-am auzit căzând.

Bleck se apropie și rămase neputincios lângă Morgan.

— Frank! Sângerezi!

— Pleacă de-aici, golanule! îl repezi Morgan. Ai ratat întreg planul! Am dat de dracu!

— Nu! zise Ginny violent. Îl putem încă duce la capăt! Vino încoa și stai jos. Lasă-mă să te bandajez ca să opresc sângele!

Se așează pe marginea drumului și fata îi scoase haina și cămașa.

Bleck rămase pe loc, neștiind ce să facă.

Morgan îi strigă:

— Mută cadavrul șoferului de pe drum! Fă ceva!

Ginny cercetă dâra lungă de pe lângă coastele lui Morgan. Împușcătura fusese destul de aproape, dar coastele erau neatînse. Își ridică fusta și moșmoni la tiv, apoi rupse o bucată lungă din material. Luă cămașa lui Morgan, sfâșie din ea o bucată plină de sânge, o făcu ghem și o puse lângă rană.

— Asta are să țină o vreme, zise ea. Va trebui să ne ocupăm mai bine de ea când ajungem la parcul caravelor. Cum te simți?

Morgan se ridică încet în picioare. Își puse haina și se strâmbă de durere.

— Sunt în regulă. Nu-ți mai bate capul cu mine. Se uită la camionetă. Am dat de dracu. Nu mai putem sui camioneta în caravană și timpul trece. Dacă vrem să ne mai salvăm pielea, ar trebui să plecăm de aici imediat.

În acea clipă Buickul, trăgând după el caravana, sosi în viteză pe drum și trase în dosul camionetei. Kitson, palid și nervos, ieși din mașină și se uită întrebător la camionetă apoi la Morgan.

Bleck se întoarse din spatele unui desiș unde ascunsese cadavrul gardianului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kitson. Am auzit împușcături.

— Am dat faliment, zise Morgan. Trebuie să ne cărăm.

— Așteaptă! zise Ginny. Buickul poate să împingă camioneta în caravană. Se poate face. Trebuie să încercăm! N-o putem lăsa aici.

Morgan își contractă pupilele și se uită lung la ea.

— Mda. Ce se întâmplă cu mine? Firește. Se întoarce către Kitson. Decuplează rapid caravana!

Înțelegând urgența din vocea lui Morgan, Kitson, încă uluit și fără să știe ce s-a întâmplat, se rezezi la caravană și o decuplă.

Morgan îi strigă lui Bleck:

— Ajută-l! Hai o dată! Mai repede! Întoarce caravana! Ginny, du Buickul în dosul camionetei!

În timp ce Kitson și Bleck se ocupau de caravană, Ginny conduse Buickul dincolo de camionetă, apoi se întoarce așa încât bara de protecție a Buickului să vină în contact cu bara de protecție din spate a camionetei.

Kitson și Bleck împinseră caravana aproape de fața camionetei.

— Blochează roțile, ca să nu derapeze, zise Morgan. Folosește răngile, Ed! Ai grijă ca mașina să nu se răstoarne!

Lucrând cu o grabă disperată, Kitson adună mai mulți bolovani și îi puse în dosul roților caravanei în timp ce Ed înfigea răngile în pământ lângă sașiu ca să împiedice caravana să alunece înainte.

— În regulă, spuse Morgan și făcu un semn cu mâna lui Ginny.

Kitson se întoarce în fața camionetei și rămase pe loc uitându-se la Morgan care deschisese dosul caravanei.

— Aveți grijă! le strigă Morgan.

Ginny începu să miște Buickul în direcția camionetei. Deși frâna de mână a camionetei era

pusă, presiunea constantă din partea Buickului începu s-o deplaseze.

Kitson și Bleck împinseră roțile din față, ghidând camioneta în interiorul caravanei. Roțile din față ale Buickului se urcară pe rampă în timp ce împingea camioneta înăuntru.

— Stați! le strigă Morgan. Ajunge! Ed, ia răngile și pușca. Kitson, cuplează caravana! Hai mai repede! N-avem un minut de pierdut!

Ginny manevră Buickul în fața caravanei, apoi merse înapoi pentru a permite cuplarea cu cârligul pe care Kitson îl vârî în dispozitiv.

Se așează pe locul de alături și luă loc la volan. Întoarse Buickul și caravana ca să fie în direcția opusă celei din care veniseră.

Morgan și Bleck se suiră în caravană.

Ambii fură uimiți să vadă cât de mult spațiu ocupa camioneta. Nu existau decât vreo patruzeci și cinci de centimetri pe fiecare parte și cam vreo șaizeci în față.

Își făcuseră socoteala că vor călători în cabina camionetei și drumul petrecut în acest spațiu restrâns avea să fie foarte neplăcut. Dacă Kitson lua o curbă prea repede, camioneta ar fi putut să se deplaseze și să-i strivească.

— Ai grijă, spuse Morgan, camioneta se mișcă înăuntru.

Kitson dădu din cap în semn c-a înțeles.

— Am să am grijă.

— N-ar trebui să-i blocăm roțile? întrebă Bleck. Ezitând să între.

— Hai înăuntru o dată! zbieră Morgan. N-avem timp de asta! Dă-i drumul, Kitson!

Kitson încuie dosul caravanei, fugi în față la Buick și se așează pe locul șoferului.

Ginny își scosese fusta și bluza pătate de sânge și se chinuia să îmbrace o altă fustă gri.

Kitson se uită scurt la ea și observă că era îngrozitor de palidă. Schimbă viteza și porni iute

pe drum, conștient de faptul că Buickul avea dificultăți trăgând masa grea din urmă.

În timp ce Ginny își încheia fermoarul de la fustă. Kitson o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Cu o voce nesigură fata îi explică pe scurt ce se întâmplase.

— Vrei să spui că e un om mort în camionetă? întrebă Kitson îngrozit.

— Dacă nu e mort, zise Ginny, va chema ajutor prin radio și am dat de dracu. Morgan spune că l-a omorât.

— Mergem la parcul de caravane cu omul înăuntru?

— Încetează odată discuția! spuse Ginny cu o voce descompusă. Își întoarse capul de la el și îl îngropă în mâini.

În caravană, Morgan stătea cu spatele la perete și cu picioarele proptite de roțile din spate ale camionetei.

Se gândea: „Da, am pus mâna pe ea! Acum va trebui să ne ținem de ea! Am omorât doi oameni pentru bani. Ghinionul lor. Au avut mult curaj. Mai ales șoferul. Știa c-am să-l omor dacă se mișcă, și s-a mișcat. Avea mai mult curaj ca mine. Eu unul nu m-aș fi mișcat. N-aș fi încercat să ajung la butoane atunci când am o armă la câțiva centimetri de față, dar el a făcut-o și a închis obloanele. Asta ne creează o situație teribilă. Am rămas și cu un cadavru înăuntru. Va trebui să intrăm cu forța în cabină și să-l scoatem de acolo. Sper că-i mort. Dacă își revine și acționează semnalul de radio, totul s-a terminat.”

Se uită la ușa masivă de oțel a camionetei, spunându-și că în spatele ei se afla un milion de dolari. Durerea încăpățânată și vie din coaste nu însemna nimic atunci când se gândea la toți banii care se aflau atât de aproape de el.

De cealaltă parte a camionetei, fără să fie văzut de Morgan, Bleck se ghemuise pe dușumea privind

camioneta și foarte neliniștit că ar fi putut să-l zdrobească printr-o mișcare subită.

Își recăpătase obrăznicia și curajul.

Puseseră mâna pe camionetă și nu fusese forțat să omoare pe nimeni. În ultima aventură a carierei lui criminale evitase să facă pasul fatal și își dădu seama că gândul la acel pas îi distrusese nervii. Acum însă se credea capabil să înfrunte orice. Nu era, la urma urmei, un om aparte, deși știa că Morgan n-avea să mai aibă niciodată încredere în el și că va trebui să-l urmărească în cazul când va încerca să-i ia partea lui de bani.

După ce Kitson conduse vreo șase kilometri, îl văzură pe Gypo mergând grăbit pe drum și apropiindu-se de Buick.

Kitson se opri și Gypo fugi spre el.

— Ați luat-o? întrebă el cu ochii măriți. A mers în regulă?

— Da, zise Kitson. Hai, suie-te la spate.

Se dădu jos din mașină și deschise dosul caravanei. Se apropie împreună cu Gypo și se uită înăuntru.

— E în regulă? îl întrebă el pe Morgan care arăta palid și avea gura strâmbată de durere.

— Mda, dă-i drumul! bombăni Morgan. Hai înăuntru, Gypo.

Gypo se sui și se opri brusc.

— Ce faceți aici? De ce nu sunteți în cabină?

— Încă o dată! se răsti Morgan. Trebuie să plecăm!

— Nu mă sui în condițiile astea, spuse Gypo cu o voce ridicată. Dacă camioneta se mișcă, are să mă strivească ca pe o muscă!

Morgan scoase pistolul din tocul de la subsuoară. Cu ocazia mișcării, Gypo văzu bandajul însângerat de pe pieptul lui Morgan.

— Înăuntru! spuse Morgan.

Kitson îl apucă pe Gypo și îl împinse în caravană. Apoi fugi și închise spatele ei.

Se așeză la loc la volan.

Mașina și caravana o apucară grăbit spre
autostradă.

CAPITOLUL VII

Gypo rămase cu spatele lui lat sprijinit de peretele ce se clătina al caravanei și cu ochii pironiți la dosul de oțel al camionetei care se afla doar la câțiva centimetri de burta lui umflată.

Bleck venise în jurul camionetei și stătea la spatele ei, uitându-se la locul unde se aflau Gypo și Morgan.

Cei trei bărbați se forțau să stea calmi în timp ce caravana trecea peste hârtoape, trasă de Buickul ce înainta repede.

— Santa Maria! exclamă Gypo. E un om înăuntru?

— Da, dar n-are să-ți facă probleme, zise Morgan. E mort. Ascultă, Gypo, trebuie să deschidem obloanele de oțel. Va trebui să ne asigurăm că nu semnalizează prin radio.

Bleck făcu singura lui propunere constructivă de când dăduseră lovitura.

— Radioul e conectat la bateria mașinii, spuse el. Nu putem să ne vâram dedesubt și să tăiem firele?

— Asta-i! spuse Morgan. Vâră-te sub camionetă, Gypo, și caută firele. Hai mai repede!

— Nu vreau să mă vâd acolo! S-ar putea ca să se miște și are să mă strivească, spuse Gypo cu o figură disperată.

— M-ai auzit ce-am spus! se răsti Morgan. Dă-i bătaie!

Gypo deschise bombănind dulăpiorul în care își ținea sculele și luă un clește de tăiat și o șurubelniță.

Morgan se uită prin perdelele de pe partea lui.

Se aflau de un drum secundar și Kitson conducea grăbit. Caravana se balansa primejdios. Dacă dădeau de un agent de circulație, avea să se ia după ei. Nu aveau cum să-i ceară lui Kitson să

încetinească. Morgan spera ca Kitson să mai reducă din viteză înainte de-a ajunge la autostradă.

Gypo se întinse pe podea, chinându-se să intre sub camionetă. Era foarte strâmt și se simțea foarte speriat. În cele din urmă, ajunsese unde voia și Morgan îi dădu o lanternă.

În timp ce înainta sub motorul camionetei, Gypo văzu panourile podelei la câțiva centimetri de fața lui, apoi o pată mare roșie din care sângele se scurgea cald și lipicios pe gâtul lui.

Își trase trupul într-o parte cuprins de groază, știind că mortul nu era despărțit de el decât de panouri.

Cu o mână tremurătoare și cu trupul scuturat de frisoane, încercă cu disperare să localizeze firele de la baterie. Dacă n-ar fi fost Morgan, care îngenuncheară și se uita pe sub camionetă la el, Gypo, ar fi declarat c-a tăiat firele. Dar având pe Morgan acolo, cu privirea pironită asupra lui, nu îndrăzni s-o facă.

În cele din urmă zări un fir dar nu putu ajunge la el.

— E prea departe, Frank, spuse el gâfâind. Va trebui s-o facem din față.

— Capota e încuiată, zise Morgan. Stai o clipă.

Se duse la dulăpior și se întoarse cu un clește cu mânere foarte lungi.

— Ai să ajungi cu asta, spuse el și împinse cleștele pe sub camionetă.

Gypo trebui să lase lanterna din mână ca să apuce cleștele. După ce se chină o vreme, ajunsese în poziția de-a le tăia, dar între timp nu mai știa unde erau.

— Am nevoie de lumină, gâfâi el.

— Vără-te sub camionetă și ține-i lanterna, îi spuse Morgan lui Bleck, făcându-i loc.

Bleck se strecură cu ușurință sub camionetă. Ținu lanterna în sus și se strâmbă când văzu sângele de pe panou și de pe podea, ca și fața îngrozită a lui Gypo.

Gypo tăie firul.

— Asta-i, spuse el. Lasă-mă să ies de aici.

În timp ce Bleck se strecura afară, auzi un sunet care făcu să i se ridice părul măciucă.

Un geamăt de durere răbufni pe sub panou, urmat, de o zgârietură. Se trase înapoi, parcă așteptându-se ca să-l atingă ceva.

— Santa Maria! spuse Gypo cu o voce gătuită. Vreau să ies de aici!

Era cuprins de o asemenea panică încât începu să-l lovească pe Bleck cu picioarele, încercând să iasă pe lângă el.

Bleck îl pocni în coaste și-l făcu să-și piardă răsuflarea.

— Încetează!

Ieși de sub camionetă și se ridică în picioare, aranjându-și haina.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Morgan văzându-l cât era de alb la față.

Gypo se furișă și el de dedesubt, sfâșiindu-și cămașa de camionetă. Se înălță, având o expresie de mare groază. Sângele care picurase pe el îi mănjise gâtul și obraji.

— E viu! spuse el înăbușit. L-am auzit! Se mișcă!

Morgan înlemni.

— Nu mai poate folosi radioul și nici schimba combinația de la broască. Butoanele operează de la baterie, sunt convins! Hai, Gypo, deschide oblonul! Trebuie să ajungem la tipul ăsta!

— Nu eu! spuse Gypo, dându-se înapoi. Are o arma, nu-i așa? Când am să deschid oblonul, are să mă ucidă!

Morgan ezită. Se uită din nou afară pe fereastră. Mașina încetinea la o intersecție a drumului secundar cu autostrada. Când Kitson opri, Morgan văzu autostrada înainte, plină de mașini ce circulau repede.

Dacă șoferul începe să tragă cu arma, împușcăturile au să fie auzite.

Era o problemă pe care nu știa cum s-o rezolve.

— Așteaptă mai bine, Frank, zise Bleck. Autostrada e plină de polițai. Dacă are loc vreo împușcătură...

— Mda. În regulă, o să așteptăm.

Gypo răsuflă ușurat și se ghemui pe podea, scoțând batista și ștergându-și sângele de pe gât și de pe față.

Morgan se apropie de camionetă și își lipi urechea de peretele de oțel, ascultând. Nu auzi nimic. Rămase pe loc câteva clipe, apoi se uită la Bleck.

— Nimic. Ești sigur că l-ai auzit?

— Da, și se mișcă.

— Gypo! strigă Morgan și se întoarce brusc. Nu sta ca un nătâng! Cu cât ai să începi să lucrezi mai repede, cu atât o să câpătăm banii mai repede!

Gypo se forță în picioare și își croi loc pe lângă Morgan spre dosul camionetei.

Buickul se mișcă din nou și Morgan, trăgând cu ochiul pe fereastră, văzu că circulația îi depășea pe autostrada cu șase benzi, plină de mașini. Se simți ușurat că Kitson nu conducea cu mai mult de patruzeci și cinci de kilometri pe oră. Caravana aluneca lin pe suprafața netedă a autostrăzii.

Gypo examinează dosul camionetei și se descurajă. Era așa cum se așteptase: un lucru efectuat de experți. Ușa se închidea atât de etanș, încât nu exista nicio speranță s-o arunce în aer. În mijlocul ușii se afla un cadran, asemănător celor de pe multe seifuri. Lângă cadran se afla o fereastră, apărată de sticlă incasabilă. Gypo putea să vadă numerele prin geam. Știa că dacă avea să miște cadranul, numerele aveau să se schimbe. Pentru a deschide ușa, trebuia să găsească combinația exactă a numerelor, iar asta însemna să asculte cu enormă atenție și, mai presus de orice, să opereze cu degete foarte ferme.

— Cum arată? întrebă Morgan, venind prin dosul camionetei și stând alături de Gypo.

— E foarte greu, zise Gypo. Ca să găsești combinația exactă, va lua multă vreme, cum am mai spus.

— Există vreo șansă să aruncăm ușa în aer?

— Nu. Uită-te la materialul din care e făcută. N-o poți arunca în aer. Poate c-aș putea să tai prin ea dacă aș avea destul timp.

— Încearcă combinația, zise Morgan. Mai avem patruzeci de minute până ajungem la parcul de caravane. Începe imediat.

Gypo îl privi de parcă ar fi crezut că Morgan înnebunise subit.

— Acum? Cu tot zgomotul și mișcarea din jur? răspunse el febril. Trebuie să ascult cu atenție. Nu pot să aud nimic cu toată circulația asta!

Morgan făcu un gest de nerăbdare, dar se stăpâni.

Durerea din coaste se înrăutățise și îl neliniștea. Își dădea seama că ar face o greșeală imensă să-l grăbească pe Gypo. Începu să se gândească la șofer. Prea multe complicații se adunau, își spuse el, în timp ca se așeza pe podea. Operația s-ar fi putut dovedi mult mai grea decât își închipuise.

Bătu cu pumnul în peretele de oțel al camionetei.

— Înăuntru e un milion de dolari! spuse el. Gândiți-vă la asta! Doar în spatele acestui perete blestemat! Un milion de dolari! O să punem mâna pe ei! Dacă ar fi ultimul lucru pe care îl vom face!

Kitson fusese mult prea ocupat cu condusul Buickului pe la cotituri mai înainte de-a ajunge pe autostradă ca să mai dea atenție lui Ginny. În clipa însă când intră pe autostradă și simți sub roți întinderea netedă și dreaptă, se mai destinse.

Ginny se lăsase pe spate, privind circulația care trecea pe lângă ei. Era încă foarte palidă și își ținea mâinile între genunchi ca să ascundă faptul că tremura.

Kitson se gândea la omul din camionetă. Îl îngrozea ideea că vor trebui să intre în mașină și să

scoată de acolo cadavrul. Oare șoferul reușise să transmită semnalul? Se îndreptau oare spre o cursă organizată de poliție?

— Dacă omul a apucat să transmită semnalul prin radio, zise el incapabil să-și mențină tăcute gândurile, s-ar putea să avem o problemă serioasă.

Ginny dădu din umeri.

— Nu-i nimic de făcut.

— Nu, spuse Kitson descurajat. Îmi pare bine că nu sunt în caravană. Trebuie să fie foarte neplăcut înăuntru.

— Ascultă! spuse ea violent.

Kitson simți că i se strânge inima când auzi în depărtare sirena unei mașini de poliție care se apropia.

Mașinile de pe benzile de circulație mai rapide trecură pe cele cu circulație mai lentă, făcând loc mașinii poliției.

Urletul sirenei crescuse. Kitson văzu că prima mașină a poliției se îndrepta spre ei. Era urmată de patru polițiști pe motociclete, apoi de alte mașini de poliție. Își croiau loc prin circulație cu ajutorul sirenelor, mergând cu peste o sută și douăzeci de kilometri pe oră.

Ginny și Kitson schimbă priviri.

— Cred c-am ieșit de pe acel drum tocmai la timp, zise Kitson răgușit.

Ginny îl aprobă cu o mișcare a capului.

Își continuă drumul. După câțiva kilometri își dădură seama că circulația constantă încetinea iar departe în față văzură un lung șir de mașini care aproape se opriseră.

— Blocaj rutier, spuse Kitson și inima începu să-i zvâcnească. Asta ne poate da de gol.

— Nu-ți pierde cumpătul, spuse Ginny.

Mașinile din față încetău mult și apoi se opriră.

Urmă o lungă așteptare, apoi mașinile începură să se miște din nou. Kitson înainta ușor de-a lungul

șirului de automobile. Mâinile îi transpiraseră. Putea să vadă în față blocajul rutier.

Pe autostradă se aflau două mașini ale poliției, obligând circulația la un ritm foarte lent. Lângă mașini se găseau șase polițiști. Unul din ei se apleca în fiecare mașină atunci când ajungeau lângă el. După o scurtă convorbire cu șoferul, îi făcea semn să-și continue drumul.

— Am să vorbesc eu cu el, zise Ginny. Las-o pe seama mea.

Kitson îi aruncă o privire scurtă, uimit de curajul ei. Se întrebă ce gândeau cei trei din caravană. Nu puteau vedea blocajul și trebuie să se fi mirat de ce încetiniseră. Era fericit că nu se afla în caravană și spera ca Gypo să nu facă ceva stupid.

Peste zece minute, timp care întinse nervii lui Kitson la maximum, ajunseră la blocaj.

Ginny își ridicase dinadins fusta peste genunchi și își încrucișase picioarele. Se aplecă afară pe fereastră.

Polițistul care veni la mașină o privi de sus și până la genunchi cu mutra lui bătută de soare și rânji încântat. Nici măcar nu se uită la Kitson.

— Dar de unde veniți, domnișoară? întrebă el, sprijinindu-se de Buick și holbându-se la ea plin de admirație.

— De la Dukas, spuse Ginny. Suntem în luna de miere. Ce s-a întâmplat?

— Ați văzut cumva o camionetă a companiei Welling pe drum? întrebă polițistul. N-o puteți uita, dacă ați văzut-o. Are o reclamă mare pictată pe spate.

— Vai, nu, spuse Ginny. Apoi se întoarse spre Kitson și zise: Scumpule, am văzut cumva vreo camionetă?

Kitson clătină din cap. Inima îi zvâcnea atât de violent încât se temea că polițistul are s-o audă.

— Ați pierdut o camionetă? spuse Ginny și chicoti.

Polițistul rânji cu ochii ațintiți la genunchii ei.

— Nu vă bateți capul. Vedeți-vă de drum. Vă doresc o lună de miere plăcută. Se uită la Kitson și îi făcu cu ochiul. Sunt convins c-o să fie așa. Dă-i bătaie, amice.

Kitson conduse mașina și după câteva minute depășiră blocajul și o apucară pe autostradă.

— Uuuuh! spuse Kitson cu vocea tăiată de emoție și cu mâinile atât de încleștate de volan încât încheieturile i se înălbiseră. Ce bine ai tratat cu tipul ăla!

Ginny își potrivești fusta la loc, acoperindu-și genunchii și dădu din umeri cu un gest nerăbdător.

— Dacă îl lași pe un bărbat să se uite la ceva, ai de-a face cu un alt fraier, spuse ea. Își deschise poșeta și scoase un pachet de țigări. Vrei o țigară?

— Da.

Ginny îi aprinse o țigară și i-o dădu. Pe țigară rămăsese o urmă de ruj și Kitson avu satisfacția ciudată de-a ști că țigara atinsese buzele ei mai înainte.

Ginny își aprinse o țigară pentru ea.

Pe următorii cincisprezece kilometri merseară în tăcere, apoi Ginny spuse:

— Prima la dreapta. E drumul care duce la Fawn Lake.

Kitson aprobă cu o mișcare a capului. În timp ce se uita înainte, observă un avion zburând în direcția lor, cam la o sută de metri de pământ.

— Uită-te la ăsta!

Avionul trecu peste Buick și caravană, sfidând violent aerul.

— Au intrat foarte rapid în acțiune, zise Ginny.

Se uită la ceas. Era ora douăsprezece și zece. Deși nu trecuseră decât patruzeci și cinci de minute de când opriseră camioneta, li se părea o viață întreagă.

Morgan, Gypo și Bleck auziseră zgomotul făcut de avion prin aer în timp ce trecea deasupra lor și

Gypo se ghemui pe podea. Își dădu instinctiv seama că avionul îi căuta.

În timp ce trecuseră prin blocaj, cei trei oameni din caravană se ghemuiseră. Morgan ținea arma în mână, hotărât să tragă, în orice polițist care ar fi încercat să intre înăuntru.

Când Buickul își recapătă viteza, răsuflară cu toți ușurați.

Morgan își descheie haina și se uită la bandajul pus de Ginny în jurul rănii. Era saturat de sânge și rana se deschisese din nou.

Doritor să intre în grațiile lui Morgan, Bleck se sculă în picioare. Trecu peste trupul lui Gypo, se duse la dulăpior și luă o cutie de prim-ajutor pe care Morgan insistase s-o aibă la îndemână.

— Am să mă ocup eu de rană, Frank, zise el.

Morgan se simțea amețit. Se alarmase la vederea cantității de sânge pierdute. Dădu din cap, sprijinindu-se de peretele caravanei.

Gypo îl privi cu groază, întrebându-se ce-aveau să facă dacă Morgan avea să moară. Niciunul dintre ei nu era capabil să rezolve o situație dificilă. Erau pierduți dacă Morgan murea.

Bleck se ghemui lângă Morgan și se puse pe treabă. După câteva minute schimbă bandajul și opri rana să mai sângereze.

— Ai să fii în regulă acum, zise el și se frecă la gură cu dosul mâinii. Ce-ar fi să bem ceva?

— În regulă, răspunse Morgan cu amărăciune. Aveți tot dreptul să sărbătoriți.

Bleck pregăti trei pahare cu whisky și dădu fiecăruia câte unul.

În timp ce beau, simțiră că mașina părăsește autostrada și începe să se balanseze peste hârtoape, săltând pe drumul neregulat.

Cei trei își terminară în grabă băuturile. Gura lui Morgan se lungi de durere în momentul când fu zgâlțâit pe podeaua caravanei.

După o vreme Buickul încetini și apoi se opri.

Urmă o pauză, apoi spatele caravanei se ridică brusc în sus și Ginny și Kitson se uitară înăuntru.

— În regulă? întrebă Kitson neliniștit. Felul în care arăta Morgan îl ului.

Morgan se uită peste capul lui Kitson și văzu că trăseseră la marginea drumului la umbra unei păduri de pini. Erau cam la zece metri de drumul pustiu. Mai aveau de urcat și după vreo nouă kilometri ajungeau la Fawn Lake.

Pe deasupra se auzea bâzâitul unui avion, un sunet care îl avertiză pe Morgan de primejdia de-a rămâne pe loc.

— E încă viu, îi spuse el lui Kitson și arată cu degetul mare spre camionetă. Trebuie să-l scoatem de acolo. Locul ăsta e destul de bun. Încuie caravana și lăsa operația pe seama noastră. Scoate o roată de la Buick, ca și cum ai fi avut un accident. Dacă vezi o mașină venind, bate în peretele caravanei. Ginny, du-te la marginea drumului. Ia cu tine coșul de alimente. Prefă-te că pregătești un picnic. Dă-i bătaie!

Bleck se încruntă și îi dădu coșul.

Kitson părea în stare de șoc.

— Ce-ai de gând să faci cu el? întrebă el.

Gura lui Morgan se strâmbă într-un zâmbet crud.

— Tu ce crezi? închide caravana și fă ce-ți spun!

— Așteaptă! strigă Gypo. Nu vreau să fiu amestecat! Nu vreau să am de-a face cu asta! Nu-i treaba mea! Am venit doar ca să deschid camioneta...

— Taci din gură! îl repezi Morgan și pistolul îi apăru brusc în mână, amenințându-l pe Gypo. Ai să deschizi oblonul ăla blestemat! Faci ce-ți spun sau te omor!

Expresia de pe fața lui Morgan îl îngrozi pe Gypo.

— N-ai să îndrăznești, Frank! făcu un gest de implorare cu mâna. Vreau să plec de aici!

Morgan se uită la Kitson.

— Fă ce ți-am spus! Închide caravana și ocupă-te de roată!

Palid și tremurând tot, Kitson închise ușa din spute a caravanei. Răsuflă greu în timp ce deschise portbagajul Buickului și scoase afară cricul.

Morgan îi vorbea lui Gypo cu o voce plată, ucigătoare:

— Ascultă, Gypo, de acum înainte ai să începi să-ți câștigi partea de bani. Până acum a fost ușor pentru tine, dar de acum înainte va fi dur. Așa că hotărăște-te! Deschide oblonul ăla blestemat!

Gypo respiră din greu pe nas și se apropie de oblon pentru a-l cerceta.

Bleck îl urmărea, mutându-și privirea de la Gypo la Morgan și înapoi.

Gypo văzu că oblonul nu prezenta mari probleme. Nu se închidea etanș. Nu era de aceeași calitate ca ușa din spate a camionetei.

Morgan înțelese imediat cum stăteau lucrurile.

— Ia o daltă și un ciocan, spuse el. Îl putem deschide.

Gypo se îngrozi. Se gândea la clipa când va forța oblonul.

— Tipul dinăuntru are să ne aștepte, spuse el răgușit. De îndată ce mă vede, are să mă împuște!

— Dă-i bătaie! se răsti Morgan.

Gypo deschise dulăpiorul de scule, scoase o daltă de oțel și un ciocan de pe unul din rafturi. Măinile îi tremurau așa de tare încât de-abia putea ține uneltele în mână.

— Hai o dată! mai repede! strigă Morgan furios. Ce te sperie, masă de gelatină?

— Dacă mă împușcă, cine are să mai deschidă camioneta? spuse Gypo gătit, jucându-și singurul atu.

Morgan respiră adânc și enervat.

— Dă-mi uneltele, idiotule! strigă el. Dar te aranjez eu, atât pe tine cât și pe amicul tău Ed.

Dacă vă închipuiți c-o să vă primiți partea de bani, vă înșelați!

În acea clipă Gypo ar fi cedat încântat partea lui din lovitură dacă ar fi putut să fie transportat de la această oribilă caravană la micul lui atelier pe care îl considera cămin. Se trase înapoi când Morgan îi smulse sculele din mână.

Morgan vârî vârful deltei de oțel în despărțitura dintre oblonul de oțel și fereastră și o bătu cu ciocanul. Dalta înaintă și forță nițel oblonul.

Morgan continuă să ciocănească până când dalta intră cam zece centimetri, apoi dădu drumul la ciocan și se uită la Bleck.

— Și tu vrei să faci pe lașul?

Bleck își scoase pistolul calibrul 38 din pat și se apropie de Morgan.

— Sunt gata dacă și tu ești gata, spuse el cu o expresie hotărâtă în ochi și cu fața încordată.

Morgan rânji strâmb la el.

— Încerci să-ți salvezi partea de bani?

— Încetează, Frank. Continuă lucrul. Mă ocup eu de șofer.

În clipa când Morgan era gata să se lase cu toată greutatea pe dalta de oțel, auzi trei bătăi în peretele caravanei care îl opriră brusc.

— Vine cineva, spuse el. Așteptați!

Bleck se apropie de fereastră și trase cu ochiul prin perdele.

O mașină, care trăgea după ea o caravană, se opri la câțiva pași de locul unde stătea Ginny la marginea drumului. Un om de vârstă mijlocie, a cărui față jovială era înroșită de soare, se dădu jos din mașină. O femeie și un băiețuș, care se aflau în mașină, se uitau la Buick și la ea.

Bleck îl auzi pe grăsan spunând:

— Ascultă, domnișoară, pot să-ți dau o mână de ajutor? Mi se pare că ai o pană de cauciuc.

Ginny îi zâmbi:

— Totul e în regulă. Vă mulțumesc. Soțul meu se poate descurca singur. Din nou, multe

mulțumiri.

— Mergi la Fawn Lake? o întreabă bărbatul...

— Da.

— Și noi tot acolo. Am fost și anul trecut. Ai fost vreodată la Fawn Lake?

Ginny clătină din cap.

— O să-ți placă. E foarte frumos și oamenii sunt prietenoși. Mă numesc Fred Bradford. Vă prezint pe soția mea, Millie și pe Fred Junior, fiul meu. Ai copii?

Ginny râse.

Ascultând conversația, Bleck se minună cât de firesc suna râsul fetei.

— O, nu, nu încă, răspunse ea. Suntem în luna de miere.

Bradford se plezni peste coapsă. Râsul lui plin de încântare îi călca pe nervi pe cei din caravană care îl ascultau.

— Asta-i nemaipomenit! Ai auzit, Millie? Sunt în luna de miere și Gură Spartă a trebuit s-o întrebe dacă are copii!

Femeia din mașină se încruntă și își arată dezaprobarea.

— Termină o dată, Fred! îi strigă ea. O pui pe doamnă într-o situație penibilă.

— Bănuiesc că ai dreptate, zise Fred rânjind. Scuză-mă, domnișoară... Cum ai spus că te numești?

— Harrison, răspunse Ginny. Regret că soțul meu e atât de ocupat.

— Nu contează. Poate vă văd din nou pe amândoi, spuse Bradford. În cazul că nu, vă doresc o lună de miere plăcută.

— Vă mulțumesc, spuse Ginny.

Omul se întoarse la mașină, se sui înăuntru și îi făcu semn cu mâna. Apoi își continuă drumul.

Morgan și Bleck schimbă priviri neliniștite.

— Dacă golanul ăsta începe să vâneze, zise Bleck, au să audă împușcăturile.

— Nu mai contează, spuse Morgan, simțindu-se prea prost pentru a-i mai păsa. Sunt sigur că se vânează prin aceste păduri. Au să creadă că e cineva plecat la vânătoare. Apucă dalta.

— Hai o dată! Hai să ne ocupăm de el.

Kitson strigă prin fereastră:

— Ce se întâmplă?

Morgan se opri ca să ridice nițel fereastra.

— Stai pe loc, răspunse el. Ai grijă să ne previi dacă mai vine cineva. Acum ne ocupăm de șofer.

Kitson se dădu îndărăt, simțindu-se brusc rău.

Morgan închise fereastra și îi făcu semn lui Bleck.

— Ești gata?

— Mda.

În timp ce Morgan apăsa pe dalta de oțel, Gypo își ascunse fața în mâini.

○

Dave Thomas, șoferul camionetei, zăcea pe podeaua mașinii și suferea îngrozitor din cauza bărbiei sfărâmate, rezistând însă cu curajul stoic al celui ce nu se dă bătut.

Glonțul lui Morgan îi trecuse prin partea inferioară a feței, zdrobindu-i osul fălcii și tăind un șanț pe limbă.

Durerea și șocul îl făcuseră să leșine timp îndelungat și îi trebui o vreme ca să-și revină. Își dădu seama pe loc că sângera abundant.

Zăcea pe dușumea doar pe jumătate conștient de ce se întâmplase, mirându-se cum era cu puțință ca această camionetă să se miște și, în același timp, să n-o conducă nimeni.

Nu credea că avea prea mult timp de trăit. Nimeni nu putea pierde atâta sânge și să mai supraviețuiască. Moartea nu-l speria cu toate acestea. Era sigur că dacă se petrecea un miracol și apuca să trăiască, nimeni nu avea cum să-i mai refacă falca zdrobită. Nu dorea deloc să continue să trăiască arătând ca un monstru și probabil incapabil să mai vorbească.

Singurul lucru care îi mai reținea atenția era mișcarea bruscă a camionetei. Își spuse în cele din urmă, și după o reflecție îndelungată, că cineva trebuie să fi suit camioneta într-un fel de vehicul și se gândi că nu era o idee proastă, dar niciuna grozav de bună. Nu avea decât să apese pe butonul de la radio și să trimită un semnal continuu care avea să pună pe urma lui poliția, indiferent de cât de abil fusese ascunsă mașina.

Simțea că trebuia să facă ceva imediat, dar aparatul de radio era exact în spatele lui și deasupra și, pentru a ajunge la el, trebuia să se întoarcă pe-o parte și să înalțe brațul deasupra capului.

Își dădea seama că dacă ar fi încercat să se mute pe cealaltă parte, avea să-și producă mari dureri în timp ce dacă stătea nemișcat, durerea era cel puțin suportabilă.

Așa încât rămase pe loc, cu ochii închiși, și se gândi la omul cu fața crudă care îl împușcase. Se întrebă cine o fi fost. Fata din mașina sport era și ea complice. Întregul plan se dovedise destul de abil. Accidentul păruse convingător și era mulțumit că Mike Dirkson, gardianul, mai avusese timp să cheme compania la radio și să raporteze accidentul, căci altfel cei de acolo ar fi putut crede că ei doi se purtaseră ca niște proști. Avuseseră cel puțin aprobarea companiei de a investiga, fără însă ca acest lucru să le fi fost acum de prea mare folos.

Când te gândești că o fată atât de arătoasă, își spuse Thomas amețit, a fost în stare să fie amestecată într-o astfel de afacere disperată.

Îi reamintea puțin de Carrie, fiica lui de treisprezece ani.

Carrie avea aceeași culoare a părului, dar nu era nici pe departe atât de drăguță ca fata, deși exista posibilitatea ca atunci când va crește să devină frumoasă. Era ceva de care nu puteai fi niciodată sigur: o chestiune de noroc.

Fiica lui îl admirase întotdeauna, spunându-i că-i un erou. Îi spunea întotdeauna cât era de curajos din partea lui să conducă o camionetă plină cu bani.

Îi spuse: „Foarte bine, poate că n-ar mai gândi că sunt un adevărat erou dacă m-ar vedea acum zăcând aici și incapabil să fac ceva ca să salvez camioneta fiindcă nu am curajul să mă întorc pe-o parte”.

Existau două lucruri pe care le mai putea face încă pentru a salva camioneta: primul era să declanșeze semnalul radio și al doilea să apese pe butonul care schimba combinația broaștei.

Acest buton se afla lângă volan. Ca să ajungă la el trebuia să se ridice în capul oaselor, să se aplece înainte și la gândul că ce-ar fi putut să-i cauzeze acea mișcare fâlcii lui zdrobite transpiră de groază.

Carrie s-ar fi așteptat ca el să salveze camioneta. Soția lui, Harriet, nu ar fi insistat deloc. Ea ar fi înțeles, dar Carrie avea regulile ei și n-avea să mai fie eroul ei dacă nu încerca să salveze mașina cu bani. Compania se aștepta, de asemenea, ca el să salveze camioneta. Dacă reușea să facă efortul necesar, poate că aveau să fie generoși și să se ocupe de Carrie și de soție. Nu puteai fi sigur de ce-aveau să facă, firește, dar era aproape sigur că dacă bandiții spărgeau camioneta, compania avea să creadă că el nu și-a făcut datoria, iar asta avea să conteze când aveau să-i plătească pensia soției lui. Putea să conteze enorm de mult.

Își spuse: „Hai o dată, fii curajos. Semnalul de radio e cel mai important. Declanșează-l! N-ai decât să te întorci pe o parte și să întinzi brațul. Butonul e exact deasupra capului. Apasă pe el și în mai puțin de-o jumătate de oră o mulțime de mașini ale poliției au să pornească încoace iar tu ai să fii un erou. Încearcă în orice caz. Ce e puțină durere?”

Îi trebuiră însă mai multe minute ca să-și adune curajul necesar pentru a se mișca și, când în cele

din urmă o făcu, durerea fu atât de intensă, încât leșină din nou și rămase nemișcat cu mâinile încă departe de pedala de ambreiaj.

Zgomotul neașteptat al unor răpăituri îl treziră și își deschise ochii.

În fața lui se afla oblonul de oțel care acoperea fereastra șoferului. Putea să vadă o fâșie de lumină strecurându-se pe lângă oblon. Își concentrează privirea și văzu capătul unei dalte care era vârată între oblon și rama ferestrei.

Își spuse: „Așadar, vin să mă termine. E în regulă în ce mă privește, dar am să iau unul dintre ei cu mine dacă am să am prilejul. Asta-i tot ce pot să fac. Mike n-ar avea o părere bună despre mine dacă nu îi atac la rândul meu. Mi-ar place să iau doi dintre ei cu mine, dar ținând seama de poziția în care sunt, am să am noroc dacă omor unul.”

Își caută cu o mână slăbită arma pe care nu avusese ocazia s-o scoată când Morgan îl împușcase.

Arma era un pistol Colt automat, calibrul 45 și în timp ce ieșea ușor din pat o simțea însă foarte grea. Atât de grea încât aproape o scăpă din mână.

Făcu efortul și aduse arma lângă el cu vizorul ridicat și îndreptată spre fereastră.

Își spuse: „Foarte bine, n-ai decât să vii, ticălosule! Am ceva pentru tine care are să te surprindă! Nu mă face să te aștept! N-am să trăiesc prea mult, așa că grăbește-te!”

Auzi o voce spunând brusc:

— Vine cineva! Așteptați!

Urmă o lungă pauză. Simți că își pierde din nou cunoștința și că numai cu un efort extraordinar avea să învingă senzația de leșin.

Mormăi înfundat:

— Mai repede! mai repede!

Apoi auzi o voce spunând:

— Dacă golanul ăsta începe să vâneze, au să audă împușcăturile.

Apoi o altă voce spuse:

— Nu mai contează. Sunt sigur că se vânează prin aceste păduri. Au să creadă că e cineva plecat la vânatoare. Hai o dată! Hai să ne ocupăm de el!

Arma din mâna lui Thomas se făcea tot mai grea și își dădu seama că nu mai putea ține vizorul îndreptat spre fereastră. Trebuia să aștepte până deschideau ușa. Ar putea avea atunci un prilej ca să tragă de aproape.

Auzi daltă trosnind în timp ce cineva de cealaltă parte a oblonului se apleca pe ea. Așteptă, durerea făcându-l să respire tot mai greu, dar atent și la fel de primejdios și de brutal ca un leu încolțit.

— Mai adu o daltă, spuse o voce, și vino să mă ajuți.

Un alt cap de daltă apăru prin deschizătură. Urmară alte trosnituri, apoi un zgomot de ruptură și oblonul căzu.

Atât Morgan cât și Bleck se țineau departe de fereastră. Stăteau de fiecare parte a camionetei și ascultau.

Nu auziră nimic și se priviră.

— Crezi că se preface? spuse Bleck respirând greu.

— S-ar putea, răspunse Morgan.

Fără să apară, Morgan își strecura brațul prin fereastra deschisă și apucă clanța ușii.

Thomas îl pândeă, cu ochii pe jumătate închiși, cu degetul încordându-se mai mult pe trăgaciul armei, suportând durerea.

Morgan reuși să deschidă ușa. O împinse în direcția lui Bleck, împiedicându-l să privească în camionetă.

Morgan aruncă o privire rapidă înăuntru, se aruncă înainte și apoi se trase înapoi.

Zărise un om zăcând ghemuit pe podeaua camionetei, cu ochii închiși și cu o față de lut.

Respirația îi ieși ca un fluierat printre, dinți.

— În regulă, spuse el lui Bleck. E mort.

Thomas își spuse: „Nu încă, amice. Ai să descoperi într-o clipă. Aproape mort, dar nu chiar.”

Își forță voința ca să-și ridice mâna cu arma, care atârna o tonă, apoi se mișcă încet în timp ce Morgan intra prin ușa deschisă a camionetei.

Morgan își ținea pistolul îndreptat spre Thomas, dar nu era decât un gest de precauție. Era convins că Thomas era mort. Niciun om cu o față atât de distrusă nu mai putea să fie viu.

— Ar trebui să-l scoatem de-aici și să-l îngropăm, zise el și se uită la Bleck care se aplecase înainte și se uita pe fereastră, cu ușa împinsă spre el și cu ochii ațintiți la Thomas.

Thomas deschise ochii.

— Fii atent! strigă Bleck și încercă să-și scoată arma, dar se împiedică de ușa împinsă spre el.

Thomas apăsă pe trăgaci în timp ce Morgan îl împușca.

Cele două arme explodară în același timp, răsunând ca un singur foc.

Glonțul lui Morgan îl nimeri pe Thomas în gât și îl ucise instantaneu.

Glonțul lui Thomas îl lovi pe Morgan în stomac. Morgan se împletici, căzu în mașină și rămase cu fața în poala lui Thomas.

Gypo scoase un urlet lung și înspăimântător.

Bleck rămase o clipă înlemnit. Apoi, împinse ușa mașinii înspre picioarele lui Morgan și se strecură prin spațiul dintre ușă și peretele caravanei.

Se aplecă în mașină și îl răsturnă pe Morgan pe spate.

Morgan îl privi cu o expresie pierdută.

— N-a mers, murmură el cu o voce atât de scăzută încât Bleck de-abia îl auzi. Îți doresc noroc, Ed. Ai să ai nevoie de el. Toți o să aveți nevoie de noroc...

Bleck se îndreptă din spate. Se pomeni gândindu-se că dacă au să reușească vreodată să spargă camioneta, au să aibă fiecare două sute cincizeci de mii de dolari, întrucât acum, în loc de

cinci, nu mai erau decât patru care să împartă banii furați.

CAPITOLUL VIII

Cabana consta dintr-un dormitor, o cameră de toate zilele, e bucătărioară și un duș.

Era mobilată plăcut cu două paturi de-o persoană în dormitor iar în camera de toate zilele cu două fotolii confortabile și o sofa. Cu unele mici schimbări, putea găzdui patru persoane.

Avea avantajul de-a fi cea mai izolată cabană de pe marginea lacului. Era cabana destinată celor în luna de miere, îi spusese lui Ginny îngrijitorul, zâmbind complice. Aveau noroc c-o găsiseră. Ultimul cuplu care stătuse acolo plecase cu o seară mai înainte.

Omul, pe nume Hadfield, se suise în Buick alături de Ginny și Kitson și îi îndreptase spre cabană.

Din când în când se uita la Kitson și se întreba de ce-o fi atât de încordat și de ce nu scotea o vorbă. Își spusese că poate era nervos, pus în situația de-a petrece prima noapte ca soț, deși nu exista niciun motiv ca un bărbat cu o soție atât de drăguță ca Ginny să fie atât de nervos.

Și fata era nervoasă, dar asta era de așteptat. Toate fetele drăguțe, își spusese Hadfield sentimental, erau nervoase în luna de miere și el unul nu mai știa ce să facă pentru ea. Îi arătă unde putea parca caravana, chiar alături de cabană și îi făcu semn spre debarcader unde puteau închiria o barcă dacă voiau. Le spusese că nu vor fi deranjați.

— Oamenii de pe aici sunt foarte sociabili, doamnă Harrison, îi spusese el după ce descuie ușa cabanei și îi arătă unde se aflau lucrurile de care aveau nevoie. Se vizitează între ei, dar bănuiesc că doriți puțină izolare, cel puțin câteva zile, zise el și îi făcu cu ochiul lui Kitson care se uita inexpresiv la el. Am să le spun celorlalți. Nimeni n-are să vă deranjeze până nu vă declarați de acord.

Cei patru nu aveau nimic de făcut până la căderea întinericului. Aceasta fu cea mai îngrozitoare perioadă din acea zi plină de evenimente dramatice. Ginny merse în dormitor și se întinse pe pat. Kitson rămase de gardă, fumând și cu ochii pironiți la caravană. Bleck și Gypo fuseseră siliți să rămână în caravană, alături de cadavrele lui Morgan și ale lui Thomas. A fost o perioadă foarte grea.

Când se întunecă, Bleck și Gypo intrară în cabană.

Gypo era distrus. Se prăbuși într-un fotoliu și își îngropă fața în mâini. Mai avea încă o vânătaie pe bărbie, acolo unde îl lovise Bleck. La un moment dat, în drum spre Fawn Lake, Gypo încercase să iasă din caravană, începuse să urle și să bată cu pumnii în pereții ei. Se comportase de parcă ar fi înnebunit.

Bleck trebuise să-l pocnească rău de tot. Nu exista nicio altă cale de a-l calma. Când Gypo își revenise, se așeză pe podeaua caravanei, tăcut și inert. În timpul celor lungi opt ore petrecute împreună cu Bleck în caravană, așteptând să se întunece și stând cu ferestrele închise pentru a nu lăsa muștele să intre, fusese o experiență pe care niciunul dintre ei nu avea s-o uite vreodată.

Bleck și Kitson se duseră în pădurea întunecată pentru a găsi un loc unde să-i îngroape pe Morgan și pe Thomas. Printre altele, Gypo luase cu el o lopată și, după ce găsiră un loc, începură pe rând să sape.

Munciră în tăcere și la lumina lunii. Era o muncă enervantă pentru că vedeau bărci pe lacul luminat de lună. Auzeau voci în depărtare și, la un moment dat, trebuiră să se ghemuiască, cu inimile zvâcnind, în timp ce pe alături trecea un cuplu de îndrăgostiți.

După miezul nopții bătură pământul, îl acoperiră cu frunze uscate și ramuri. În acel moment erau

atât de epuizați încât de-abia reușiră să mai ajungă la cabană.

O găsiră pe Ginny într-un fotoliu, cu revolverul ei calibrul 38 în poală, privindu-l pe Gypo care adormise pe sofa.

Bleck închise ușa. Apoi se apropie de cel de-al doilea fotoliu și se lăsă să cadă pe el.

Kitson stătea pe un scaun. Avea fața de culoarea grăsimii de oaie și un mușchi îi tresărea pe obraz.

— Vreo problemă? o întrebă Bleck pe Ginny.

Fata era palidă și cu cearcăne grele sub ochi. Părea mai în vârstă și mai puțin atrăgătoare, dar vocea îi rămase fermă când spuse:

— Nu, atât că vrea să plece acasă.

— De îndată ce deschide camioneta, zise Bleck. Se poate duce dracului, în ce mă privește.

La sunetul vocilor, Gypo se agită și își deschise ochii. Clipi, privind în jur, apoi, văzând că cei trei îl privesc, își dădu jos picioarele de pe sofa și se sculă cu fața încordată și cu mâinile începând să-i tremure.

— Ed, am de gând să plec, spuse el, cuvintele curgându-i din gură. Poți să iei partea mea de bani. M-am tot gândit la asta. Nu vreau să am nimic de-a face cu afacerea asta. Ia banii mei și lasă-mă să plec. Dacă nu era Frank, nu m-aș fi amestecat în lovitură. El m-a convins. Voi trei n-aveți decât să continuați, dacă așa vreți, eu unul mă întorc la atelier.

Bleck îi studie cu atenție.

— Nu cred c-ai s-o faci.

Gypo își frecă mâinile pe genunchi în timp ce sudoarea de pe față o făcea să lucească în lumina abajurului.

— Ascultă, Ed, fii înțeleghător. Îți dau partea mea. E o groază de bani. Vreau să plec acasă.

— Nu cred c-ai s-o faci, răspunse Bleck cu aceeași voce plată.

Gypo îl imploră din priviri pe Kitson.

— Ascultă, amice, lovitura asta n-are să reușească. N-am voit s-o dăm. Frank ne-a convins. Hai să plecăm. Putem să ne câștigăm ușor viața. Lucrezi cu mine la atelier. O să ne înțelegem bine... îți jur.

— Scutește-ne, spuse Bleck cu o vece înceată. Rămâi aici și ai să deschizi camioneta.

— Nu, Ed, trebuie să plec. Nu mai am nervi pentru treaba asta. Am să-ți spun cum să deschizi mașina. Tu și cu fata o puteți face, dar eu nu mai stau. Îți dau partea mea. Kitson are să-i dea lui Ginny partea lui. O să plecăm...

Bleck se uită la Kitson.

— Vrei să pleci? îl întrebă el.

Moartea violentă a lui Morgan îl năucise pe Kitson, dar acum își recăpătase cumpătul. Coșmarul de-a fi trebuit să îngroape cele două cadavre îi întărise voința în loc să i-o slăbească. Știa că ajunsese la punctul când nu se mai putea retrage. Nu avea decât de câștigat și numai viața de pierdut. Fie că dorea sau nu, nu-l mai interesa să plece.

— Nu, răspunse el.

— Ascultă, băiete, nu știi ce vorbești, zise Gypo disperat. Trebuie să pleci. Trebuie să vii cu mine. Nu cred c-o să reușești lovitura. E mai bine să pleci acum. Hai cu mine.

— Nu plec, zise Kitson, cu ochii ațintiți la Ginny.

Gypo își trase din greu respirația.

— Plec, spuse el. Nu-i nimic de făcut aici. Trei oameni au murit. Frank a spus c-o s-avem lumea în buzunar. Uite ce i s-a întâmplat. Are o gaură în buzunar. Nu vă dați seama? Se sculă în picioare. Eu mă duc acasă.

Bleck făcu un pas înainte și luă arma din poala lui Ginny. O îndreptă spre Gypo.

— Ai să deschizi camioneta, Gypo. Iar dacă n-ai s-o faci, atunci am să te omor și-am să te îngrop în pădure.

Tonul rece și decis al lui Bleck îl făcu pe Gypo să înțeleagă că vorbea serios.

Gypo rămase tăcut o vreme, uitându-se la armă, apoi se așeză la loc încet cu un gest de disperare completă.

— În regulă, mă silești să rămân, spuse el cu o figură descompusă, dar te previn că n-are să se aleagă nimic bun.

Bleck lăsă arma din mână.

— Ai terminat de bătut câmpii? întrebă el.

— Nu mai am nimic de spus, zise Gypo și își plecă fruntea. Te-am prevenit. Ține minte. N-are să iasă nimic bun din treaba asta.

— Acum, spuse Bleck, va trebui să ne instalăm. Am rămas patru. Înseamnă ca fiecare dintre noi va avea cincizeci de mii de dolari în plus față de ce-am hotărât. Împărțim partea lui Frank. Ne continuăm planul. Kitson, tu și cu Ginny, jucați mai departe rolul de proaspeți căsătoriți. Gypo și cu mine ne ocupăm de caravană. De îndată ce punem mâna pe bani, ne despărțim. De acord?

Cei doi dădură afirmativ din cap.

— În regulă. Bleck se sculă, traversă camera și scoase cheia din broască. O puse în buzunar. Am avut destul pentru astă-seară. Mă duc la culcare. Se apropie de Gypo și îl bătu pe umăr. Ia un scaun, borșosule. Cred că merită să dorm pe sofa. Se așeză pe sofa iar Gypo se mută plictisit pe un fotoliu. Bleck își aruncă pantofii din picioare și se adresă lui Kitson. Mai există un pat în dormitor pentru ginere. N-ai decât să-l iei.

Kitson era mult prea obosit ca să mai își bată capul cu insulta. Se întinse pe fotoliu.

Ginny se duse în dormitor și o auziră cum încuie ușa.

— Ai ghinion, ginere, spuse Bleck batjocoritor și stinse lumina. Nu cred că-i pasă de tine.

— Taci din gură! bombăni Kitson.

○

Curând după ora șapte, a doua zi dimineața, Ginny intră în camera de toate zilele și ridică jaluzelele sculându-i pe cei trei.

Bleck se ridică în capul oaselor bombănind, bâjbâind după pistol.

Amețit de somn, Kitson își înălță capul și clipi des la Ginny în timp ce ea se îndrepta spre bucătărie.

Gypo scoase un geamăt fiind înțepenit și se aplecă înainte să-și pipăie bărbia încă dureroasă.

— E timpul să vă ascundeți, spuse Ginny. Sunt deja oameni pe lac.

Bleck mârâi nemulțumit, se sculă și intră în sala de baie.

Până să termine de făcut un duș, Ginny dusese în camera de toate zilele o tavă cu cafea, șuncă, ouă și suc de portocale.

— Ar fi mai bine dacă ați duce tava cu voi în caravană, spuse ea și o împinse în mâinile lui Bleck.

O sclipire primejdioasă trecu prin ochii lui Bleck.

— Ascultă, fetițo, eu dau ordinele acum, spuse el și luă tava. Eu sunt cel care conduce grupul.

Ochii ei exprimară un amuzament disprețuitor.

— Nimeni nu conduce, zise ea. Nici măcar Morgan n-o făcea. Lucram conform planului. Am căzut de acord ca tu și Gypo să veniți în cabană numai noaptea și că trebuia să stați ascunși de la vedere în timpul zilei. Dacă nu mai ai chef să urmezi planul, atunci spune.

— În regulă, deșteapto, spuse Bleck. O să mâncăm în caravană. Am impresia că ești nerăbdătoare să rămâi singură cu noul tău prieten.

Ginny îi întoarse spatele și intră în bucătărie.

— Las-o în pace, spuse Kitson și se ridică în picioare.

— Tacă-ți gura! îl repezi Bleck. Mai bine du-te afară și vezi dacă e cineva pe acolo, apoi deschide ușa caravanei.

Kitson ezită, apoi ieși la lumina soarelui. Se uită la dreapta și la stânga, satisfăcut că nimeni nu-l privea, apoi îl chemă pe Bleck și deschise ușa caravane-i.

Bleck și Gypo intrară înăuntru.

— Nu te gânde la nimic, băiete, spuse Bleck cu ochii sticlind de ironie. Să nu încerci să profiți de faptul că ești singur cu ea.

Kitson trase de manivelă cu un gest brutal și îi închise pe cei doi în caravană, apoi se întoarse la cabană.

Intră în camera de baie, făcu un duș în timp ce Ginny pune pe masă o tavă cu șuncă și ouă.

— Arată bine, spuse el încurcat. E pentru tine sau pentru mine?

— Nu mănânc micul dejun, spuse ea abrupt, apoi își turnă o ceașcă de cafea, se duse la un fotoliu și se așază jos cu spatele pe jumătate la el.

Kitson se așază la masă. Descoperi că îi era foame și începu să mănânce. Atât șunca prăjită cât și ouăle erau exact cum îi plăceau lui.

— Cred c-ar trebui să ieșim după asta, spuse el. Am putea închiria o barcă pe lac sau face altceva.

— Da.

Kitson fu dezamăgit de răspunsul ei atât de scurt.

— Are să fie destul de greu pentru cei doi din caravană, spuse el, sperând s-o facă să vorbească. Nu-i prea multă umbră pe alături. Până la prânz are să se încingă mai rău ca o sobă.

— Asta-i treaba lor, răspunse ea indiferentă.

— Mda. Crezi că Gypo are să deschidă camioneta?

Fata făcu o mișcare de nerăbdare.

— De unde vrei să știu.

— Dacă nu reușește, ce facem?

— De ce mă întrebi pe mine? Întreabă-l pe Bleck dacă nu găsești singur răspunsul.

Ginny se sculă. Își luă ceașca de cafea și intră în bucătărie.

Kitson simțea că-i ardea fața. Brusc nu mai avu chef să-și continue micul dejun, așa că se strâmbă, își termină de băut cafeaua, puse farfuriile una peste alta și le duse în bucătărie.

— Ascultă, n-am vrut să te calc pe nervi, spuse el în timp ce punea lucrurile pe masă. Dar vom fi văzuți împreună. Nu putem fi mai puțin ostili? La urma urmei... se opri încurcat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, du-te în cealaltă cameră și lasă-mă în pace! răspunse ea cu spatele întors la el și cu o voce tremurătoare.

Izbit de tonul ei răutăcios. Kitson își schimbă poziția ca s-o poată vedea mai bine. În clipa aceea își dădu scama cât era de palidă și de trasă la față. Poate că nu era chiar atât de dură cum arăta, își spuse el. Întâmplările îngrozitoare de ieri s-ar putea s-o fi zdruncinat serios, așa cum îl zdruncinaseră pe el.

— Sigur, spuse el. Îmi pare rău. Intră în camera de toate zilele, se așeză în fotoliu și își trecu mâinile prin păr.

După un moment de tăcere o auzi plângând. Sunetul blând și aproape mut îi întări sentimentul de disperare în această lovitură. Dacă Ginny ajunsese să plângă din cauza ei, atunci nu mai exista nicio speranță.

Rămase pe loc așteptând și fumând, încercând să nu asculte. Apoi fata ieși brusc din bucătărie și, mai înainte ca să aibă ocazia să-i vadă fața, intră în dormitor. Urmă un alt moment de tăcere, apoi ieși din dormitor.

— Hai să mergem, spuse ea scurt.

Kitson se uită la ea.

Se machiase perfect. Numai sclipirea nefirească din ochi și felul studiat în care mergea sugerau că se afla sub mare presiune.

Kitson se sculă în picioare.

— Ar trebui să cumpărăm un ziar, spuse el, având grijă să n-o privească direct.

— Da.

Ginny păși spre ușă. Purta un jersey ușor și niște pantaloni verde-deschis. Combinația reliefa mai bine ca orice silueta ei feminină plăcută.

Kitson o urmă afară în lumina soarelui.

În clipa când ieșiră din cabană, căldura intensă a soarelui îi izbi și amândoi priviră spre caravana care se afla direct în bătaia soarelui. Își dădură seama de canicula acumulată în vehiculul de lemn.

Își continuară drumul unul lângă altul în tăcere.

În pădure era o cărare care ducea la biroul lui Hadfield. Alături se găsea o băcănie. Când ieșiră din umbră și la vederea clădirii de lemn, Ginny îl apucă pe Kitson de mână. Senzația mâinii ei reci îi trimise un fior pe șira spinării și se uită rapid la ea.

Ginny îi zâmbi vag.

— Îmi pare rău de scena pe care ți-am făcut-o, spuse ea. Am nervii foarte încordați. Mă simt mai bine acum.

— Sigur, zise el. Știu cum trebuie să te simți, și îi strânse mai mult mâna.

Hadfield ieși din biroul lui și le zâmbi fericit în timp ce-i întâmpina.

— Salut, domnule Harrison, spuse el și îi întinse mâna. Bănuiesc că sunteți un om fericit. Nu spuneți nimic. O pot citi pe fața dumneavoastră. Eu unul... dacă aș fi soțul doamnei Harrison, aș fi la fel de fericit.

Ginny râse și Kitson dădu mâna forțat cu Hadfield.

— Vă mulțumesc, domnule Hadfield, e un adevărat compliment. Am venit după ziare. Aveți vreunul?

— Ziare? Hadfield ridică din sprâncene. Cei în luna de miere n-ar trebui să-și bată capul cu ziare. Firește, am toate ziarele de dimineață. Vă spun de la bun început că singura știre interesantă e răpirea acestei camionete. Buna lui dispoziție se transformă într-un rânjet. Între noi fie vorba, trebuie să-i felicite pe tipii ăștia. Au fugit cu un milion de dolari! Închipuiți-vă! Un milion de

dolari bani peșin! Nimeni nu știe unde se află sau cum au făcut-o, dar asta a fost o lovitură! Acea camionetă cu o broască demnă de cei mai mari experți, și plină de dolari, a dispărut fără urmă! E formidabil! Își împinse pălăria pe ceafă și rânji la ei. Când am citit articolele din ziare, mi-am spus că e cea mai reușită lovitură dată pe aceste meleaguri de mult timp. Dispărută! Închipuiți-vă! O camionetă de mărimea aia și cu poliția și jumătate din armată cercetând fiecare drum de pe aici pe o rază de o sută și cincizeci de kilometri, și fără să-i dea de urmă!

Se duse în birou ca să aducă ziarele.

Ginny și Kitson schimbă priviri între ei.

După o vreme Hadfield ieși cu patru ziare în mână.

— Poate că nu le vreți pe toate, spuse el. Dacă vreți ultima ediție, citiți „The Herald.”

— Am să le iau pe toate, zise Kitson cu o voce strangulată. Ce-avem de pierdut?

Îl plăti pe Hadfield pentru ziare și le luă cu el.

— Sunteți mulțumită de cabană, doamnă Harrison? o întrebă Hadfield. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Totul e în regulă, spuse Ginny. Nu aveți ce să faceți pentru noi.

Kitson parcurse titlurile și Ginny intră în băcănie.

Prima pagină a ziarelor se concentrase asupra loviturii. Văzu fotografii ale camionetei, ale șoferului și gardianului. Comandamentul armatei oferea o răsplată de o mie de dolari pentru orice informație care ar fi dus la găsirea camionetei.

Era și o aluzie din partea poliției că șoferul ar fi putut fi membru al unei bande, căci dispăruse fără urmă.

În timp ce Kitson citea, cu gura uscată de emoție, Fred Bradford, omul care îi oferise ajutor pe drumul spre Fawn Lake cu o zi înainte, veni să-și ia ziarul.

— Salut, domnule Harrison. Văd că ți-ai luat ziarele. Cum îți place aici? E foarte frumos, nu-i așa?

Kitson dădu afirmativ din cap.

— Sigur că e.

— Citești despre atacul camionetei? Am auzit despre ea azi-dimineață la radio. Se pare că sunt siguri că mașina e ascunsă undeva prin pădurile de aici? Au început să organizeze patrule de cercetare. Toate drumurile sunt supravegheate din aer și totuși niciun semn de camionetă.

— Mda, zise Kitson și împături ziarele.

— Nu mai înțeleg cum de-au reușit s-o țină ascunsă cu atâția oameni care îi caută. Se pare că șoferul e unul dintre ei. Sărmanul gardian, cum îl cheamă? Dirkson. Cred c-ar trebui să se îngrijească de văduva lui.

Hadfield, care trăsesese cu urechea, zise:

— Accidentul a fost un pretext, așa se spune. Înseamnă ca femeia e complice cu banda. Gardianul a transmis prin radio la companie înainte de-a fi ucis. Îl cercetează pe tipul ăsta Thomas, șoferul, ca să vadă dacă nu cumva avea o amantă.

— Nu m-ar deranja să primesc eu răsplata, zise Bradford. Băiatul meu mi-a spus c-are să bată pădurea. Își închipuie c-are să găsească camioneta. Râse. Sper în felul ăsta să scap de el o vreme. O înnebunește pe nevastă-mea.

Hadfield clătină din cap.

— N-au s-aducă camioneta aici, zise el. Prea mulți oameni prin pădure. Cred că dacă au ascuns-o undeva, atunci e pe la Fox Wood. Foarte puțini oameni merg acolo sus și e foarte izolat.

— Da, dar nu spune asta băiatului meu, zise Bradford. E prea departe pentru el ca să plece în explorare.

Ginny ieși afară din băcănie, ducând o pungă de alimente.

— Bună dimineața, doamnă Harrison, spuse Bradford, scoțându-și pălăria. Deci ați ajuns cu bine?

— Am ajuns cu bine, spuse Ginny zâmbind. Îi dădu punga lui Kitson, apoi își puse brațul sub al lui și se aplecă spre el, continuând să zâmbească celor doi oameni care o priveau admirativ.

— Așa și trebuie, spuse Hadfield. Folosește-te de bărbat cât îl ai. Nevastă-mea spune că un bărbat nu-i bun decât să ducă pachete.

Ginny se uită în sus la Kitson.

— Cred că ești bun și pentru alte lucruri decât căratul pachetelor, iubituie, spuse Ginny.

Kitson se înroși și cei doi oameni râseră.

— Asta-mi place să aud, spuse Hadfield. Ce n-aș da să audă și nevastă-mea.

— Putem să luăm o barcă pe lac, domnule Hadfield? întrebă Ginny.

— Nici vorbă. E momentul potrivit, mai înainte de-a se face foarte cald. Știți unde e debarcaderul. Vorbiți cu Joe acolo. Are să vă dea o barcă.

— Atunci, cred c-o să ne vedem de drum, spuse Ginny.

— Când doriți nițică companie, doamna Harrison, spuse Bradford, suntem în cabana numărul 20, cam la vreo șapte sute și cincizeci de metri de voi. O să ne facă plăcere.

Hadfield îl înghionti pe Bradford.

— Sunt în luna de miere. Nu-ți închipui că vor altă companie decât a lor?

Ginny râse, îl trase pe Kitson de braț și o luară în jos pe potecă, braț la braț, cu capul lăsat pe umărul lui.

Cei doi oameni se uitară după ei și apoi se priviră ironic.

— Ce tip norocos, spuse Hadfield. Ce fată bine! Între noi doi, n-aș ezita să schimb locul cu el.

Bradford îi rânji nițel reținut.

— Fără comentariu, zise el. Dar știi la ce te referi.

Când Kitson și Ginny ajunseră la cabană, fata lăsa punga de cumpărături pe masa din bucătărie în timp ce Kitson, după ce se asigură că nu era nimeni prin apropiere, bătu în fereastra caravanei.

Roșu la față și transpirat, Bleck ridică în sus fereastra.

— Ce s-a întâmplat? se răsti el. E groaznic de cald aici! Blestematele de muște ne scot din minți! Nu putem nici măcar lăsa fereastra deschisă! Ce vrei?

— Am niște ziare pentru tine, zise Kitson și împinse ziarele prin fereastră. Vrei ceva?

— Nu! Cară-te de aici! îl repezi Bleck și trânti în jos fereastra.

Bleck se întoarse în fundul caravanei unde Gypo stătea pe un scăunel luat din cabană, cu urechea lipită de ușa camionetei și cu degetele pe cadran.

Căldura din caravană era insuportabilă și Bleck își scosese haina și cămașa. Pe pieptul lui păros șiroia transpirația.

Îl urmări pe Gypo câteva secunde, apoi înălță indiferent din umeri și se așeză pe podea ca să citească ziarele.

După o jumătate de oră, aruncă ziarele și se sculă ca să vadă ce făcea Gypo.

Gypo stătea liniștit, cu fața congestionată, cu ochii închiși, ascultând atent și cu degetele pe cadran.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Bleck. Ai de gând să faci asta pentru următoarele zece zile?

Gypo se uită la el și deschise ochii.

— Taci din gură! spuse el furios. Cum vrei să lucrez dacă mă ții de vorbă?

— Dacă nu respir niște aer curat, am să fac o criză de apoplexie, spuse Bleck ștergându-se la față cu dosul mâinii. Ascultă, nu putem deschide o fereastră și să aranjăm perdeaua ca să ținem muștele afară?

— Aranjeaz-o cum vrei, spuse Gypo. Dacă vrei să deschid camioneta, lasă-mă în pace.

Bleck îl privi furios, apoi se apropie de dulăpior de unde luă o cutie cu pioneze și un ciocan. Bătu perdeaua în pioneze peste fereastră, apoi ridică fereastra pe lângă perdea.

Se uită afară la lac și îi văzu pe Kitson și pe Ginny suindu-se într-o barcă cu vâsle. În timp ce barca se îndepărta de debarcader, un fior de gelozie îi trecu prin suflet.

— Derbedeul are viața ușoară! izbucni el. Eu ar fi trebuit să fac asta! Uite cum pleacă...

Gypo întoarse capul pe lângă camionetă.

— Vrei să taci din gură! strigă el tare. Cum pot să lucrez...

— În regulă, în regulă, îl repezi Bleck. Încetează de-a mai țipa la mine.

Gypo își șterse degetele chinuite de dosul pantalonilor și se uită fix la cadran. Până acum nu auzise mecanismul dinăuntru intrând în acțiune. Putea să stea acolo, își spuse el disperat, învârtind cadranul zile întregi fără rezultat. Poate că n-avea să obțină niciodată un rezultat.

— Trebuie să mă odihnesc. Nu mai am sensibilitate în degete.

Se apropie și rămase lângă fereastra deschisă, inspirând adânc aerul proaspăt care începuse să circule prin caravană.

— Nu există și o altă cale de-a o deschide? întrebă Bleck urmărind cu privirea barca deplasându-se rapid, în timp ce Kitson vâslea energic.

— I-am spus lui Frank c-are să fie greu, zise Gypo. Poate că n-am s-o deschid niciodată.

— A, da? Bleck îl privi ținând. Fă bine și deschide-o, Gypo. M-ai auzit? Fă bine și deschide-o.

Sclipirea amenințătoare din ochii lui îl făcu pe Gypo să bată în retragere.

— Nu pot să fac minuni, mormăi el. E cu puțință ca nimeni să n-o poată deschide.

— Atunci mai bine fă o minune, răspunse Bleck pe un ton sălbatic. Dă-i drumul! Hai o dată! Cu cât lucrezi mai mult la ea, cu atât minunea are să aibă loc mai repede! Dă-i bătaie!

Gypo se înapoie la cadran, se așeză pe scăunel și începu din nou să miște cadranul, ascultând mișcarea mecanismului.

La apusul soarelui Gypo era epuizat. Stătea pe scăunel, sprijinindu-se de ușă fără să mai încerce să miște cadranul.

Văzând dezamăgirea de pe fața lui, ca și aerul lui descompus, Bleck îl lăasă în pace.

Gypo nu avusese decât o pauză de-o oră în timpul celor douăsprezece ore lungi de lucru. Reușise să capteze unul din mecanisme și bănuia că mai are de găsit cel puțin alte patru. Era un început și Bleck începuse să se simtă mai optimist. Poate că a doua zi Gypo avea să găsească alte două. Poate că până la sfârșitul săptămânii reușeau să deschidă ușa.

Când se întunecă destul, Kitson le dădu drumul și se grăbiră să intre în cabană.

Ginny le pregătise o masă cu friptură de porc cu cartofi și o plăcintă de mere.

Oamenii înfulecară mâncarea. Din când în când Bleck îi arunca o privire furioasă lui Kitson, a cărui față bronzată sublinia faptul că-și petrecuse ziua în aer liber.

Gypo se mai însenină când văzu ce are în farfurie și mănca cu multă poftă. La sfârșitul mesei, fața lui grasă își pierduse expresia de oboseală și de disperare resemnată.

După masă Bleck se instalează într-un fotoliu, aprinse o țigară și se uită la ceilalți trei.

— Am făcut nițel progres azi, spuse el. De acum înainte unul din noi va trebui să stea în caravană în fiecare noapte. Nu ne putem îngădui riscul ca cineva, văzând caravana, să încerce să arunce o privire pe fereastră sau să încerce să intre cu forța înăuntru. E treaba ta, Kitson. Ai avut o ocupație

plăcută în timpul zilei. Poți să ai una mai puțin plăcută în timpul nopții.

Kitson dădu din umeri nepăsător. Nu-i păsa. Avusese o zi bună. Ginny dădea semne că începuse să se destindă în prezența lui. Deși se mențineau la discuția unor subiecte impersonale, fata părea dispusă să vorbească cu el și nu mai era atât de dură. Vâslise în jurul lacului dimineața și înotase în timpul după-amiezii.

De câte ori întâlneau pe cineva, fata își vâra brațul sub al lui și Kitson se simțea fericit.

După-amiază stătuseră unul lângă altul la soare după ce înotaseră, el în chiloți de baie iar ea într-un costum alb dintr-o bucată. La un moment dat se mutase brusc foarte aproape de el și își lăsase fața pe umărul lui, cu brațul peste pieptul lui. O clipă își închipuise că reușise să învingă rezistența ei finală pentru că imediat alți doi oameni coborâseră la plajă și văzându-i în acea poziție, se îndepărtaseră, lăsându-i singuri.

Avusese grijă să nu se miște, sperând că ea va rămâne așa, dar firește acest lucru nu se întâmplase. De îndată ce cei doi plecaseră, Ginny își ridicase capul și se uitase la el.

— Îmi pare rău, spuse ea, n-am vrut să te jenez.

— Nu m-ai jenat deloc, zise Kitson. Mi-a plăcut.

Ginny râse și se ridică în capul oaselor.

— Sunt sigură, spuse ea. Merg să mai înot puțin, și, sărind în picioare, fugi la malul lacului.

Kitson rămase pe loc, urmărind-o din priviri.

Da, fata se destindea în compania lui. Pentru prima oară simți că ar putea avea o șansă cu ea.

Își dădu seama că cererea lui Bleck de-a păzi caravana noaptea era justificată. Oricine ar fi orbecăit noaptea prin întuneric cu ideea de-a intra înăuntru putea să le rateze complet planul.

— În regulă, spuse el, împingându-și scaunul în spate, am să mă duc acolo chiar acum.

Bleck se aștepta la opunere și fu surprins. Îl urmări ieșind din cameră. Când ușa se închise, Bleck spuse:

— Ce-ar fi ca Gypo și cu mine să ocupăm cele două paturi, fetițo, iar tu să folosești sofaua? Noi muncim din greu și trebuie să dormim comod. De acord?

Ginny dădu indiferentă din umeri.

— Firește.

Bleck o privi fix.

— Afară de cazul că Gypo doarme pe sofa.

Ginny îl privi direct:

— Mulțumesc, dar prefer sofaua, îi răspunse ea scurt.

— Cum vrei, zise Bleck și rânji. Se sculă, luă un pachet de cărți de joc de pe consolă și începu să le amestece.

— Vrei să jucăm gin?

— Nu, răspunse Ginny. Mă duc să fac o plimbare. Aș vrea să am camera la dispoziție când mă întorc.

Înțelegând despre ce era vorba, Gypo îi privi și îi ascultă jenat.

— Sigur, spuse Bleck, continuând să rânjească. Gypo, hai să mergem în dormitor. Putem folosi un pat drept masă.

Gypo se sculă și intră în dormitor.

— Ai camera la dispoziție, fetițo, zise Bleck. Cum te-ai distrat azi cu măcălișca de Kitson? Te-ai îndrăgostit de el?

Ginny se lăsă pe spatele scaunului și îl privi disprețuitor.

— Te-ai fi așteptat s-o fac?

— Păi, nu se știe niciodată. Bănuiesc că trebuie să existe câteva fete care să se îndrăgostească de el. E nebun după tine.

Ginny se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușa cabanei.

Bleck o urmări din priviri.

— Noi doi, scumpo, am putea face o echipă bună. Ce-ar fi să reflectezi la asta? spuse el în timp ce fata deschidea ușa.

— Lasă-mă în pace, îi spuse ea fără ca măcar să catadicsească să se uite la el. Ieși, afară în întunericul nopții și închise ușa în urmă.

O sclipire primejdioasă apăru în ochii lui Bleck care ezită să răspundă. Ar fi avut chef să plece după ea și s-o învețe minte că nu putea vorbi astfel cu el, dar își dădea seama că Kitson putea ieși din caravană și nu era încă pregătit pentru o confruntare cu el.

Înălță furios din umeri și se duse în dormitor unde Gypo stătea pe pat, frământându-și nervos mâinile.

— Ascultă, Ed, lasă fata în pace. Avem destule probleme fără să mai ne complicăm și cu istorii de fuste.

— Tacă-ți gura! îl repezi Bleck. Apoi se așeză pe pat și începu să dea cărțile.

Pe la ora unsprezece o auziră pe Ginny intrând în cameră iar peste câteva minute dușul curgând.

Bleck își stinse țigara și adună cărțile de joc de pe pat.

— Hai la culcare, spuse el. Va trebui să intrăm din nou în cutia aia în zori.

Gypo era gata de culcare și, în câteva minute, cu lumina stinsă, începu să sforăie.

Bleck rămase treaz, uitându-se în întuneric și ascultând. O auzea pe Ginny mișcându-se în camera de toate zilele și după câteva minute surprinse zgomotul comutatorului care stingea lumina.

Bleck credea în metode directe atunci când avea de-a face cu femeii. A le face curte i se părea o pierdere de timp.

Aruncă cearșaful de pe el, se dădu tiptil jos din pat și se apropie de ușa despărțitoare. Se opri ca să se convingă că Gypo dormea dus, apoi întoarse

clanța încet, intră în cameră pe tăcute și închise ușa după el.

Aproape imediat lumina se aprinse și Ginny se ridică în capul oaselor. Purta o pijama albastru-deschis și îi apăru foarte atrăgătoare lui Bleck care rânji fericit în timp ce traversa camera. Se opri la marginea sofalei și se uită în jos la fată.

— Mi-am zis să vin și să-ți țin companie, scumpo, spuse el. Fă-mi loc pe sofa.

Ginny rămase nemișcată, ațintindu-l cu ochii ei de un verde-marin și cu o expresie complet indiferentă.

— Ieși afară! îi spuse ea încet.

— Hai, scumpo, zise Block și se așeză pe marginea sofalei. Nu fi așa. Am planuri pentru noi doi. După ce terminăm lovitura și punem mâna pe bani, plecăm împreună să vizităm lumea. Te iau cu mine la Londra și la Paris. Ți-ar place, nu?

— Ți-am spus să ieși afară! repetă fata și tonul ei calm și hotărât îl înfurie pe Bleck.

— Poate că te pot convinge, zise el și o apucă de umăr. În clipa următoare simți ceva dur înfigându-i-se în coaste.

Se uită în jos și inima îi zvâcni de panică la vederea pistolului automat pe care fata i-l vârâse în piept.

— Ia-ți labele de pe mine încet, spuse Ginny și vocea ei de oțel îl sperie pe Bleck. Fă-o încet, altfel te omor!

Încet și prudent, Bleck își ridică mâna de pe umerii ei. Avea un sentiment îngrozitor că nu era decât la un pas de moarte.

— Scoală-te, continuă ea. Încet. Ține-ți mâinile în sus.

Bleck se sculă și bătu în retragere.

— Ieși afară de aici! îi spuse ea în timp ce ținea arma îndreptată spre pieptul lui. Data viitoare când ai să mai încerci figura asta, te omor. Du-te la tine în odaie și stai acolo!

Bleck respiră adânc și lung.

— În regulă, fetițo, îi spuse el. Ai grijă pe viitor!
Te aranjez eu! Să nu-ți faci nicio speranță!

— Întinde-o, javră de doi bani! îi spuse ea.

Bleck se întoarse în dormitor și închise ușa.
Tremura de furie.

Dacă fata își mai închipuia, după ce făcuse, care să-și primească partea ei de bani se înșela, își spuse el în timp ce se vâra la loc în pat.

Are s-o aranjeze el! Are s-o învețe el minte să-l mai amenințe cu o armă!

Ea și cretinul de Kitson! Are să-i aranjeze pe amândoi!

Când avea să scoată banii din camionetă, avea să-l împuște în cap pe Kitson, iar în ce-o privește, asta rămânea de văzut.

Rânji bestial în beznă.

Șapte sute și cincizeci de mii de dolari era o sumă mult mai frumoasă decât două sute și cincizeci de mii.

Ramase o vreme în întuneric, plănuiind ce-avea să facă cu banii.

Brusc se hotărî că poate n-ar fi deloc o idee proastă să se scape și de Gypo, să se scape de toți!

Un milion era mult mai bine decât șapte sute și cincizeci de mii de dolari!

Atunci poți să-ți spui că ai lumea în buzunar!

Cu un milion de dolari bani peșin, un om putea domni!

CAPITOLUL IX

Următoarele două zile se scurseseră la fel. În zori, Bleck și Gypo mergeau în caravană iar Kitson se întorcea la cabană.

Apoi, după câteva ore de somn, Kitson pleca împreună cu Ginny ca să-și petreacă ziua înotând, plimbându-se sau stând la marginea lacului.

Bleck stătea pe podeaua caravanei citind ziarele iar Gypo lucra la ușa camionetei.

Știrile din ziare erau încurajatoare. Atât poliția cât și armata erau pur și simplu uimite. Deși vânătoria continua, exista o notă de deznădejde în declarațiile făcute presei de către poliție. Ajunseseră în cele din urmă la concluzia că acea camionetă fusese cărată într-un alt vehicul. Nu puteau găsi nicio altă explicație faptului că dispăruse fără nicio urmă. Se bănuia că, între timp, camioneta fusese scoasă din California. Vânătoria fusese extinsă pe o rază de șapte sute cincizeci de kilometri și răsplata fusese ridicată la cinci mii de dolari.

Două sute de soldați, împreună cu poliția, cercetau Fox Wood iar avioane patrulau în aer deasupra șoselelor.

Mai devreme sau mai târziu, camioneta avea să fie găsită, afirma cartierul general al armatei. Era o imposibilitate fizică să dispară și să rămână dispărută la infinit!

Dacă poliția și armata aveau probleme, la fel aveau și Gypo și Bleck!

Rezultatul celor două zile de lucru ale lui Gypo era zero.

Stătuse pe scăunelul lui toată ziua în căldura sufocantă a caravanei, mișcând butonul cadranului, ascultând, transpirând, blestemând și apoi ascultând din nou, dar cel de-al doilea mecanism refuzase să fie prins.

Neavând nimic de făcut în afară de-a privi pe Gypo și de-a citi ziarele, Bleck ajunsese într-o stare de nervi îngrozitoare. În afară de zăpușeala insuportabilă din caravană și de tensiunea așteptării să audă de la Gypo dintr-o clipă într-alta că a prins cel de-al doilea mecanism, mai era chinuit și de gândul înnebunitor că Ginny și Kitson se aflau în aer liber distrându-se.

Deși era sigur că Kitson era un bețivan și un golan, Bleck începuse să se convingă singur că între timp tipul lăsase o impresie favorabilă fetei. Niciun om care e compania unei femei timp de trei zile nu putea să nu-i lase o bună impresie. Dacă el, Bleck, ar fi avut pe Ginny la dispoziție pentru douăsprezece ore, fata ar fi cedat tehnicii lui amoroase. Așa încât ideea că cei doi se aflau împreună înrăutățea datorită geloziei starea lui de nervozitate cruntă.

Pe la ora șase în cea de-a treia zi, în timp ce soarele apunea în dosul munților, aruncând o lumină portocalie peste lac, Gypo își pierdu răbdarea și cumpătul.

Trei zile muncise ca un rob la această broască în condiții imposibile și se simțea complet învins.

Cel de-al doilea mecanism nu voia să apară. Mișcase butanul cadranului cu încetineala unui melc de la un capăt la altul și nu se întâmplase nimic. Însemna că mișca totuși butonul prea repede. Însemna că mâna de care fusese atât de mândru nu mai era destul de sensibilă ca să controleze cadranul.

— Nu mai pot! gemu el brusc, prăbușindu-se de ușa caravanei. Nu pot s-o fac, Ed! E inutil! Chiar dacă încerc douăzeci de ani, și tot n-am să reușesc! Dacă nu ies de aici, am să înnebunesc!

Alarmat de isteria din vocea lui Gypo, Bleck sări în picioare, făcu turul caravanei și ajunse lângă Gypo, ținând arma în mână.

— Gura! se răsti el, vârându-i pistolul în coaste. Ai să faci și pe dracu și-ai să deschizi camioneta!

Altminteri te omor!

Gypo începu să plângă cu disperare în timp ce trupul lui gras tremura de epuizare.

— N-ai decât! vorbi el cu răsuflarea tăiată. Omoară-mă! Crezi că-mi mai pasă? Mai bine mort decât să mai lucrez la combinația asta oribilă! N-ai decât, omoară-mă! Nu mai pot!

Bleck îl plezni brutal pe Gypo peste față cu patul armei. Gypo se trase în spate în timp ce sângele îi curgea de pe o tăietură pe obrazul lui gras pe gulerul cămășii. Se ghemui lângă peretele caravanei și își închise ochii.

— N-ai decât! strigă el cu o voce isterică și stridentă, ca a unei femei îngrozite. Omoară-mă! Nu mai pot continua! Am terminat!

— Vino-ți în fire, golanule! strigă Bleck, speriat de înfățișarea lui Gypo și spunându-și că dacă își iese din sărite întregul plan are să explodeze și o să-i rănească.

— Îți spun că nu pot s-o fac, gemu Gypo și se prăbuși pe podea ascunzându-și fața în mâini.

În acea clipă se auzi o bătaie discretă în ușa caravanei și sunetul îl îngheță de teamă pe Bleck.

Îi văzuse pe Ginny și pe Kitson plecând în Buick ca să facă cumpărături în oraș, așa încât își dădu seama că nu putea niciunul dintre ei să bată la ușă.

Când Gypo începu din nou să geamă, Bleck îl înșfăcă și îl scutură violent.

— Taci din gură! E cineva la ușă!

Gypo înlemni și trase cu urechea.

Cei doi oameni ascultau și așteptau.

Bălaia în ușă se auzi din nou.

Bleck îi făcu semn lui Gypo să rămână pe loc. Cu arma în mână, se strecură la fereastră. Rămânând într-o parte, încercă să tragă cu ochiul prin perdea.

La ușa caravanei se afla un băiețuș de vreo zece ani, bătând și încruntându-se în timp ce se uita fix

la caravană. În mână ținea un pistol jucărie pe care îl îndreptase spre ușă.

Bleck îl privi cu buzele trase peste dinți într-un rânjet cinic.

Băiețelul, îmbrăcat în blugi și o cămașă în pătrate albe și roșii, era în picioarele goale și purta pe cap o pălărie de pai. Se uita la ușa caravanei cu o față bronzată și mirată.

Se lăsă o altă tăcere și băiatul continuă să se uite la caravană, apoi, cu aerul că a luat o hotărâre, înaintă și își încleștă degetele de marginea ferestrei, pregătindu-se să se uite prin fereastră.

Gypo, văzând expresia surprinsă și monstruoasă a lui Bleck, se ridică de pe scăunel și se apropie de Bleck la fereastră. Respiră speriat la vederea băiețelului și îl apucă brusc pe Bleck de încheietura mâinii.

— Nu! șopti el. Nu un copil! Ai înnebunit?

Bleck își eliberă încheietura mâinii când își dădu seama că băiețelul nu se putea ridica până la marginea ferestrei.

Băiatul se lăsă la pământ și se uită lung la caravană cu un aer supărat.

După ce o privi o vreme, se întoarse brusc și o apucă pe poteca ducând spre marginea lacului.

— Crezi că ne-a auzit? întrebă Bleck neliniștit.

— Nu știu, zise Gypo. Șocul produs de apariția neașteptată a băiatului îl trezise la realitate.

— M-a speriat de moarte, zise Bleck și se șterse pe față cu mâna. Stai jos, Gypo, și nu te enerva. Ce-ar fi dacă aș încerca eu să deschid broasca?

— Tu? Gypo se schimonosi la față de dezgust. Nu! S-ar putea să strici și primul mecanism dacă nu ești sensibil la el. Nu te apropia de broască.

Bleck se aplecă și îl înșfăcă pe Gypo de pieptul cămășii, zguduindu-l puternic.

— Așadar, dacă eu n-o deschid și tu nu vrei s-o deschizi, cum o deschidem? îl întrebă el cu o voce foarte mânioasă.

— Nu pricepi cum stau lucrurile? îi spuse Gypo. N-o să fim în stare s-o deschidem! Lucrez de trei zile la ea! Ore și ore la rând! Și ce s-a întâmplat? Am prins un mecanism, apoi nimic. Broasca are cel puțin șase mecanisme. Trebuie să mai găsesc cinci. În regulă, poate că într-o săptămână mai prind unul. Poate însă că nu. Dacă îl prind, mai am alte patru! Între timp, am să înnebunesc la cap! Nimeni nu poate lucra în zăpușeala asta! Nimeni! Mă las păgubaș! Nu mai pot! Nu mai suport! M-am săturat! Niciun ban nu merită asta! M-ai auzit? Niciun ban nu merită asta!

— Tacă-ți gura! strigă Bleck violent. N-o lua de la început!

Era însă foarte îngrijorat. Își dăduse seama că Gypo avea dreptate. Ideea de a sta alte trei sau patru săptămâni închis în acest cuptor care era caravana îl înspăimânta și pe el.

Gypo se prăbușise la loc pe scăunel, ținând o mână la fața care îl durea în timp ce se uita pierdut la cadran.

— Poți să tai ușa?

— Aici? Cu neputință! Oamenii au să vadă flacăra prin perdele. Gândește-te apoi la căldură! Caravana are să ia foc!

— Ce se întâmplă dacă ducem caravana la munte? Frank a zis că s-ar putea s-o facem și mi se pare c-a venit clipa, spuse Bleck. Acolo poți lucra cu dosul caravanei deschis. Asta ar fi în regulă, nu?

Gypo își scoase batista și își tamponă obrazul care sângera.

— M-am săturat. Vreau să plec acasă. Nimeni n-are să deschidă blestemata asta de broască, nimeni!

— O să vorbim cu ceilalți doi, spuse Bleck răgușit. Unde ți-e curajul! Sunt un milion de dolari în dosul acelei uși! Un milion de dolari! Gândește-te la asta!

— Nu-mi mai pasă nici dacă ar fi douăzeci de milioane! spuse Gypo cu o voce tremurătoare. Îți

spun că m-am săturat! Nu înțelegi ce vorbesc?

— Calmează-te o dată, spuse Bleck așezându-se pe podea. O să discutăm cu ceilalți doi.

Ginny și Kitson se întorceau de la oraș la vreo douăzeci de kilometri de parcul de caravane după ce făcuseră cumpărături. Nu aveau nici cea mai mică idee de criza de nervi a lui Gypo.

Hotărâseră că nu era prudent să mai cumpere de la băcânia locală. Patronul avea să observe cantitățile de alimente cumpărate, mult prea mari pentru două persoane, așa că mergeau la oraș în fiecare zi.

În decursul ultimelor două zile Ginny și Kitson fuseseră tot timpul împreună.

Ginny încerca încă să se decidă dacă să se alieze cu Kitson când vor primi banii. Știa că acesta era îndrăgostit de ea și descoperise că și el începuse să-i placă. Spre deosebire de Bleck, Kitson nu era primejdios și se simțea în siguranță alături de el.

În timp ce mergeau cu mașina pe autostradă, întorcându-se la parcul de caravane, Ginny îl privi de mai multe ori.

În afara nasului lui turtit, era destul de arătos, își spuse ea. Și se simți îmboldită să-i facă confidențe.

— Alec...

Kitson se uită la ea, apoi îndărăt la drum. Când mergea cu ea alături, conducea cu mare grijă.

— Da. Ce te supără?

— E ceva. Își ridică părul arămiu de pe umeri și apoi îl lăsă să cadă la loc.

— M-ai întrebat o dată de unde știam de camionetă și de bani. Te mai interesează?

Kitson fu foarte surprins.

— Mda, m-am întrebat, dar nu-i treaba mea, zise el. Ce te face să te gândești la asta?

— Ai fost foarte bun cu mine, spuse Ginny. Cei mai mulți bărbați în locul tău mi-ar fi făcut neplăceri. Îți rămân recunoscătoare. Vreau să știi că nu sunt amanta unor gangsteri.

Kitson clătină din cap.

— N-am crezut niciodată lucrul ăsta.

— Morgan a crezut-o. Își închipuia c-am furat planurile de la un gangster cu care operasem și le-am adus la el pentru o parte mai mare de bani. N-a spus-o pe șleau, dar știu că așa gândea.

Kitson se foi pe banchetă. Asta era exact ceea ce gândise Frank.

— Poate c-a gândit așa, dar eu n-am făcut-o.

— Știam de camionetă și de bani pentru că tatăl meu era portar la Centrul de Cercetări, zise Ginny încet.

— Serios? Kitson îi aruncă o privire rapidă. Deci așa se explică că ai știut.

— Nu încerc să mă dezvinovățesc, zise Ginny, lăsându-și capul pe spatele banchetei. Mama a fost o descreierată. Cred c-am moștenit o mare parte din caracterul ei. L-a părăsit pe tata când aveam zece ani. Mama nu vorbea decât de bani, spunându-mi că fără ei n-am să fiu nimic în viață. Tata era un om cumsecade, atât că nu câștiga prea mult. Era bun cu mine, dar asta nu mi-a astâmpărat setea de bani. Cu cât creșteam, cu atât devenea mai aprigă. N-am avut niciodată haine ca lumea. Mă duceam la filme doar rar. Îmi petreceam tot timpul uitându-mă la vitrinele magazinelor de mare lux, invidiind oamenii care își puteau îngădui articolele dinăuntru pe care le admiram sau doream. Tata a pomenit deseori de banii de salariu și mult timp am visat c-am să-i am. Apoi, au cumpărat noua camionetă. Tata spunea că era nebunie curată ca să nu mai asigure banii de salariu. Spunea că n-ar fi fost așa de greu ca cineva să răpească camioneta. Vorbea despre asta pe îndelete. Ideea de-a o ascunde într-o caravană a fost a lui. Să nu-ți închipui că i-a trecut vreodată prin minte s-o facă. Era un om foarte cinstit, dar m-a făcut să reflectez și gândul de-a fura camioneta a devenit o obsesie.

Kitson conducea încet și o asculta. Se uita la soare care, asemeni unei mingii roșii, se cufunda în dosul munților.

— Tata era bolnav, continuă Ginny, încleștându-și degetele pe genunchi. Mai avea doi ani până la pensie și încerca să-și țină postul, dar până la urmă a trebuit să cedeze. I-au dat la început un concediu, dar cum nu s-a restabilit complet ca să se poată întoarce când trebuia, l-au concediat și a pierdut pensia. M-am dus să vorbesc cu superiorul lui, dar nici n-a voit să discute cu mine. M-a tratat ca pe-o cerșetoare. Așa că după moartea tatălui, am decis să mă răzbun. Puteam să realizez două lucruri în același timp: să-mi plătesc polița și să mă îmbogățesc. Am pus la cale întregul plan și aveam nevoie de cineva care să mă ajute. Într-o cafenea, într-o seară, am auzit mai mulți oameni vorbind despre Morgan. Din câte am înțeles, am decis că era persoana nimerită căreia să mă adresez. Așa că m-am dus la el. Asta-i tot. A fost planul tatălui meu, dar el nu l-ar fi pus niciodată în aplicare.

— Îmi pare rău de tatăl tău, spuse Kitson.

— Da. Văzu că își încleștează mâinile. Îmi pare rău că m-am băgat în asta, Alex. Știu că am o fire dură, rea și lacomă după bani. O știu prea bine, dar nu mi-am închipuit niciodată că o să ajungem în această situație. E așa de ușor de discutat cum să omori pe cineva. O vezi în filme și nu înseamnă nimic, dar când se întâmplă în realitate...

— Ascultă, Ginny. Vocea lui Kitson deveni brusc insistentă. Hai să ne vedem de treabă. Am putea merge în Mexico. Dacă o întindem imediat, avem o șansă să scăpăm basma curată. De ce să n-o facem?

Ginny ezită, apoi clătină din cap.

— Nu, nu mai pot să abandonez totul acum. Ar fi trebuit să abandonăm mai înainte de-a ucide gardianul și șoferul și mai înainte să moară Morgan. Am să continui cu ei, Alex. Mai avem încă o șansă să punem mâna pe bani. Ce mai am de pierdut? Dar tu ar trebui să pleci, Alex. N-ar fi trebuit să fi intrat în treaba asta. Se uită la el. De

ce-ai făcut-o? N-ai voit. Mi-am dat seama. De ce-ai votat pentru lovitură?

Kitson dădu indiferent din umeri.

— Din cauza ta, spuse el. M-am îndrăgostit de tine din clipa când te-am văzut.

— Îmi pare rău, Alex. Îmi pare foarte rău.

— Ascultă, dacă punem mâna pe bani, ne putem alia? o întrebă Kitson, uitându-se fix la șoseaua care venea spre ei. Te iubesc, Ginny. Ești singura fată de care am fost vreodată îndrăgostit.

— Nu știu. Alex. Poate. Hai să așteptăm până obținem banii. Mi-e teamă de complicații. Lasă-mă să mă gândesc.

Kitson aproape că ieși de pe șosea din cauza surprizei.

— Vrei să spui că există o posibilitate ca să vii cu mine, Ginny?

Ginny îl bătu pe umăr.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta, Alex.

Se întunecase până să ajungă la caravană. Îmbărbătat de discuția avută cu Ginny, Kitson aruncă alimentele pe masa din bucătărie și se duse la caravană.

Malul lacului era pustiu. Era destul de sigur ca să-i lase pe Bleck și pe Gypo să iasă din mașină.

În timp ce-i privea ieșind, își dădu seama că se petrecuse ceva.

Gypo mergea încet și opintit, cu umerii lăsați. Obrazul drept era învinețit și sângera ușor.

Kitson îl întrebă ce se întâmplase, dar Gypo nu răspunse, ci se mulțumi să intre în cabană și să se prăbușească într-un fotoliu.

Bleck, cu o expresie lugubră și cu un licăr primejdios în ochi, se îndreptă spre sofa, apucă sticla de whisky și își turnă o băutură. Apoi se așeză pe sofa și se schimonosi.

— A fost un băiat care a dat târcoale caravanei, spuse el în timp ce Kitson închidea ușa și o încuia.

— A încercat să se uite înăuntru.

Bănuind ce-avea să urmeze, Ginny întrebă:

— Cum merge lucrul la broască?

Bleck făcu un gest plictisit.

— Deocamdată nu avem noroc, spuse el lăsându-se pe spate și uitându-se la ea. Al doilea mecanism e imposibil de prins. Gypo s-a enervat rău.

— M-am enervat rău! exclamă Gypo strident. Plec! Broasca nu poate fi deschisă! Mă auziți? Mă dau bătut și plec!

Ginny îi spuse calm:

— Nu poți să ne lași baltă. Ce s-a întâmplat?

— Întâmplat? Gypo se bătu cu pumnul pe genunchi. Nimeni nu poate lucra în caravană în căldura aia! Habar n-aveți ce e acolo! De trei zile tot încerc să deschid broasca. E zadarnic. Am să plec!

— I-ai spus lui Frank că va ține o lună, zise Ginny. Nu poți să abandonezi lucrul după trei zile.

— Lasă-l în pace, spuse Bleck. Am discutat toate astea până m-am plictisit cu golanul ăsta! Căldura din caravană e infernală. Va trebui să mergem pe munte cum a spus Frank ca să putem lucra cu dosul caravanei deschis. Nu putem face nimic încuiați înăuntru! Nu-i cu putință!

— Va fi primejdios, spuse Ginny. Aici suntem ascunși printre alte caravane, dar pe munte, dacă ne văd, au să ne cerceteze.

— Va trebui să ne luăm riscul, răspunse Bleck brutal. Dacă Gypo nu poate deschide broasca, va trebui să tăiem prin ușă și n-o putem face aici.

— Poliția supraveghează încă drumurile, zise Kitson neliniștit. S-ar putea să fim opriți. Ed. Și altceva, nu sunt sigur dacă Buickul va putea trage această greutate pe panta muntelui. Am fost acolo sus. E rău de tot și o parte din drum a fost distrusă de o furtună acum câteva săptămâni.

— Va trebui să riscăm, zise Bleck. Dacă plecăm mâine la prânz, ajungem la drumul de munte seara. Va trebui să cumpărăm un cort și mâncare. Va fi o viață aspră până deschide Gypo broasca.

— Scoate-mă din combinație! spuse Gypo violent. Mă duc acasă!

Bleck era gata să-i răspundă când auziră o bătaie la ușă.

Se lăsă o tăcere încordată și Bleck, cu arma în mână, se sculă în picioare.

Gypo, alb la față, sări în picioare și se uită la ușă.

Ginny le ordonă în șoaptă:

— Voi doi, duceți-vă în dormitor!

Bleck îl apucă pe Gypo, îl trase în picioare și intrară în dormitor în timp ce Kitson, foarte nervos, traversă odaia și deschise ușa cabanei.

Fred Bradford stătea în prag.

— Salut, domnule Harrison, spuse el. Iartă-mă că vin la ora asta. Bănuiesc că doamna Harrison pregătește masa de seară.

— Da, zise Kitson blocând intrarea. Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat ceva. Pot să intru o clipă? N-am să vă rețin mult, oameni buni.

Văzând că Kitson ezită, Ginny se apropie repede de ușă.

— Firește, domnule Bradford, intră în casă, spuse ea zâmbind. N-am început încă să pregătesc masa de seară așa că n-are să se strice nimic.

Bradford intră în camera de toate zilele. Părea jenat și puțin neliniștit.

— Alex, dă-i o băutură domnului Bradford, spuse Ginny.

— Nu, vă mulțumesc, nu doresc o băutură, spuse Bradford. Se așeză jos și își frecă genunchii cu palmele. Nu vreau să vă răpesc prea mult timp. Băiatul meu a fost pe aici azi după-amiază. Bradford se uită direct la Kitson. Mi-a spus că erau doi oameni în caravana dumitale.

Kitson simți că îi zvâcnește inima. Se uită la Ginny neștiind ce să spună.

— Erau doi dintre prietenii noștri, zise Ginny calm. Îi zâmbi lui Bradford. Am promis că le

împrumutăm caravana pentru vacanță și-au venit când nu eram aici ca să se uite la ea.

Bradford se destinse.

— Asta-i bună! I-am spus și băiețelului meu ceva asemănător, dar nu vrea s-o creadă. Spune că cei doi se certau și strigau unul la altul, așa că s-a speriat. A crezut că sunt răufăcători.

Ginny râse.

— N-aș spune asta, zise ea, dar nici nu m-aș încrede prea mult în ei când fac o afacere. Țipă unul la altul tot timpul, dar asta nu-i împiedică ca să plănuiască o vacanță împreună.

— Să știți că l-au speriat pe băiețel, zise Bradford. Mi-am spus c-ar trebui să vorbesc cu dumneata. Au avut loc mai multe spargerii la acest lac, doamnă Harrison. Ei bine, dacă e vorba de prieteni de-ai dumitale, doamnă Harrison...

— Ce amabil din partea dumitale să te deranjezi. Ești sigur că nu vrei o băutură, domnule Bradford?

— Nu, nu, mulțumesc. Nu trebuie să vă mai rețin, își pipăi nasul lung și se încruntă. Știți, că la vârsta lui, băiatul meu e deosebit de deștept. I-a venit o idee în ce privește camioneta dispărută. Știți ce crede? Crede că e ascunsă în caravană.

Kitson își încheștă mâinile și le vârî în buzunarul pantalonilor.

Ginny se cambră puțin, dar expresia ei rămase neschimbată.

— În caravană? De unde i-a venit ideea asta?

— Bănuiesc din faptul că-i înconjurat de caravane aici, spuse Bradford, zâmbind indulgent. Dar, la urma urmei, nu-i o idee prea rea. Spune că poliția n-are să se gândească niciodată să caute aici camioneta, și s-ar putea să aibă dreptate.

— Presupun că-i cu puțință, zise Ginny. Are cu siguranță multe imaginație.

— E adevărat. Vrea să mă duc la poliție și să le spun. Își închipuie că dacă au să găsească camioneta ascunsă într-o caravană, au să-i dea lui

răsplata. Ați văzut c-au ridicat răsplata la cinci mii de dolari? E o groază de bani.

Se lăsă tăcere, apoi Ginny spuse:

— Nu-mi pot închipui poliția dându-i răsplata, nu-i așa, domnule Bradford? zâmbi cam țeapăn. Știți cum e poliția când ajungi la răsplată.

— O, da, zise Bradford. Nu mă pot hotărî dacă să merg sau nu la poliție. Să știți, eu cred că băiatul are dreptate, dar s-ar putea ca poliția să-mi spună să-mi văd de treabă.

— Întrucât și dumneata ai o caravană, domnule Bradford, n-aș fi surprinsă dacă te-ar bănuî c-ai furat chiar dumneata camioneta. Îmi amintesc că tatăl meu a găsit odată niște perle și le-a dus la poliție, cerând răsplata. L-au arestat pe loc și l-au ținut două săptămâni și-am cheltuit banii ca să-l eliberăm. N-a primit niciodată răsplata.

Bradford se holbă de surprindere.

— Serios? Nu m-am gândit niciodată la asta. Bănuiesc că vom încheia discuția. Vă las în pace acum. Îmi pare bine c-am discutat cu dumneata. Nu m-am gândit la afacere din acest unghi.

Se sculă în picioare.

— La revedere, domnule Bradford, zise Ginny zâmbindu-i. Noi plecăm mâine.

— A, da? Ce păcat! Nu vă place aici?

— Ne place, dar am plănuî un drum lung. Ne ducem la Stag Lake și de acolo la Deer Lake.

— Ce călătorie! Vă doresc multă fericire! Bradford dădu mâna cu ei. Rămase discutând câteva minute pe prag în timp ce Ginny și Kitson așteptau să plece o dată. În cele din urmă, le făcu semn cu mâna și o apucă pe poteca luminată de lună spre cabana lui.

Ginny închise ușa și întoarse cheia în broască.

— Încheiem discuția, cum spune domnul Bradford. Trebuie să plecăm.

— Mda, zise Kitson. Ce bine l-ai dus pe tip. Ai fost colosală!

— În regulă, țărane, în regulă, zise Bleck din ușa dormitorului. Nu te isteriza. Copilul ăla blestemat! Am bănuț că ne-a auzit.

Gypo veni și el în ușa dormitorului și rămase în picioare ascultând.

— Perfect, deci plecăm mâine, continuă Bleck. Nu putem risca deloc ca băiatul să încerce să între în caravană. Se întoarse spre Kitson. Ce-ar fi să te duci și să stai în caravană? Băiatul s-ar putea să se întoarcă și să spioneze.

Kitson dădu afirmativ din cap. Se duse la ușa, o descuie și dispăru în noapte.

Gypo spuse pe un ton final și plat:

— Mâine dimineața mă duc acasă. Ați priceput? M-am sățurat. Acum mă duc la culcare.

Se întoarse în dormitor și închise ușa în urma sa.

— Am eu grijă de el, spuse Bleck cu o expresie primejdioasă în privire. M-am plictisit de tâmpeniile lui.

Ginny intră în bucătărie ca să pregătească masa.

Bleck rămase la ușa și se sprijini de ea.

— L-ai dus bine pe tip, fetișo, zise el. Te-ai mai gândit între timp la propunerea mea? Sunt deștept. Tu ești deșteaptă. Așa că vom fi doi oameni deștepți. Ce părere ai?

Ginny puse două fripturi mari în tigaie.

— Nu m-ar interesa nici dacă ai fi ultimul om de pe lume, spuse ea fără să-l privească.

— În regulă, fetișo. Mai vedem noi.

Rânjea de parcă ar fi avut la îndemână o glumă secretă. Se apropie de fotoliu și se lăsă în el.

○

Kitson se sculă devreme a doua zi dimineața și plecă în oraș cu Buickul, lăsând-o pe Ginny de pază lângă caravană, în timp ce Gypo și Bleck se aflau încă în cabană.

Asta însemna să-și asume un risc căci Gypo devenise atât de dificil încât Bleck nu mai era sigur că-l putea suporta în caravană.

Bleck și Kitson trebuiseră să-l lege pe Gypo de pat și să-i pună un căluș. Iată cât de rău se comporta.

După ce îl legaseră de pat, Bleck respiră din rărunchi cu o expresie crudă pe față și îi făcu semn lui Kitson să iasă din cameră.

— Lasă-l pe golan în seama mea, zise el. Am să-l fac eu să se răzgândească. Până ai să te întorci, are să fie de acord să plece cu noi.

Lui Kitson nu-i făcea nicio plăcere să-l lase pe Gypo în acea situație, dar era perfect conștient că nu ar fi putut să deschidă camioneta fără ajutorul lui Gypo. Întrucât acesta părea să-și fi pierdut brusc mințile, Kitson se simți ușurat la gândul că Gypo rămânea în responsabilitatea lui Bleck.

Ajuns în oraș, Kitson cumpără un cort destul de încăpător și o mare cantitate de conserve. Discutaseră problema alimentelor și căzuseră de acord că nu era prea sigur să coboare la oraș ca să facă cumpărături în momentul când ajungeau pe munte. Trebuiau deci să se aprovizioneze cu destule alimente pentru a le ajunge până în clipa când Gypo avea să deschidă camioneta.

Se întoarse la cabană cu portbagajul plin de cumpărături.

Ginny se apropie de el în clipa când se dădu jos din automobil.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Ginny clătină din cap.

— Nu, dar mă bucur că te-ai întors. Mă tot gândesc la Gypo. Cu cât plecăm mai devreme, cu atât va fi mai bine.

Intrară în cabană împreună.

Gypo stătea într-unul din fotolii. Era tras la față și ochii îi căzuseră în orbite. Nu se uită la ei când intrară.

Bleck străbătea încăperea și fuma.

— Gata de plecare?

— Am luat tot ce ne trebuie.

Kitson se uită la Gypo apoi la Bleck cu o privire întrebătoare.

— Gypo e în regulă, zise Bleck. Am vorbit cu el și e gata să coopereze.

— M-ai forțat s-o fac, zise Gypo cu o voce tremurătoare. N-are să se aleagă nimic bun din asta. V-am mai prevenit. Vă previn din nou. Se uită brusc la Kitson. Tu ai fost prietenul meu! Halal de-așa prieten! Nu mai vreau să fii lângă mine! Nu mai vreau să am de-a face cu tine!

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Kitson, uitându-se lung la Gypo.

— A trebuit să mă port puțin brutal cu el, zise Bleck. A trebuit să-l conving că dacă nu cooperează, are să dea de dracu.

— Mi-a spus c-are să-mi rupă mâinile, spuse Gypo cu o voce joasă și nesigură. Cum pot să-mi mai câștig existența fără ajutorul mâinilor?

Kitson se pregătea să spună ceva când Bleck clătină din cap la el.

— Hai o dată, hai să plecăm, spuse Bleck. E cineva pe afară?

Ginny și Kitson ieșiră din odaie.

Pe lac se aflau bărci, deși niciuna în imediata apropiere.

Kitson cuplă caravana de Buick, apoi o trase lângă intrare.

Bleck ieși din cabană împreună cu Gypo.

Kitson deschise spatele caravanei și Bleck și Gypo intrară înăuntru repede. Kitson închise ușa în urma lor. Operația n-a durat decât câteva secunde.

— Am să stau aici până te duci să plătești la birou, spuse Kitson și îi dădu lui Ginny portvizitul său.

Kitson aprinse o țigară și se aplecă de marginea caravanei. Era nervos. Avea să se expună. Însemna că puteau avea probleme, dar nu exista nicio altă cale de-a deschide camioneta.

— Hei. Domnule!

Kitson se întoarse și se uită repede în jur.

Un băiețel în blugi și cu o cămașă în pătrate albe și roșii apăruse din cealaltă parte a caravanei.

— Salut, spuse Kitson.

Băiețelul îl privi cu capul lăsat ușor pe-o parte.

— Îl cunoști pe tăticu, zise el. Eu sunt Fred Bradford Junior.

— Serios? spuse Kitson încercând să pară indiferent. Băiețelul se încruntă la el, apoi își mută atenția la caravană.

— E a dumitale? întrebă el, arătând cu degetul caravana.

— Da, răspunse Kitson.

Băiețelul cercetă caravana.

— A noastră e mai bună.

Kitson nu spuse nimic. Dorea din tot sufletul ca Ginny să se întoarcă o dată și să plece de acolo.

Băiețelul se lăsă pe vine și se uită sub caravană.

— Ascultă, ai blindat-o cu oțel pe dedesubt, nu-i așa? spuse el și se uită în sus la Kitson. De ce-ai făcut-o? Asta adaugă la greutate, nu-i așa?

— N-am idee, răspunse Kitson, așa era când am cumpărat-o.

— Tăticu mi-a spus că ieri erau înăuntru doi prieteni de-ai dumitale. E adevărat?

— Da.

— Și ce se întâmplă cu ei?

— Nu se întâmplă nimic.

Băiețelul îl studie cu atenție. Lui Kitson i se păru că ochii lui aveau ceva extrem de neliniștitor.

— Era ceva în neregulă cu ei. I-am auzit urlând unul la altul.

— Urlă tot timpul unul la altul, răspunse Kitson. Asta nu înseamnă nimic.

Băiețelul făcu un pas în urmă și se uită la caravană.

— Pot să mă uit înăuntru, domnule?

— Regret, spuse Kitson și se roși la față, dar soția mea are cheile.

Băiețelul păru surprins.

— Tăticu' meu nu dă niciodată cheile lui mămica. Le pierde întotdeauna.

— Soția mea nu le pierde.

Băiețelul se ghemui din nou și începu să tragă de fire de iarbă, risipindu-le în jur.

— Prietenii dumitale sunt în caravană?

— Nu.

— Unde sunt?

— Acasă.

— Unde locuiesc?

— St. Lawrence.

— Atunci locuiesc împreună?

— Da.

— Urlau unul la altul. M-au speriat.

Kitson dădu plictisit din umeri.

— Nu înseamnă nimic. Urlă unul la altul tot timpul.

Băiețelul își scoase pălăria și începu s-o umple cu iarbă.

— Unul dintre ei l-a făcut pe celălalt golan fricos fiindcă nu putea să facă ceva. Ce nu putea să facă?

— Nu știu, zise Kitson și își aprinse o țigară.

— Păreau foarte furioși unul pe altul.

— Sunt buni prieteni. Nu-ți faci griji din pricina lor.

După ce-și umplu pălăria cu iarbă, băiețelul se aplecă înainte, își vârî capul în pălărie și apăsă pe ea.

— Asta ține răcoare la cap, îi explică el văzând că Kitson se holbează la el. E descoperirea mea. S-ar putea să câștig bani cu ea.

— Mda, zise Kitson. Ascultă, fiule, ce-ar fi să te duci acasă. S-ar putea ca tatăl tău să fie neliniștit că nu te găsește.

— Nu, n-are să fie. I-am spus că mă duc să caut camioneta furată, cea cu banii în ea. Nu mă așteaptă să mă întorc mai înainte de-o oră. Ai citit despre camionetă, domnule?

— Da, am citit.

— Știi ce cred eu?

— Știu, mi-a spus tatăl tău.

Băiețelul se încruntă.

— N-ar fi trebuit s-o facă. Dacă spune la toată lumea, pierd răsplata.

Kitson o zări pe Ginny înaintând grăbită pe potecă spre el.

— Am să primesc răsplata, continuă băiețelul. Cinci mii de dolari. Știi ce-am să fac cu ei când am să-i primesc?

Kitson clătină din cap.

— N-am să-i dau un sfanț lui tăticu. Asta am să fac cu ei.

Ginny ajunse lângă ei.

— E tânărul Bradford, zise Kitson.

— Salut, spuse Ginny și îi zâmbi.

— Ai cheile de la caravană? întrebă băiețelul. Mi-a spus că ai cheile.

— Îmi pare rău, spuse Ginny, dar le-am pus într-o valiză. Nu le mai pot scoate acum.

— Sunt convins că le-ai pierdut, zise băiețelul și o apucă pe potecă cu mâinile în buzunar, fluierând strident și fals.

— Crezi că...? începu Kitson, apoi se opri. Hai o dată. Hai să plecăm de aici.

Se urcă în Buick.

În timp ce se îndepărtau, Fred Junior, care părăsise poteca de îndată ce dăduse un colț și dispăruse de la vedere, se întoarse prin desigurile dese și rămase nemișcat urmărind Buickul și caravana care se pierdeau pe drum. Apoi își scoase din buzunar un carnețel mototolit și notă în el numărul de înmatriculare al Buickului, folosind un creion bont.

CAPITOLUL X

Autostrada cu șase benzi era plină de mașini dintre care unele trăgeau după ele caravane.

Din când în când, câte un avion cobora și zbura de-a lungul autostrăzii, ca și cum ar fi inspectat circulația și, de fiecare dată când o făcea, Kitson tresărea.

Uneori, câte un camion mare, cu acoperitoare, era oprit și controlat de patrule de polițiști. Se părea însă că autoritățile hotărâseră că o caravană nu era destul de puternică pentru a transporta o camionetă, așa că niciuna nu era oprită.

Cu toate acestea, era o treabă plină de nervi și Kitson trebui să se controleze ca să mențină o viteză constantă de patruzeci și cinci de kilometri pe oră.

Conduseră timp de șase ore neîntrerupt.

Ginny, așezată alături de Kitson, avea puține de spus și nici Kitson nu avea chef de vorbă.

De fiecare dată când depășeau o mașină a poliției sau vedeau un polițist pe motocicletă, inima începea să le bată nebunește. Nu era genul de drum să îți vină să vorbești.

Ajunseră la șoseaua care ducea la munte pe la ora șapte seara.

Soarele coborâse în dosul munților și întunericul se lăsă rapid în timp ce Kitson conducea Buickul pe o primă serie de drumuri strâmte și întortocheate.

Conducusul deveni dificil. Kitson își dădu seama că dacă nu aprecia corect o curbă a drumului și caravana ieșea de pe drum nu exista nicio speranță de-a o mai împinge la loc.

Kitson simțea presiunea exercitată asupra Buickului ca și răspunsul inert al acceleratorului. Se neliniști căci știa că la vreo treizeci și cinci de kilometri mai încolo drumul devenea dificil și abrupt.

Continuă să se uite la tabloul de temperatură și observă că indicatorul se deplasa lent de la normal la cald.

— Motorul are să înceapă să se încingă, îi spuse el lui Ginny. E din cauza greutateii. Mai avem de parcurs încă treizeci și cinci de kilometri de drum iar apoi avem de înfruntat probleme serioase.

— Mai grave ca acum? îl întreabă Ginny în timp ce Kitson mișca volanul ca să ia o curbă foarte abruptă și îngustă.

— Asta nu-i încă nimic. Drumul a fost deteriorat de o furtună acum câteva săptămâni. N-a fost reparat de atunci. Nimeni nu mai circulă pe aici. Cei mai mulți folosesc tunelul prin munte de la Dukas.

După alți cinci kilometri de drum și cu indicatorul căldurii gata să atingă punctul de fierbere, Kitson încetini și trase la marginea drumului.

— O să așteptăm câteva minute ca să se răcească motorul, spuse el și se dădu jos pentru a aduna niște bolovani pe care să-i vâre sub roțile din spate ale mașinii. Ginny se dădu și ea jos și deschise spatele caravanei.

Kitson ocoli vehiculul și se uită înăuntru. Era mult prea întuneric ca să-l poată vedea pe Bleck sau ca Bleck să-l poată vedea pe el.

— Ce s-a întâmplat? zise Bleck.

— Motorul a început să fiarbă, răspunse Kitson. Trebuie să-l las să se răcească.

Bleck coborî țeapăn din caravană și se îndreptă spre marginea drumului pentru a respira aerul rece al munților.

— Am ajuns deci până aici. Cât mai avem de mers?

— Încă vreo douăzeci de kilometri. Partea cea mai grea va fi de acum înainte.

— Crezi c-o să ajungem acolo?

Kitson clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Tragem o greutate mult prea mare. Ar fi un miracol să duc caravana până sus, fără camionetă.

Ginny li se alipi.

— Hai să scoatem camioneta și să ne continuăm drumul cu ea, zise ea. Avem drumul la dispoziție, și e destul de întuneric.

Bleck ezită să răspundă.

— E singura cale de-a ajunge sus, spuse Kitson. Chiar și așa n-are să fie ușor deloc.

— În regulă, dar am dat de dracu dacă ne vede cineva.

Gypo care stătea lângă caravană și asculta spuse:

— Încotro ne îndreptăm? Cât mai e până acolo?

— În vârful muntelui e o pădure și un lac, zise Kitson. Ar fi un loc ideal dacă ajungem până acolo.

— Dacă vom conduce camioneta, va trebui să reparăm firele de la baterie, spuse Bleck. Hai, Gypo, pune-te pe lucru, în loc să stai acolo ca o momâie.

Pentru a repara firele trebuiră să forțeze capota încuiată a camionetei cu o șpangă. Între timp, motorul Buickului se răcise.

— O putem trage nițel mai sus, nu crezi? spuse Bleck care nu dorea să scoată camioneta din caravană.

— Nu cred, spuse Kitson. Drumul devine tot mai prăpăstios. Motorul are să se încingă din nou și va trebui să așteptăm vreme îndelungată.

Bleck dădu din umeri indiferent. Se sui în camionetă, porni motorul și o dădu jos din caravană.

— Luați-o înainte, îi spuse el lui Kitson. Gypo și cu mine o să vă urmăm. N-am să aprind farurile. Am să mă ghidez după luminile din spate ale caravanei.

Kitson făcu un gest de aprobare și intră în Buick, așezându-se lângă Ginny care se afla acolo.

Când porni mașina, Ginny se aplecă pe fereastra Buickului privind în urmă și urmărind camioneta.

Începură iar să urce. Buickul, eliberat de greutatea camionetei, mergea ușor și frumos.

— Ne urmăresc? întrebă Kitson.

— Da, răspunse Ginny. Mergi nițel mai încet. Nu te pot urma la cotituri.

Își continuară drumul timp de alte douăzeci de minute până când ajunseră la o porțiune a drumului distrusă de furtună.

Kitson semnaliză cu farurile și se opri.

— Stai în mașină, zise el. Mă duc să văd care e situația.

Deschise caravana și îi explică lui Bleck că avea să cerceteze terenul.

Se uitară la drum în lumina farurilor Buickului. Urca brusc, aproape ca un perete de casă și pe jos se aflau stânci și pietre.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Bleck. Trebuie să urcăm acolo?

— Da, zise Kitson și dădu din cap. Va fi extrem de greu. Va trebui mai întâi să curățăm drumul de stânci și pietre.

O porni pe drum oprindu-se ca să mute pietrele cele mai mari și să le împingă la margine.

Le luă celor trei oameni o jumătate de oră ca să curețe drumul de stâncile și pietrele cele mai mari. Partea cea mai dificilă ținea cam cinci sute de metri după care se îndrepta.

— Bănuiesc că ajunge, spuse Kitson, gâfâind de oboseală. Dacă am ajuns până aici, cred c-o să putem continua.

Cei trei bărbați o luară în jos pe drum spre Buick.

— Mergi cât poți de încet, îi spuse Kitson lui Bleck, și stai în viteza întâia. Va trebui să aprinzi farurile. Indiferent de ce se întâmplă, nu te opri. Dacă te oprești, n-ai să mai ai destulă forță ca să pornești din nou.

— Am înțeles, nu mai mă plictisi, răspunse Bleck enervat. Nu-i cazul să-mi dai lecții de conducere. Ai grijă de mașina ta. Eu am să am de-a mea.

— Așteaptă până ajung sus mai înainte de-a porni, îi spuse Kitson. S-ar putea să trebuiască să mă opresc și nu vreau să-mi fii în cale dacă va trebui să cobor.

— În regulă, nu mai trăncăni atât, îl rezezi Bleck. Dă-i bătaie!

Kitson înălță nepăsător din umeri, se duse la Buick și se sui în el.

Aprinse farurile, puse mașina în prima viteză și apoi, apăsând încet pe accelerator, urcă mașina pe pantă.

Dispunea de destulă forță a motorului ca să-l ajute, deși caravana goală era grea și îl trăgea în jos. Din când în când, roțile din spate ale Buickului începeau să se învârtă în gol, aruncând pietre și pietriș la dreapta și la stânga.

Ginny stătea aplecată înainte, prevenindu-l pe Kitson de bolovani, înainte ca el să-i vadă.

Înaintau încet și Kitson, cu mâinile încleștate pe volan, mormăia de unul singur, apăsând tare pe accelerator și simțind cum întreaga mașină se clătina.

În orice clipă, își spuse el, o să ne oprim și atunci am dat de dracu. Coti brusc la dreapta, evitând efortul direct, apoi la stânga, croindu-și drum prin spațiul strâmt care solicita toată îndemânarea lui pentru a evita ca Buickul să nu iasă de pe drum.

Viteza crescuse.

Apa din radiator începu să fiarbă și aerul din mașină deveni insuportabil de fierbinte.

Farurile îi luminau o porțiune de teren plată exact în față.

— Aproape c-ai ajuns! strigă Ginny foarte fericită. Doar câțiva metri!

Kitson păstrase puțină energie în mașină, exact pentru această clipă. Împinse acceleratorul până la podea. Roțile din spate se învârtiră, spatele mașinii se mișcă spre dreapta, apoi cauciucurile mușcară țărâna și mașina, împreună cu caravana, ajunseră cu bine pe drumul de sus și Buickul începu să câștige viteză.

Kitson trase la marginea drumului.

— Am reușit! strigă el rânjind fericit. Am crezut c-are să ne dea de hac!

— Felicitări, Alex! spuse Ginny. Ai condus extraordinar.

Kitson îi zâmbi încântat, puse frâna de mână și ieși din mașină.

Bleck începea urcușul. Nu dispunea de forța motorului mașinii lui Kitson, dar nici nu trăgea o caravană grea după el.

— Vine prea repede, spuse Kitson și începu să coboare dealul în fugă, apropiindu-se de farurile camionetei.

Bleck forța dealul, cu piciorul apăsat pe accelerator, fără să păstreze energie în cazul unei urgențe.

Camioneta se opintea și se clătina pe drumul neregulat, aruncându-l pe Gypo, care stătea lângă Bleck, de marginea mașinii și bușindu-l rău.

— Mergi mai încet! găfâi Gypo. Conduci prea repede!

— Gura! strigă Bleck. Știu eu ce fac!

Gypo văzu un bolovan în lumina farurilor.

Bleck nu îl văzu și aripa din dreapta a mașinii îl lovi iar vehiculul viră violent la stânga. Mai înainte ca Bleck să poată controla camioneta, mașina era cruciș pe drum și motorul se înecase.

Alarmat de poziția primejdioasă a mașinii, Gypo strigă:

— Se prăbușește! și încercă să deschidă ușa, dar unghiul era atât de abrupt și ușa atât de solidă încât nu reuși.

— Stai pe loc, idiotule! strigă Bleck. Ai să răstorni mașina cu noi!

Kitson sosi în goană.

Și el se alarmă la vederea unghiului în care se afla mașina, așa că se cocoță pe scara ei, adăugând greutatea lui pentru a stabiliza mașina ale cărei roți începuseră să se înalțe în aer.

— Pornește motorul și mergi cu spatele încet, îi spuse el lui Bleck.

— Dacă o mișc, are să se prăbușească în gol, se răsti Bleck transpirat la față.

— Nu-i o altă cale. Pornește foarte încet și trage spre dreapta.

Bleck porni mașina cu o mână nesigură, apoi, în timp ce motorul mergea, schimbă vitezele.

— Schimbă încet, îi spuse Kitson. Fără mișcări bruște. De îndată ce începe să se miște, trage spre dreapta.

Blestemând de unul singur, Bleck schimbă vitezele. Când camioneta începu să se miște, întoarse volanul.

Timp de o clipă, cu mare groază, simți că roțile din spate se ridică de la pământ și fu convins că mașina are să se răstoarne, dar greutatea lui Kitson o balansă și camioneta reveni pe șosea cu fața la peretele de stâncă.

În timp ce Bleck încerca să schimbe vitezele pentru a merge înainte, camioneta începu să alunece în spate și Bleck trebui să frâneze violent.

Motorul se înecă din nou.

— În regulă, spuse Kitson disprețuitor. Ieși de acolo. Lasă-mă pe mine să conduc.

Bleck bombăni și se dădu jos. Era fericit să plece de la volan.

Kitson se uită la unghi și clătină sceptic din cap.

— Adu niște bolovani. Va trebui să blocăm roțile din spate, spuse el și, mergând la marginea drumului, apucă o piatră mare și o târî până la camionetă. Apoi o înfipse în solul moale în dosul uneia dintre roțile din spate.

Bleck sosi clătinându-se și ducând un alt bolovan cu care blocă cealaltă roată.

Kitson intră în cabina camionetei și dădu drumul la motor.

Apoi se aplecă pe fereastra mașinii și spuse:

— Tu și Gypo pregătiți-vă să blocați roțile dacă motorul se îneacă. S-ar putea să fiu silit s-o forțez până sosesc sus. Cauciucurile n-au destulă aderență.

— Dă-i bătaie! strigă Bleck furios că împotmolise camioneta.

Kitson porni motorul din plin, apoi dădu drumul la frâna de mână și lăsă mașina să se sprijine de bolovani din spate.

— Pornim! spuse el și apăsă pe ambreiaj.

Camioneta se deplasă înainte, alunecă pe roțile din spate care se învârtiră în gol, aruncând pietriș și noroi spre Bleck și Gypo.

Cei doi, pe jumătate orbiți, se întoarseră cu spatele și își protejară fața.

Kitson încerca să mențină camioneta în echilibru, forțând motorul la maximum, dar presiunea se dovedi prea mare și motorul se îneacă din nou. De-abia avu timp să apese pe frâne, după ce avansase câțiva centimetri.

Chiar și cu frâna pusă, mașina începu să alunece în spate și Kitson le strigă lui Bleck și lui Gypo să blocheze roțile.

Până ca cei doi să proptească bolovani, camioneta pierduse un metru.

La încercarea următoare, Bleck și Gypo se dădură la o parte și mașina câștigă câțiva metri, apoi motorul se îneacă. Cei doi se repeziră și puseră bolovani sub roți mai înainte ca să alunece iar în spate.

Manevra continuă o jumătate de oră. Kitson urni mașina înainte și Bleck împreună cu Gypo blocau roțile.

În cele din urmă ajunseră cam la cincizeci de metri de Buick, dar cei trei erau atât de epuizați de

efort încât Kitson făcu o pauză.

— Să lăsăm blestemata de mașină să se răcească, zise Bleck, aplecându-se de marginea camionetei și gâfâind din greu.

Kitson se dădu jos din camionetă.

— Nu mai e mult de mers, spuse el în timp ce Ginny se apropia în fugă. Dacă trecem de hopul ăsta, nu mai avem probleme.

— Ești de felicitat, îi spuse Ginny lui Kitson.

Kitson îi zâmbi încântat.

— Grozav șofer, spuse Bleck disprețuitor. Minunea minunilor la condus.

Ginny îl privi.

— E un lucru cu care nu te poți mândri, nu-i așa? zise ea.

Bleck îi răspunse în batjocură:

— Te-ai dat de partea lui. Ești singura.

Se îndreptă spre marginea drumului unde se așează pe un bolovan și își aprinse o țigară.

Urmă o lungă așteptare. Când Kitson hotărî că motorul se răcise destul, îl chemă pe Bleck și se sui înapoi în camionetă.

După zece minute mașina se afla alături de Buick.

— O pot sui la loc, zise Kitson. E mai bine s-o punem la loc în caravană.

Sui camioneta la loc în caravană și Bleck împreună cu Gypo se suiră înăuntru.

Kitson închise ușa caravanei, apoi se întoarse la Buick și se vârî la volan.

— Ai fost nemaipomenit, zise Ginny. Fără tine n-ar fi reușit niciodată.

Se aplecă înainte și buzele ei îi atinseră obrazii.

○

Soarele pătrunse prin despărțitura de la intrare a cortului și îl sculă pe Bleck. Deschise ochii și se uită la acoperișul înclinat. Îi trebuiră câteva clipe ca să-și amintească unde se afla.

Închise ochii și se încruntă, simțind înțepeneala din oase ca urmare a faptului că zăcuse toată

noapte pe pământul tare.

În fine, găsiseră cel puțin o ascunzătoare bună, își spuse el. Cu puțin noroc, puteau să rămână pitiți acolo până deschidea Gypo camioneta.

Aveau un lac cu apă curgătoare, o pădure destul de mare care îi proteja împotriva cercetărilor aeriene care se desfășurau deasupra lor. În plus, se aflau la mai bine de cinci sute de metri de drum.

Nimeni n-ar fi putut să creadă că acea camionetă ar fi putut fi suită atât de sus pe acel drum deteriorat. Nimeni n-avea să-i caute acolo.

Totul depindea acum de Gypo. Dacă nu reușea să găsească combinația de la broască, avea să folosească lampa de acetilenă.

Bleck era foarte furios la gândul că avea camioneta în posesia lui de patru zile fără să reușească să obțină banii.

Își deschise ochii și se uită chiorâș la ceas. Era ora șase și cinci minute dimineața. Își înălță capul și se uita la Ginny care dormea ghemuită cu capul pe o haină făcută sul și acoperită cu o pătură.

Kitson se afla între Bleck și fată și continua să doarmă.

Nu era prea mult loc în cort, dar toți trebuiseră să doarmă înăuntru pentru că se făcea foarte frig noaptea ca să mai doarmă în aer liber.

Bleck se aplecă să vadă dacă și Gypo dormea. Brusc se alarmă și se ridică în capul oaselor. Gypo nu se găsea în cort.

O clipă, Bleck se neliniști, apoi se calmă spunându-și că Gypo era probabil afară pregătind micul dejun.

Voia însă să se convingă, așa că aruncă pătura de pe el și îl buși cu piciorul pe Kitson, sculându-l din somn.

— Hai o dată! spuse el când Kitson își înălță capul și se uita la el clipind des. Gypo s-a sculat între timp! Avem de lucru.

Kitson căscă, apoi, fiind cel mai aproape de ieșire, se strecură afară continuând să clipească la

lumina soarelui.

Bleck i se alătură, iar Ginny se ridică în capul oasele, frecându-se la ochi și întinzându-și brațele.

— Unde-i Gypo? întreba Kitson, uitându-se la mica poiană din pădure.

Bleck privi caravana ascunsă cu pricepere sub pomi. Se uită și peste micul lac.

Ducându-și mâinile la gură, Bleck răcni cât putu de tare:

— Gypo!

Nu primiră niciun răspuns și cei doi se priviră unul pe altul.

— Golanul ne-a lăsat baltă! spuse Bleck furios. Ar fi trebuit să-l supraveghez! S-a dus!

Ginny ieși afară din cort.

— Nu se poate să fi mers prea departe, zise Ginny. Era în cort acum douăzeci de minute. Dormea!

— Va trebui să-l aducem înapoi! spuse Bleck violent. Fără el, suntem pierduți. Trebuie să fi înnebunit! E mai mult de treizeci și cinci de kilometri până la autostradă și va trebui să meargă până acolo pe jos!

Kitson se repezi la drum urmat de Bleck.

Se opriră la marginea poienii verzi și se uitară la panta lungă și abruptă care ducea spre drumul alb și în zigzag tăiat pe fața muntelui, șerpuind și întortochindu-se într-o ceață ce acoperea întreaga vale.

Kitson îl apucă brusc de braț și îi arătă ceva:

— Uile-l! zise el.

Bleck își strânse ochii. Nu vedea decât o siluetă minusculă care se mișca pe drum cam la vreo doi kilometri de ei.

— Putem pune mâna pe el! zise Bleck. Am să-l fac să regretă că s-a născut când îl înșfac! Hai să luăm mașina.

— Nu, zise Kitson. Drumul e prea strâmt. N-o să reușim să ne mai întoarcem. Mai bine mergem pe partea abruptă a dealului. În felul ăsta putem

înainta cam trei kilometri pe oră în timp ce el merge doar cu doi kilometri.

Se dădu jos de pe drum și o apucă pe panta cam abruptă, alunecând, sărind de câte ori putea, dar mai ales alunecând.

Bleck ezită. I se părea primejdios. O luă după Kitson, dar mai încet.

Kitson ajunse la drum, îl traversă, coborî peste panta verde și începu să coboare din nou dealul. Devenise mai abrupt și trebuia să înainteze cu grijă. La un moment dat, aproape că se împiedică și căzu peste cap, dar se salvă lăsându-se pe spate și alunecând din nou pe un pat de pietriș până la drum.

Își reveni și se uită în josul drumului.

Îl putea vedea foarte bine pe Gypo.

Gypo alerga în jos, acoperind distanța cu un ritm rapid.

Bleck ajunse lângă Kitson.

— Uite-l, spuse Kitson.

Înfuriat, Bleck își scoase arma.

— Ce vrei să faci? spuse Kitson și îl apucă pe Bleck de braț. Gypo e singurul care poate deschide camioneta, nu-i așa?

Bleck transpirase rău la față și gâfâia. Își smulse brațul din strânsoarea lui Kitson și își vârî arma la loc. Apoi o apucă pe panta următoare.

Kitson era gata să-l urmeze când văzu că Gypo se oprește brusc, se uită în sus la munte și rămâne o clipă nemișcat. Apoi o rupse la fugă.

— Ne-a văzut! îi strigă Kitson lui Bleck. Apoi își ridică vocea și urlă:

— Gypo! Oprește-te! Vino înapoi!

Gypo nu se opri însă. Alerga cu încăpățănare. Își simțea picioarele de plumb și plămânii păreau să explodeze.

Începu să înțeleagă inutilitatea încercării sale de-a scăpa.

Se trezise în cort și îi văzuse pe ceilalți trei dormind și se hotărâse să se întoarcă acasă.

Nu crezuse c-avea să reușească să iasă din cort fără să trezească pe cineva, dar simțea un imbold s-o facă.

Se strecurase afară din pătură, apoi se aplecase, deschisese plasa de la intrare, pășise peste trupul adormit al lui Kitson și ieșise la lumina soarelui, fără să-i vină să creadă că fusese atât de simplu.

Apoi ezitase. Își dădea seama că avea peste treizeci și cinci de kilometri de drum singuratic mai înainte de-a ajunge la autostradă unde spera să găsească pe cineva care să-l ducă până la atelierul lui.

Era ora șase și cinci minute. Era cu puțință ca cei trei să doarmă până la ora șapte sau opt. Avea la îndemână o oră, două cu puțin noroc, mai înainte ca ei să afle c-a plecat.

Asta îl decise și o porni cu pas rapid în jos pe drum.

Mersese cam o jumătate de oră și acoperise o distanță de aproape trei kilometri când auzi zgomotul pietrișului care cădea de deasupra.

Își ridică privirea și-l văzu pe Kitson și pe Bleck care veneau la vale, aproape căzând, și înaintând cu e viteză neliniștitoare.

Vederea lor îl umplu pe Gypo de groază, îl auzi pe Kitson urlând:

— Gypo! Oprește-te! Vino înapoi!

Începu să alerge orbește. După câteva sute de metri de alergătură își dădu seama că nu va putea menține acest ritm. Se uită din nou înapoi.

Bleck se rostogolea pe pantă și în timp ce Gypo îl privea ajunse la drum. Kitson sosea și el într-un nor de praf, alunecând pe călcâie și dislocând pietrișul, ce aluneca în jos.

Gypo părăsi drumul ca un animal speriat și încolțit și o porni nebunește în jos pe pantă. După câteva secunde își pierdu echilibrul și căzu cu fața înainte. Măinile atenuară șocul și începu să se rostogolească la vale.

Se opri gâfâind lângă drum. Încercă disperat să se ridice în picioare și se uită peste umăr.

La nivelul la care se afla acum nici Bleck și nici Kitson nu-l puteau vedea datorită stâncilor de deasupra care îl ascundeau vederii lor. Deși nu-i vedea, avu un sentiment scurt de siguranță. Le putea însă auzi vocile neliniștitor de aproape.

Privi disperat în jur, convins că în câteva minute aveau să-l ajungă din urmă.

La dreapta se întindea un teren plin de desișuri pitice care creșteau pe munte. În mintea lui înspăimântată se gândi să se ascundă și o porni printre desișuri, înotând până la șold în vegetația deasă, rupându-și pantalonii de crengi, dar fără să-i pese, până ajunse în centrul terenului. Se culcă la pământ și se întinse acoperit de desișuri ca de o pătură salvatoare.

Încercă să-și controleze respirația și rămase nemișcat trăgând cu urechea.

Kitson ajunse primul la drum. Se opri brusc și se uită la dreapta și la stânga, surprins și neliniștit să vadă că Gypo dispăruse.

Gâfâind și blestemând, Bleck îl ajunse din urmă.

— Unde e? întrebă el răsuflând opintit.

— Cred că s-a ascuns, răspunse Kitson.

Amândoi se uitară la întinderea de desișuri. Era singurul loc unde cineva se putea piti pe această pantă goală a muntelui.

— Uite unde e! zise Bleck, arătând cu degetul. Apoi își ridică vocea și urlă: Gypo! Ieși de acolo! Știm unde ești!

Gypo se cutremură la auzul vocii lui Bleck. Se întinse și mai mult pe pământul nisipos, ținându-și răsuflarea și așteptând.

Bleck se întoarse spre Kitson:

— Hai să mergem după idiotul ăsta! Tu o apuci pe sus, iar eu pe aici.

Se apropie de desișuri și își croi drum printre ele, dar după vreo zece metri se opri dându-și, seama de munca și de timpul necesar pentru a

controla întreaga regiune. Afară de faptul că avea norocul să dea de Gypo imediat, n-avea probabil să-l găsească niciodată.

Kitson la rândul lui, înaintând cu greu prin masa de desişuri dese, înţelese dificultatea operaţiei şi se opri şi el brusc.

Cei doi se priviră peste oceanul de verdeaţă şi desişuri compacte.

— Gypo! strigă Bleck cu vocea tremurându-i de furie. E ultima ta şansă! Dacă nu ieşi imediat, am să-ţi trag o bătaie pe care ai s-o ţii minte toată viaţa! Ieşi o dată!

Auzind mânia şi disperarea din glasul lui Bleck, Gypo se hotărî să rămână nemişcat. Îşi dădu bine seama că stând pe loc avea o şansă serioasă de-a scăpa de ei.

Bleck îşi reluă drumul, dar fără mari speranţe. Gypo îl auzi croindu-şi drum prin desişuri şi îndepărtându-se de el. Îl putea auzi de asemenea şi pe Kitson zdrobind crengile în calea lui şi îndepărtându-se şi el.

Aşteptă recăpătându-şi respiraţia în timp ce inima începea să-i bată regulat.

După câteva minute zgomotul celor doi care îl căutau se pierdu în depărtare şi Gypo se decise că venise clipa să acţioneze.

Dacă Bleck şi Kitson aveau să acopere întreaga suprafaţă, era mai prudent dacă se muta de acolo.

O porni înainte, târându-se pe terenul nisipos, strecurându-şi trupul pe lângă tulpinile groase şi scurte ale tufelor, având grijă să nu le mişte partea de sus care forma un fel de paravan peste trupul lui.

Se strecurase pe brânci vreo treizeci sau patruzeci de metri, aproape destins la gândul că e în siguranţă, când văzu şarpele.

Tocmai îşi împinsese mâna dreaptă, cu braţul complet întins, pentru a săpa în pământul moale şi a trage înainte, când se uită în faţă şi văzu şarpele,

făcut colac, cu capul lui turtit și triunghiular ca un diamant la câțiva centimetri de mâna lui.

Gypo își trase răsuflarea într-un șuierat de groază. Reflexele îi paralizară. I se părea că s-a transformat într-un bloc de piatră. Frica îi îngheță sângele și inima începu să-i zvâcnească atât de violent încât avu sentimentul că se sufoca.

Șarpele rămase și el nemișcat.

După câteva secunde de agonie chinuitoare și respirând șuierat printre dinți, Gypo își smuci brusc mâna înapoi.

În acea clipă șarpele îl mușcă.

Gypo simți o durere ascuțită în dosul palmei. Sări în picioare cu un urlet de groază și o apucă orbește, demential, prin masa de deșisuri.

Bleck și Kitson ajunseseră la capătul zonei de tufișuri și se pregăteau să se întoarcă pentru a-și relua cercetările la alt nivel.

Urletul lui Gypo îi făcu să se oprească și îi înlemni.

Apoi îl văzură pe Gypo alergând, bătând aerul cu mâinile și scoțând urlete care le îngheță sângele în vine.

— Cretinul și-a pierdut mințile, spuse Bleck și o rupse la fugă pe urma lui Kitson în direcția lui Gypo.

Alergătura dezordonată produsă de panică îl scoase pe Gypo din zona de vegetație. Ajunse la panta abruptă, se prăbuși și începu să alunece la vale, ridicând un nor de praf și dislocând pietre în timp ce se rostogolea disperat.

Kitson, care se afla înaintea lui Bleck, ajunse primul la Gypo. Se lăsă în genunchi lângă el. Gypo se afla culcat pe spate și sprijinit de-o stâncă.

— Gypo! spuse Kitson gâfâind. E în regulă. N-am să-l las pe Bleck să se atingă de tine. Ce s-a întâmplat?

Fața lividă a lui Gypo ca și ochii căzuți pe fața alb-cenușie, ca niște găuri, îl îngroziră pe Kitson.

— Șarpele... apucă Gypo să șoptească.

Bleck sosi alergând anapoda și respirând din greu.

— Șobolanule! răcni el. Am să te omor pentru asta!

Se pregăti să lovească cu piciorul trupul inert al lui Gypo când Kitson îi blocă mișcarea cu brațul.

— Încetează! spuse Kitson. Nu vezi că s-a întâmplat ceva cu el?

— Șarpele, bâigui Gypo și încercă să-și ridice brațul paralizat ca să i-l arate lui Kitson.

Kitson, se aplecă și observă cât de umflată și de roșie era mâna lui Gypo. Apăsă pe pielea congestionată și Gypo scoase un țipăt de durere care îl înspăimântă pe Kitson.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kitson ghemuindu-se lângă Gypo.

— Șarpele... gemu Gypo. M-am târât peste el.

Kitson văzu cele două înțepături pe pielea inflamată.

— Calmează-te, Gypo, spuse el. Am să mă ocup eu de asta. Nu te speria.

— Du-mă la spital, gemu Gypo. Nu vreau să mor așa... ca fratele meu.

Kitson își scoase batista, o făcu sul și o legă în jurul încheieturii mâinii lui Gypo.

— Vrei să spui c-a fost mușcat de-un șarpe? zise Bleck, apucându-l pe Kitson de umăr. Cum dracu o să mai deschidem camioneta?

Kitson se scutură de el. Scoase din buzunar un briceag și îl desfăcu.

— Are să doară, Gypo, spuse el, apucând bine mâna lui, dar am să te vindec.

Înfipse lama în palma umflată și fierbinte a lui Gypo și secționa în jos.

Gypo urlă, lovindu-l pe Kitson cu mâna slăbită și încercând să se elibereze.

Rana din mâna lui Gypo începu să sângereze. Ținând încă strâns batista, Kitson încercă să scurgă otrava șarpelui. Se uită alarmat la paloarea de moarte a lui Gypo. Omul părea pe cale să moară.

— Alex, găfâi Gypo, tu ești prietenul meu. Vorbesc serios. Du-mă la... un... spital.

— Am să te duc. Calmează-te, spuse Kitson. Strânse batista în jurul încheieturii lui Gypo apoi se sculă în picioare. Mă duc să aduc Buickul.

— Ce anume? spuse Bleck.

— Mă duc să aduc mașina și să-l transport pe Gypo la spital, zise Kitson. Uită-te la el! E foarte grav! Se întoarse și o luă în sus pe pantă spre drum.

— Kitson! tonul răstit al chemării îl făcu să se oprească și să se întoarcă.

— Ce vrei?

— Vino încoa! strigă Bleck. Ai înnebunit? Uită-te la cer! Îi arată un avion care circula lent deasupra munților. Dacă scoți mașina din ascunzătoare, au s-o vadă. Poliția are să sosească imediat!

— Ei și? răspunse Kitson furios. Va trebui să-l ducem la spital, altfel moare. Nu-ți dai seama?

— N-ai să scoți mașina din ascunzătoare! spuse Bleck.

— Sunt doar patruzeci și cinci de kilometri până la spital, zise Kitson. Ce vrei să fac? Să-l duc în spinare?

— Nu-mi pasă! răcni Bleck. N-ai să scoți mașina la vedere în timpul zilei. Nu ne putem asuma un astfel de risc!

— Du-te dracului! spuse Kitson și se întoarse, începând să urce panta spre drum.

— Kitson!

Tonul amenințător al vecii lui Bleck îl făcu pe Kitson să se oprească și să se uite înapoi la el.

Bleck își scosese arma și o ținea îndreptată spre el.

— Întoarce-te! spuse Bleck.

— E pe moarte, zise Kitson. Nu-ți dai seama?

— Întoarce-te! îi spuse Bleck cu o voce primejdioasă. N-ai să scoți mașina! Vino înapoi și încă repede! N-am să-ți mai repet, țărane!

Inima începu să-i zvâcnească violent și se întoarse pe pantă. „Ăsta-i momentul!” își spuse el. „A venit vremea să mă ocup de golanul ăsta! Va trebui să am grijă să-i evit dreapta! Clipa răfuielii. N-am să-l las pe Gypo să moară!”

— Va trebui să facem ceva, spuse el în timp ce se apropia de Bleck. Nu-l putem lăsa aici și să-l vedem cum moare! Trebuie să-l ducem la spital!

— Uită-te la el, idiotule! strigă Bleck. Până ajungi sus pe munte, până ieși mașina, până o aduci aici, până îl pui în mașină și-l duci la spital are să moară!

— Va trebui să facem ceva pentru el! răspunse Kitson, fără să se uite la Bleck. Trecu prin spatele lui și din colțul ochiului observă că Bleck își coborâse arma.

Kitson se suci brusc, lovind cu latul palmei peste încheietura mâinii cu arma.

Revolverul sări din mâna lui Bleck și ateriză într-un desiș. Bleck se trase în spate și-l înfruntă pe Kitson.

Urmă o pauză în timpul căreia se uitară unul la altul.

— Bine, golane, spuse el încet. Așa ai vrut. Am avut întotdeauna chef să te bat, dar acum am să-ți arăt ce înseamnă asta.

Kitson îl aștepta cu pumnii strânși și ochii contractați.

Bleck înaintă, clătinându-se nițel, cu bărbia în piept și cu mâinile ținute jos.

Kitson lansă o lovitură de încercare cu stânga, dar Bleck își feri capul și pumnul lui Kitson îi atinse ușor urechea. Bleck se trase înapoi în clipa când Kitson îl atacă cu dreapta și reacționează la rândul lui cu o dreaptă în coastele lui Kitson. Lovitura îl făcu pe Kitson să se retragă și să-și piardă răsuflarea.

În timp ce Bleck înainta, Kitson îi dădu o dreaptă și o stângă la cap care îl amețiră.

Cei doi se despărțiră, apoi se reuniră simultan, bușindu-se unul pe altul, trecând de la lovituri grele la altele mai ușoare, depărtându-se și apropiindu-se prudenți și atenți.

Kitson văzu o deschizătură în apărarea lui Bleck și îi trânti o stângă, dar Bleck se feri și pumnul lui Kitson trecu peste umărul lui. Bleck se strâmbă și îl lovi pe Kitson cu o dreaptă la inimă.

Era o lovitură nimicitoare care îl făcu pe Kitson să cadă în genunchi.

Continuând să rânjească, Bleck se apropie de el și-l pocni pe gât. Kitson se prăbuși pe față și leșină.

Bleck păși înapoi.

Kitson reuși să se ridice în genunchi, cu capul tremurând. Îl văzu pe Bleck că se apropie și se aruncă spre picioarele lui, încolăcindu-și brațele de ele.

În timp ce cădea, Bleck îl lovi pe Kitson peste creștetul capului.

Cei doi se prăbușiră la pământ. Încă amețit, Kitson încercă să-l înșface pe Bleck de gât, dar Bleck îl buși peste tâmplă și apoi se desfăcu din strânsoare. În timp ce Bleck se ridica, Kitson se înălță cu un efort. Până să apuce să-și apere fața, primi din plin o directă în obraz. Se clătină sub efectul loviturii. Înaintând opintit, imobiliză brațele lui Bleck și o vreme se luptară corp la corp, Bleck încercând să scape din strânsoarea lui Kitson, iar Kitson zbatându-se să-l mențină imobil pe Bleck până i se limpezea mintea.

Bleck se eliberă în cele din urmă și încercă o stângă ucigătoare pe care Kitson reuși s-o evite. Îl pocni pe Bleck în coaste cu o dreaptă și văzu cum fața acestuia se strâmbă de durere.

Încurajat, Kitson se lansă înainte. Încercă o dreaptă și o stângă la capul lui Bleck.

Gemând și înjurând, Bleck se îndepărta de el.

Kitson îl lovi c-o stângă care nimeri partea de sus a capului lui Bleck. Bleck se împletici și ridică

măinile în sus. Kitson îl lovi în burtă cu pumnul drept. Bleck se retrase răsuflând opintit.

Decis să-l termine, Kitson înaintă imprudent. Voi să dea o directă, dar își dădu seama prea târziu că Bleck își pregătise o dreaptă.

Kitson simți un șoc pe bărbie, apoi ceva alb și fierbinte explodează în capul lui. În clipa când se prăbușea înțelese că primise celebra dreaptă a lui Bleck, dar nu mai avea ce face. Căzu cu fața la pământ, venind în contact cu pietrișul și, gemând de durere, se rostogoli ajungând cu fața tăiată în lumina caldă a soarelui.

Rămase pe loc o vreme, amețit, apoi făcu un efort și își înălță capul.

Bleck era aplecat asupra lui Gypo și se uita fix la el.

Kitson clătină din cap, apoi se ridică tremurând. Se apropie bălăbănindu-se de Bleck, care îl privi peste umăr cu o expresie dură și contractată.

— E mort, zise Bleck cu o voce rece și plată. Golanul ne-a făcut figura.

Kitson clătină din cap, apoi se ridică tremurând.

Gypo părea liniștit, cu gura deschisă și cu ochii lui negri și mici ațintiți la cerul albastru.

Nepăsător la durerea care îi scutura trupul, Kitson își spuse: „După moartea lui Gypo ce șansă mai avem să deschidem camioneta? Milionul de dolari a devenit un miraj. Cu lumea în buzunar! Morgan a ales cu siguranță o lovitură dezastruoasă de data asta.”

— Lasă-l, zise Bleck. E mort. Nu mai avem ce-i face.

Kitson nu răspunse. Continuă să țină mâna lui Gypo și să se uite la mort.

Dând plictisit din umeri, Bleck o porni în lungul drumului, înapoi la camioneta ascunsă.

CAPITOLUL XI

Doi oameni coborau poteca de pe marginea lacului în direcția lui Fred Bradford care stătea și citea ziarul de dimineață.

Tocmai își terminase micul dejun. Își trimisese soția și copilul la lac și acum se bucura de nițică liniște înainte de-a se duce la ei.

Se uită la cei doi care se apropiau și se întrebă cine erau.

Unul din ei purta uniforma unui maior de armată. Celălalt avea pe el un costum ieftin, făcut de-a gata și o pălărie cu bor mic pusă anapoda pe cap.

Maiorul era mic de statură, blond, cu o mustață militară și o figură suptă și bronzată. Ochii îi erau direcți și duri.

Însoțitorul lui era înalt și gras. Fața lui congestionată și bătută de vânt era grosolană și Bradford își spuse că avea de-a face cu un polițist în civil.

— Domnul Bradford? întrebă maiorul oprindu-se în fața omului așezat pe scaun.

— Da, firește, răspunse Bradford și se ridică în picioare. Pe mine mă căutați?

— Sunteți Fred Bradford Junior? îl întrebă maiorul.

Bradford se holbă la el.

— Nu, nu eu, e vorba de fiul meu. Împături ziarul nervos și îl lăsă pe scaun. Ce treabă aveți cu el?

— Sunt maiorul Delaney din Siguranța Armatei, spuse maiorul care făcu un semn cu mâna spre însoțitorul său. Dânsul e locotenentul Cooper de la poliția orașului.

Bradford se uită neliniștit la cei doi.

— Încântat de cunoștință, domnilor. Se opri, apoi continuă. Ce vreți cu fiul meu?

— Unde e? întrebă Cooper.

— E jos la lac împreună cu mama lui, răspunse Bradford. Despre ce e vorba?

— Am dori să vorbim cu el, domnule Bradford, spuse Delaney. Nu aveți niciun motiv să vă alarmați.

În acea clipă Fred Bradford Junior apăru pe potecă fluierând strident. Se opri din fluierat la vederea celor doi oameni, apoi înaintă încet cu o expresie îngrijorată pe față.

— Uite-l, zise Bradford. Se întoarse spre fiul său și spuse: Junior, vino încoace. Unde-i mama ta?

— Își pierde timpul la marginea lacului, spuse băiețelul cu o voce disprețuitoare.

— Ești Fred Bradford Junior? îl întreabă Delaney.

— Exact, spuse băiatul și se uită la cei doi.

— Tu ai scris asta? îl întreabă Delaney scoțând o scrisoare din buzunar iar dinăuntru o foaie de hârtie.

Bradford recunoscuse scrisul lăbărțat al fiului său pe bucata de hârtie.

— Exact, răspunse băiețelul.

Se lăsă pe vine, își scoase pălăria de paie jerpelită și începu s-o umple cu iarbă.

Bradford întreabă direct:

— Fiul meu v-a scris?

— A scris la Cartierul General al Poliției, spuse Delaney. Pretinde că știe unde se află camioneta.

Bradford se holbă la fiul său.

— Junior? Ce-ai făcut? Știi că n-ai idee unde se află camioneta!

Băiețelul se uită disprețuitor la tatăl său, apoi își văzu de treabă umplând pălăria cu iarbă. Când termină, se aplecă înainte, își vârî capul în pălărie, o trase pe urechi și se ridică în picioare.

— Trebuie să procedez așa, spuse el fără să se adreseze cuiva în special. Altminteri, iarba cade din ea. Îmi ține răcoare la cap. E invenția mea.

Delaney și Cooper schimbă priviri, apoi Delaney spuse amabil:

— Unde e camioneta, fiule?

Băiatul se așază la loc pe iarbă și își încrucișă picioarele. Își potrivește pălăria, trăgând-o mai ferm pe frunte.

— Știu unde e, anunță el solemn.

— Grozav, spuse Delaney reținându-și cu greu nerăbdarea. Unde e?

— Ce se întâmplă cu răsplata? întrebă băiatul uitându-se atent la ei. Ochii lui se ațintiseră neliniștitor asupra maiorului Delaney.

— Ascultă, junior, spuse Bradford transpirând de jenă, știi că n-ai idee unde se află camioneta. Ai să dai de dracu dacă îi faci pe acești domni să-și piardă timpul.

— Știu sigur unde e, pretinse băiatul calm. Dar n-am să spun până nu primesc răsplata.

— Hai o dată, spuse Delaney și vocea i se înăspri. Dacă știi ceva, spune. Tatăl tău are dreptate. Ai să dai serios de dracu dacă ne faci să ne pierdem timpul.

— Camioneta e ascunsă într-o caravană, zise băiatul.

— Ascultă, zise Bradford, am mai discutat asta. Știi la fel de bine ca și mine că...

— Stai o clipă, domnule Bradford, îl întrerupse Delaney. Lasă-mă să vorbesc, te rog. Se întoarse spre băiețuș. Ce te face să crezi că e ascunsă într-o caravană, fiule?

— Am văzut-o, spuse băiețușul. Caravana are două plăci mari de oțel atașate la bază, astfel încât camioneta să nu cadă prin podea. Ei le-au pus.

— Ei? Cine sunt ei?

— Cei care au furat camioneta, firește.

Delaney și Cooper se uitară unul la altul.

— Ai văzut camioneta cu adevărat?

Băiatul dădu afirmativ din cap apoi se încruntă și își scoase pălăria.

— Ține răcoare când o pui la început, spuse el serios, dar după o vreme se pare că iarba se încălzește, își goli pălăria de iarbă. Cred că va trebui s-o umplu tot timpul cu iarbă proaspătă ca să țină răcoare.

Începu să-și umple din nou pălăria cu iarbă.

— Unde ai văzut camioneta? întrebă Delaney cu o voce exasperată.

Băiețelul continuă să smulgă mâini de iarbă pe care le pune apoi în pălărie.

— M-ai auzit ce-am spus? se răsti Delaney la el.

— Ce anume? întrebă băiețașul, oprindu-se o clipă ca să se uite la Delaney.

— Te-am întrebat unde este camioneta, zise Delaney.

Băiatul începu să-și umple din nou pălăria cu iarbă.

— Tata spune că poliția n-are să-mi dea răsplata, zise el. Spune c-au s-o păstreze pentru ei.

Bradford se foi jenat.

— N-am spus niciodată așa ceva! răspunse el supărat. Ar trebui să-ți fie rușine să vorbești așa!

Băiețelul se uită lung la el, apoi scoase o șuierătură printre dinți, ca și cum ar fi sfâșiat o pânză.

— Ce minciună! spuse el când termină de scos sunetul. Ai zis că dacă le spunem că acea camionetă e ascunsă într-o caravană, au să creadă c-ai furat-o tu. Ai mai zis că toți polițaii sunt niște escroci.

— Ajunge, ajunge! bombăni Cooper. Nu-ți mai bate capul cu ce-a spus tatăl tău. Unde ai văzut camioneta?

Foarte încet și foarte grijuliu, băiețelul se aplecă deasupra pălăriei, își vârî capul în ea și și-o trase pe cap.

— Nu vă spun până nu primesc răsplata, zise el, îndreptându-se și uitându-se fix la Cooper.

— A, da? Vedem noi mai târziu, spuse Cooper și fața i se încruntă. Va trebui să veniți amândoi la

poliție și dacă ne-ați făcut să ne pierdem timpul...

— Lasă-mă să mă ocup eu de treaba asta, zise Delaney calm.

— Ascultă, fiule, spuse el, oricine dă informații care ne ajută să găsim camioneta va primi răsplata. Dacă informațiile tale ne ajută, ai să primești răsplata.

Băiatul îl studie pe maior câteva secunde.

— Serios?

Maiorul dădu afirmativ din cap.

— Serios.

— N-o să dați răsplata tatălui meu? O să mi-o dați mie?

— O să ți-o dăm ție.

— Cinci mii de dolari?

— Exact.

Băiețelul se gândi mult timp. Cei trei oameni îl priveau cu atenție.

— Nu mă minți? întrebă el cu privirea ațintită la maior. Ai să-mi dai răsplata dacă îți spun?

Maiorul dădu din cap cu un zâmbet foarte, foarte larg și foarte sincer.

— Nu te mint, fiule. Când armata spune ceva, armata își ține cuvântul.

Băiatul se gândi din nou o vreme apoi spuse în cele din urmă:

— Cred c-am să vă spun. Sunt patru, trei bărbați și o femeie. Doi dintre bărbați stau în caravană toată ziua. Nu ies decât noaptea. I-am văzut după ce s-a lăsat întunericul. Am luat numărul plăcii de înmatriculare al mașinii. Au spus că se duc la Stag Lake, dar mințeau. Au apucat-o pe drumul spre autostradă și ăsta nu-i drumul spre Stag Lake. Caravana e albă cu un acoperiș albastru. Scoase din buzunar un carnetel foarte uzat și rupse o pagină. Uite numărul mașinii.

— Dar de unde știi că înăuntrul caravanei se află camioneta? îl întrebă Delaney, punând cu grijă bucata de hârtie în portvizit.

— Am văzut-o când cei doi au intrat în caravană dimineța, spuse băiatul. M-am sculat mai devreme ca să-i spionez.

Băiatul îl privi pe maior răbdător.

— Am citit descrierea ei în ziare. Era camioneta, nici vorbă.

— Când au plecat?

— Ieri la prânz. I-am văzut. N-au luat drumul spre Stag Lake. S-au îndreptat spre munți.

— Am pierdut o groază de timp, spuse Delaney încruntându-se. De ce nu i-ai cerut tatălui tău să ne telefoneze?

— I-am cerut. N-a vrut s-o facă și nu m-a lăsat nici pe mine, din cauza asta v-am scris, spuse băiatul. Tata a spus că toți polițiștii sunt niște escroci.

Delaney și Cooper se uitară lung la Bradford.

— Am glumit, răspunse Bradford cu o voce speriată și roșu la față. Nu mi-am închipuit că...

— Poți să ne descrii pe acești oameni? spuse Delaney întorcându-se spre băiat.

— Sigur, zise el și le dădu o descriere exactă a lui Kitson, Ginny, Gypo și Bleck.

Cooper notă descrierea în carnetul lui.

— E în regulă, fiule, zise Delaney. O treabă pe cinste. Am să te recomand cu siguranță dacă găsim camioneta.

— Sunt sigur c-o s-o găsiți, zise băiatul. Își scoase pălăria și o goli de iarbă. E ceva în neregulă cu ideea asta. Iarba se încălzește prea repede.

Cooper îi spuse rânjind:

— Încearcă să pui niște gheață înăuntru. Asta are să te răcorească.

Băiatul se strâmbă.

— Ce idee tâmpită, zise el. Gheața are să se topească.

Delaney îl bătu pe umăr.

— Am să-ți spun eu cum rezolvi problema, zise el. Taie și scoate partea de deasupra a pălăriei. În

felul ăsta are să intre aer și ai să lansezi și o nouă modă.

Băiatul reflectă și apoi dădu din cap.

— O idee bună, zise el. Am s-o încerc. S-ar putea să-mi aducă bani.

În timp ce cei doi se îndreptau spre mașină, Delaney spuse:

— Sus pe munte. E singurul loc unde n-am cercetat. S-ar putea să fie acolo.

— Nu, nu se poate, zise Cooper. Dacă aş fi crezut că pot să urce până acolo, aş fi cercetat zona, dar nimeni nu poate sui așa de sus. Drumul e distrus. Imposibil să conduci caravana pe acel drum.

— S-ar putea să fi avut noroc, zise Delaney. N-avem unde să mai căutăm. Am s-o fac.

— Ai de gând să recomanzi ca băiatul să primească răsplata? întrebă el.

Delaney se instalează alături de Cooper. În ochi îi apăruse o expresie distantă când răspunse:

— Ce-o să facă un băiat de zece ani cu cinci mii de dolari? Tatăl lui are să pună laba pe ei. Se uită la Cooper și îi zâmbi foarte sincer. Știm cine are să primească răsplata, nu-i așa? Condiția e ca cei care găsesc camioneta să primească răsplata. Cred că noi doi o s-o găsim, așa că vom primi noi răsplata.

Cooper își supse obrazii.

— Felul tău de-a vorbi cu băiatul m-a pus pe gânduri.

Delaney dădu din cap.

— Știu cum să mă port cu copiii, zise el. Trebuie să fii foarte sincer cu ei, altfel n-au încredere în tine. Am fost întotdeauna un om foarte sincer, spuse el și râse.

○

Trecuse cu puțin de ora nouă dimineată când Kitson se întoarse la caravană. Ducea pe umeri lopata lui Gypo și avea cămașa plină de transpirație.

Ginny stătea pe un bolovan la umbra unui pom, albă la față și gata să izbucnească în lacrimi.

Bleck scoase camioneta din caravană. Se sprijinea de ușă, cu urechea lipită de broască și mișcând cadranul foarte încet și grijuliu, în timp ce asculta.

Kitson lăsă jos lopata, apoi se duse alături de Ginny. Se așeză la picioarele ei și își aprinse o țigară cu degete tremurătoare.

Ginny întinse mâna și îl bătu pe umăr.

— Ce moarte îngrozitoare, spuse Kitson întinzând și el mâna și acoperind-o pe-a lui Ginny. N-am putut să fac nimic pentru el. A murit în timp ce mă băteam cu șobolanul ăsta. Dar chiar și așa, n-aș fi putut să-l duc la spital la timp.

— Să nu mai vorbim despre asta, Alex.

— Nu mai pomenesc de felul cum l-am îngropat, ca pe un câine. Gypo era un om bun. Ar fi trebuit să-l ascult. A încercat să mă convingă să renunț. Ce bine aș fi făcut dacă îl ascultam.

— E adevărat.

— A spus că n-are să se aleagă nimic din treaba asta. A avut dreptate. Hai să plecăm, Ginny. Noi doi. De îndată ce se întunecă, plecăm.

— Da, zise Ginny, eu sunt vinovată. N-am să-mi iert niciodată. Eu am avut ideea loviturii. Când te-ai dus ca să-l îngropi, am rămas aici și m-am gândit. Mi-am dat seama cât de mult m-am înșelat și ce lucruri am făcut. Chiar dacă ar deschide camioneta acum, nu m-aș mai atinge de bani. Trebuie să fi fost nebună!

— Vrei să spui c-ai să vii cu mine? spuse Kitson fără să se uite la ea. Putem începe o nouă viață, Ginny. Vrei să mă iei de soț?

— Dacă așa vrei, spuse ea. Nu-ți închipui însă c-o să scăpăm basma curată din asta? Mai devreme sau mai târziu au să pună mâna pe noi.

Kitson își stinse țigara și o aruncă.

— S-ar putea să avem noroc. Merită să încercăm. Luăm Buickul și plecăm spre granița

mexicană. Nimeni nu știe cine suntem și cum arătam! Când ajungem în Mexic...

— Hei, Kitson, vino încoa! răcni Bleck. Ce-ți închipui c-ai să faci? Vino și ajută-mă!

Kitson și Ginny schimbă priviri. Kitson se ridică în picioare. Se apropie de camionetă.

— Știi să folosești o lampă de acetilenă? întrebă Bleck. Era tras și tensionat la față și avea o privire sălbatică.

— Nu.

— Atunci a venit timpul să înveți. Va trebui să spargem camioneta cu lampa. Hai o dată! Ajută-mă cu cilindri.

— Am decis ce facem, spuse Kitson calm.

Bleck îl privi furios.

— Ce vrei să spui? Trebuie să deschidem camioneta, nu?

— Nu, nu trebuie, zise Kitson. M-am săturat. N-ar fi trebuit să mă apuc de treaba asta. O deschizi tu. Iei toți banii dacă pui mâna pe ei. Eu unul o las baltă.

Bleck respiră adânc și lung.

— Ascultă, golane, nu pot s-o deschid de unul singur! Ajută-mă cu cilindrii și taci din gură!

— De îndată ce se întunecă, spuse Kitson, Ginny și cu mine plecăm. N-ai decât să faci ce vrei, dar noi plecăm.

— Deci așa stau lucrurile, îl repezi Bleck. Voi doi... Asta-i bună! Deci ți-ai atins scopul, țărane! Pe deasupra, renunți la un milion de dolari! Ești țicnit!

— Asta avem de gând să facem, spuse Kitson liniștit.

— Aveți un drum lung de mers pe jos, rânji Bleck.

— Luăm Buickul.

— Așa îți închipui. Am nevoie de Buick și n-am terminat treaba aici. Bătu cu mâna în peretele camionetei. Am s-o deschid chiar dacă are să fie ultimul lucru pe care am să-l fac! Nici tu, maimuță

fricoasă, și nici curva ta n-o să mă opriți! Dacă aveți chef să plecați, n-aveți decât, dar o să plecați pe jos! N-o să luați mașina!

Bleck o văzu din colțul ochiului pe Ginny care se sculase și se îndrepta spre ei.

Își dădu seama că era singur împotriva a doi. Bănuî că Ginny avea o armă.

Kitson îi spuse calm.

— Plecăm la noapte și plecăm cu mașina. Poți să vii cu noi până la autostradă, dacă vrei, dar după aceea ești pe contul tău.

Bleck ezită, apoi se uită la Ginny care stătea nemișcată, cu mâna dreaptă ascunsă de la vedere.

Dacă nu acționa prudent, cei doi aveau să-l omoare, își spuse el.

Dădu resemnat din umeri și îi spuse lui Kitson:

— În regulă, dacă așa vreți. Avem până la lăsatul întinericului să lucrăm la camionetă. Asta înseamnă douăsprezece ore. Poate avem noroc în timpul ăsta. N-o să stați aici fără să faceți ceva, nu? Ajutați-mă cu cilindrii!

Surprins de schimbarea bruscă a rezistenței, Kitson ezită.

— În regulă, spuse el, dar n-o să folosească la nimic. N-o să reușim să facem nici măcar o gaură în camionetă, chiar dacă o să lucrăm douăzeci de ani!

— Vedem noi. Bleck se uită la Ginny. Fata continua să-l privească, dar se destinsese. Trăncănești prea mult, țărane. Hai, ajută-mă.

În timp ce Kitson trecea pe lângă Bleck îndreptându-se spre camionetă, Bleck își scoase arma și i-o vârî în coaste.

— Aruncă arma! strigă el lui Ginny, sau fac o gaură în amantul tău!

Ginny dădu drumul la armă care căzu pe iarbă.

Bleck se dădu înapoi ținându-i pe cei doi sub amenințarea revolverului.

— Dă-te la o parte de lângă armă! îi comandă el lui Ginny.

Ginny se apropie de Kitson.

Bleck îl ocoli, ridică arma și o aruncă în lac.

— Vreau să dați atenție la ce vă spun, spuse el. Va trebui să forțăm camioneta. Să nu vă faceți iluzii că nu mă pot ocupa de amândoi. Nu vă mișcați de aici până nu am deschis mașina și am luat banii. Dacă nu-i vreți, am să-i iau eu. Făcu un semn cu arma spre Kitson. Du-te și pregătește cilindrii.

Kitson înălță nepăsător din umeri și se apropie de caravană, urmat de Bleck.

— N-o să reușesc de unul singur, spuse Kitson. Gypo și cu mine ne-am ocupat de cilindri. Știu cât atârnă. Va trebui să mă ajuți și să îi ții la un cap.

Bleck rânji. Își puse arma la loc în toc.

— Să nu încerci ceva, țărane. Mă pot ocupa de tine la orice oră.

Kitson se înălță și scoase cilindrul din suporturi. Cei doi ieșiră încet din caravană.

Pe când ieșea din mașină, Kitson dădu drumul brusc la cilindru. Șocul neașteptat al căderii îl dezechilibră pe Bleck.

Kitson se repezi înainte. Îl lovi violent cu pumnul în gât pe Bleck, trântindu-l la pământ.

Bleck își caută arma blestemând, dar se pomeni cu masa de greutate a lui Kitson peste el.

Câteva secunde se luptară ca animalele, apoi Bleck îl buși cu genunchiul în piept pe Kitson și se eliberă de el. Își scoase arma în clipa când Kitson înainta spre el.

Kitson îl apucă de încheietură și simultan trânti o stângă în fața lui Bleck.

Bleck gemu și dădu drumul la armă.

Kitson se ridicase între timp și îl ținea pe Bleck la respect, încercând să-și revină de pe urma loviturilor primite.

Bleck se sculă în capul oaselor cu sângele curgându-i pe față de la tăietura de sub ochi și cu buzele trase și dezgolindu-și dinții într-un rânjet brutal.

— Te aranjez eu pentru asta! zise el furios.

— S-a terminat cu vremea când ne aranjai, îi răspunse Kitson răsuflând greu.

Apoi, pe neașteptate, auziră zgomotul motorului unui avion ca și pe cel al unui aparat mai mic, de antrenament, care zburau pe deasupra capetelor lor, turtind iarba prin presiunea aerului în timp ce se urcau brusc și zburau peste vale.

Bleck se ridică împleticindu-se și se uită după avioane.

— Ne-au văzut! strigă el cu o voce sugrumată. Nu se poate să nu ne fi văzut! Au să vină aici după noi!

Cei trei rămaseră nemișcați, urmărind avionul descriind un cerc și întorcându-se în direcția lor.

— Ascundeți-vă! urlă Bleck și porni disperat spre pădure.

Kitson și fata se împrăștiară, fugind și ei în direcția pădurii, cu avionul pe urmă.

Aparatul zbura cam la cincizeci de metri și trecu deasupra lor cu un huruit de motor și lăsând o pală de vânt. Văzură doi oameni în carlingă aplecându-se în afară și uitându-se direct la ei. Avionul se înălță din nou și se îndepărtă.

Ginny și Kitson se priviră înfricoșați.

— Ascundeți-vă, idioților! strigă Bleck. Nu stați acolo!

Kitson îi ignoră și spuse:

— Ne-au văzut. Au să vină aici, Ginny.

— Da, ți-am spus c-au să vină.

Kitson fugi și traversă drumul ghemuindu-se. Se uită la panta de verdeață pe care se întindea drumul într-un lung zigzag, ușor vizibil acum în vale.

Cam la cincisprezece kilometri în jos pe drum văzu trei mașini care înaintau rapid, ridicând un nor de praf în timp ce dădeau curbele.

Simți un val de frică în suflet și alergă înapoi la Ginny.

— Vin! spuse el.

Bleck ieși din pădure înjurând.

— Poți să-i vezi?

— Da. Au să fie aici în zece minute ținând seama de viteaza cu care conduc.

— Mai avem o scăpare, zise Bleck cu o voce tremurătoare. Adu Buickul! Dacă reușim să ajungem pe vârful muntelui, mai există o șansă!

— Cam la o mie și cinci sute de metri în sus drumul se oprește, zise Kitson. Am putea să ne cățărăm până acolo.

Bleck alergă la caravană și se întoarse cu pușca automată.

— N-au să mă prindă viu, spuse el cu ochii strălucind. Nu vreau să ajung într-o celulă a condamnaților la moarte!

Kitson deschise ușa Buickului și Ginny se strecură alături de el. O simțea cum tremura și o bătu pe genunchi.

— Calmează-te, zise el. Mai avem o șansă.

Bleck se sui alături de Ginny și Kitson conduse mașina peste panta cu iarbă și apoi pe drum.

Cei trei se uitară la camioneta ce rămăsese sub pomi.

— Golanii au spus că e cea mai rezistentă din lume, zise Bleck furios. Nu glumeau.

Kitson conduse mașina prin hârtoapele drumului, zgâlțâind-o bine.

Bleck se aplecă pe fereastră ca să mai arunce o ultimă privire camionetei. „E mai mult de-un milion de dolari în acea camionetă, își spuse el. Viitorul și viața mea sunt încuiate înăuntru.”

Kitson conducea repede, alunecând în gropi. Avea o expresie încordată și își ținea ochii ațintiți la drumul din față.

Ajunseră la prima curbă strâmtă și încetini, dar calculă greșit. Trebui să oprească și să întoarcă Buickul bombănind de unul singur.

În timp ce își reluau urcușul, avionul reapăru și, ca un câine ciobănesc, începu să le dea târcoale în aer.

— Dacă aş putea să trag în canalia aia! izbucni Bleck, privind avionul care se mişca în cerc.

Auziră în depărtare sirena unei maşini de poliţie.

Ginny tresări de groază şi îşi încleştă mâinile.

Kitson avea mari probleme să menţină maşina pe drumul plin de găuri şi de pietre aduse acolo de furtuna de pe munte.

La stânga se înălţa peretele muntelui ca un zid de granit. La dreapta era o prăpastie.

— N-o să mai putem merge prea mult, zise Kitson încetinind. Drumul se opreşte de aici.

La următoarea curbă abruptă se opri.

O grămadă mare de stânci şi de desişuri le bloca drumul. Era cu neputinţă să le ocolească.

Bleck sări din maşină ţinând arma automată în mână. Nu dădu nicio atenţie celor doi şi începu să alerge şi să se caţere pe grămada de pietre.

Kitson se opri şi se uită în sus.

Sus de tot, deasupra lor, putea vedea vârful acoperit cu zăpadă al muntelui. Ezită o clipă apoi o înşfacă pe Ginny de braţ şi îi arată înălţimile.

— Hai să mergem, Ginny, spuse el. Avem o şansă să ne ascundem acolo. Dacă rămânem cu Bleck riscăm să fim prinşi.

Ginny păli uitându-se la peretele de piatră.

— Nu mă pot căţara până acolo, spuse ea. Tu însă, du-te.

Kitson începu s-o împingă.

— Mergem împreună, zise el şi privi faţa muntelui. Primii o sută de metri fură destul de uşori şi Ginny îl urmă. Kitson se oprea din când în când, se apleca şi o ajuta să urce lângă el.

Sirenele se auzeau tot mai aproape.

Se simţeau amândoi grozav de expuşi pe faţa goală a muntelui. La vreo cincisprezece metri se afla o masă de stânci în dosul căreia se puteau piti. Kitson o îndemnă pe Ginny să urce mai repede.

La un moment dat, cuprinsă de panică, Ginny alunecă, dar Kitson o prinse şi, fără s-o lase să se

odihnească, o trase lângă el și o forță să continue urcușul.

Ajunseră la masa de stânci când auziră mașinile poliției oprindu-se dedesubt.

Zăceau unul lângă altul trăgându-și răsuflarea și uitându-se în jos.

O stâncă mare ascundea partea inferioară a drumului. Uitându-se însă la dreapta, Kitson zări pe Bleck alergând disperat pe drum, bătând aerul cu brațul liber și privind în urmă din când în când.

La curba următoare îl pierdu pe Bleck din vedere.

Kitson privi în sus, plănuiind mișcarea următoare.

Mult deasupra, imposibil de văzut de la drum, se găsea o platformă protejată de desigur. Își spuse că dacă reușeau să ajungă acolo se puteau ascunde până când poliția avea să obosească de-a mai căuta.

O apucă pe Ginny de braț.

— Crezi că mai poți urca?

Ginny dădu din cap.

— Da, cred că pot.

Kitson îi zâmbi. Aveau fețele foarte aproape și fata se aplecă înainte și își lipi buzele de ale lui.

— Îmi pare atât de rău, Alex. E numai din vina mea.

— Am avut o alegere, zise el. Atât că nimic n-a mers.

Auziră voci dedesubt vorbind agitat.

— Au găsit Buickul, șopti Kitson. Hai să mergem.

Începură să se cațere din nou.

Era un coșmar pentru Ginny și n-ar fi reușit niciodată s-o facă fără Kitson, care o ajuta peste porțiunile grele.

În timp ce se apropiau de platformă, Ginny, se opri brusc din urcat. Piciorul i se sprijinea pe rădăcina unui desiș și mâinile i se agățau de

capătul ascuțit al unei stânci. Stătea lipită de marginea muntelui și își ținea ochii închiși.

— Mergi singur, Alex, gâfâi ea. Eu nu mai pot. Lasă-mă aici. Nu mai pot.

Kitson se uită în jos la Ginny, agățată lângă el, văzu prăpastia ce se întindea spre vale și îl cuprinse amețea.

Închise ochii ținându-se de un desiș și simțind cum îi curge transpirația pe față.

Ginny se uită în sus și îl văzu atârând deasupra ei și avu sentimentul că în secunda următoare Kitson avea să cadă.

— Alex!

— Mă simt bine, spuse el gâfâind. Sunt nițel amețit. Nu te uita în jos, Ginny. Stai pe loc.

O vreme rămaseră acolo ca două muște pe un zid, apoi Kitson începu să se miște foarte încet. Găsi un sprijin mai bun și întinse mâna spre Ginny.

— Dă-mi mâna, spuse el Hai. Nu fi speriată. N-am să-ți dau drumul.

— Nu, Alex! N-ai să reușești niciodată să mă tragi acolo! Dacă am să cad...

— Dă-mi mâna!

— Alex! Mi-e frică! Am să dau drumul! Nu pot să atârân aici...

Kitson o apucă de încheietură în clipa când Ginny se lăsa să cadă. Țipătul ei înfundat fu măturat de vânt. Ginny atârna de brațele lui, cu fusta înfoindu-se și cu picioarele ei lungi și frumoase mișcându-se de parcă ar fi mers pe aer.

Kitson continuă s-o țină suportând toată greutatea ei.

— Ginny trebuie să mă ajuți, gâfâi el. Am să te balansez spre perete. Încearcă să te prinzi de ceva și atunci te ridic.

O balansă și călcâiele ei se zbătură disperat să găsească un sprijin. Apoi găsi unul și Kitson simți că greutatea ei se atenuează.

Se uită la ea în timp ce-o ținea.

— E în regulă, spuse el. Stai o clipă.

Rămaseră în acea poziție. Trecu un minut lung apoi Kitson spuse:

— În regulă. Acum! și o trase în sus.

Ginny alunecă peste marginea platformei și se prăbuși epuizată lângă el.

Auziră o împușcătură. Sunetul răsună foarte tare și avu ecou.

Ginny se încordă și își încleștă mâna de încheietura mâinii lui Kitson.

Împușcătura venise de jos și de la dreapta.

Kitson se aplecă prudent și se uită în jos. Avea o vedere clară a drumului de dedesubt. Putea să vadă Buickul și alături trei mașini ale poliției.

La vreo cincizeci de metri în sus pe drum se afla Bleck. Era apărat de două stânci mici. Ținea arma între ele ațintită înainte.

La cincizeci de metri mai în sus pe drum se afla un jeep cu trei soldați lângă el.

Kitson își dădu seama că jeepul trebuie să fi venit pe cealaltă parte a muntelui și că Bleck era prins în cursă. Simți un val de ușurare că se suiseră pe munte în loc să-l urmeze pe Bleck.

La o cotitură a drumului, ceva mai sus, zăcea un soldat cu fața în jos și cu sânge curgând dintr-o rană la cap.

Soldații urcau drumul și se opriră la cotitură, ținându-se în afara tirului lui Bleck. Erau numai la douăzeci de metri de el.

Un maior scund, blond și îmbrăcat frumos, trase cu ochiul prudent pe lângă cotitură, văzu soldatul mort și se grăbi să bată în retragere.

Apoi își ridică glasul și strigă:

— Știm unde ești! Ieși de acolo cu mâinile în sus! Hai o dată! N-ai nicio șansă! Hai o dată!

Kitson îl putea vedea pe Bleck întins la pământ.

Ginny se apropie de el și se uită în jos.

Deși se aflau cam la șaptezeci de metri deasupra soldaților, oamenii păreau îngrozitor de aproape.

— Ieși de-acolo sau te scoatem noi? strigă maiorul

— N-aveți decât să veniți să mă luați de aici, golanilor! urlă Bleck cu un glas sălbatic și îngrozit.

Maiorul îi spuse ceva unui ofițer de poliție care dădu afirmativ din cap.

Apoi maiorul se apropie de un soldat și îi vorbi. Avu loc o scurtă consultare. Soldatul îi înmână arma unui alt soldat, apoi scoase un mic obiect dintr-unul din buzunare și înaintă atent.

Kitson îl privea. Inima îi zvâcnea nebunește.

Soldatul ajunse la cotitură și se opri.

— E ultima șansă! strigă maiorul. Ieși de acolo!

Bleck îi răspunse cu o înjurătură oribilă.

Maiorul strigă:

— În regulă. Hai să-l scoatem!

Soldatul aruncă obiectul în aer. Obiectul se înălță, se întoarse leneș și începu să cadă.

Ginny își îngropă fața în umărul lui Kitson.

Kitson era cât pe-acți să-l prevină pe Bleck, apoi se opri conștient că dacă făcea vreo mișcare avea să trădeze locul unde se aflau.

Grenada căzu drept în fața celor două stânci în dosul cărora se ascundea Bleck.

Kitson închise ochii.

Explozia grenadei răsună incredibil de tare și Kitson auzi cum se sfărâmau stâncile ca și suieratul fragmentelor prin aer.

Se trase înapoi fără să mai privească și își puse brațele în jurul lui Ginny.

Fata se agăță de el tremurând de spaimă. Rămaseră încheștați unul de altul.

— Nu-i decât unul din ei aici! strigă cineva. Unde sunt ceilalți doi? Unde e fata?

— N-au să ne găsească, spuse Kitson și își plimbă degetele prin părul arămiu al lui Ginny. N-are să le treacă niciodată prin minte să ne caute aici.

Apoi auziră avionul care se apropia.

Își dădură seama că de sus erau complet expuși vederii.

Se uitară unul la altul, apoi Ginny încercă să se ascundă vârandu-se în el și făcându-se cât putea de mică.

Gheara de gheață a fricii se încheșta de inima lui Kitson în timp ce privea avionul care se apropia.

Avionul ieși din soare zburând deasupra lor. Se uitară în sus și îl văzură pe pilot care îi privea.

Pilotul mișcă aripile avionului ca și cum ar fi dorit să-i spună lui Kitson că-l văzuse, apoi se înalță. Kitson își putu închipui pilotul urlând agitat în microfon, spunându-le celor de jos ce văzuse.

— Ginny, ascultă-mă! zise Kitson ridicându-i fața și uitându-se în ochii ei îngroziți. Bleck a avut dreptate. N-am chef să ajung în celula condamnaților la moarte. Tu însă poți să scapi. În cel mai rău caz, dacă ai ghinion, te alegi cu zece ani. Ești un copil. Juriul are să fie bun cu tine. Zece ani nu înseamnă nimic. Poți să-ți refaci viața când ieși de acolo. Dacă rămâi aici, ai să te coboare cu forța.

— Tu ce faci? îl întrebă ea strângându-și mâna de brațul lui.

Kitson rânji forțat.

— Am să sar în prăpastie. E rapid și vreau să închei așa. N-am chef să ajung în celula condamnaților la moarte.

Ginny respiră din greu.

— Mergem împreună, Alex. Nu mi-e teamă, dar nu vreau să fiu închisă zece ani. N-am să suport. Sărim împreună.

Un amplificator răsună brusc:

— Hei! Voi doi de-acolo! Coborâți! Știm că sunteți acolo sus. Nu mai vrem împușcături. Coborâți!

— Stai aici, Ginny...

— Nu, vorbesc serios.

Kitson se aplecă și o sărută ținând-o strâns.

— Mai ții minte ce spunea Frank? Avem lumea în buzunar! Poate că la asta se referea, deși nu la

această lume, poate la o alta. Hai să mergem și s-o descoperim.

O apucă de mână și se ridicară.

Se uitară în josul drumului, unde soldații și poliția se răspândiseră gata să-și caute apărare și cu armele îndreptate spre cele două siluete de pe platformă.

— Am înțeles, strigă Kitson. Vocea lui răsună slabă și nesigură celor care îi ascultau jos. Venim.

Se uită la Ginny.

— Ești gata?

Ginny îl strânse mai tare de mână.

— Încearcă să nu-mi dai drumul, Alex, spuse ea. Da, sunt gata.

Cei de jos îi văzură pășind brusc de pe marginea platformei și prăbușindu-se spre ei.

Sfârșit

^[1] Împunsătură cu sabia (sp.).

^[2] Orașel din statul Kentucky; în 1937, Treasury Department a stabilit acolo sediul rezervelor de aur (U.S. Bulion Depository). Clădirea și subteranele ei sunt prevăzute cu dispozitive de apărare foarte solide.

^[3] Boxer american, fost campion mondial la categoria grea.

Table of Contents

[CAPITOLUL I](#)
[CAPITOLUL II](#)
[CAPITOLUL III](#)
[CAPITOLUL IV](#)
[CAPITOLUL V](#)
[CAPITOLUL VI](#)
[CAPITOLUL VII](#)
[CAPITOLUL VIII](#)
[CAPITOLUL IX](#)
[CAPITOLUL X](#)
[CAPITOLUL XI](#)

Table of Contents

CAPITOLUL I	3
CAPITOLUL II	28
CAPITOLUL III	50
CAPITOLUL IV	73
CAPITOLUL V	95
CAPITOLUL VI	111
CAPITOLUL VII	132
CAPITOLUL VIII	152
CAPITOLUL IX	172
CAPITOLUL X	191
CAPITOLUL XI	212